

2010. 01. 01. Péntek. Vancouver. C: Az Istent dicsérő év. I. Körülmények sodrában. II. Bizalom Istenben. III. Az Úr tettei.

Lekció: 5Mózes 8

Textus: Zsoltárok 146 „Mindörökké uralkodik az Úr; a te Istened, Ó Sion, nemzedékről nemzedékre. Dicsérjétek az Urat!”

Kedves Testvérek!

Elmúlt vasárnap arról szólt az ige: Emlékezz. Mérföldkőhöz, évfordulóhoz érve nézz vissza: az egész útra; amelyen vezetett Istened, az Úr. Emlékezz, hogy 1. meglásd az ajándékozót! 2. Növekedjék a bizalom Benne! 3. És hogy megerősödj bűnbocsátó kegyelmében! Azt emeltük ki, hogy magunkba szállva és őszintén elcsendesedve jöjjenek elő emlékek: az áldások és a próbák, minezek közben pedig az átélt megtapasztalások, amikért hálásak lehetünk Istennek.

Ma a 146. zsoltár alapján ma arról szól az üzenet, hogyan lehet valaki élete hálaadás? Hogyan lehet meghatározóvá életünkben a hálaadás? Hogyan lesz, lehet 2010 egy Istent dicsérő, dicsőítő év a számunkra?

I. Áh, ezt még senki nem tudhatja! Hiszen, ki tudja, hogyan alakul az életünk 2010-ben? Főleg amilyen bizonytalan minden? Amilyen sok körülöttünk, bennünk és a világban minden. Persze, ettől még lehet valami nagyon jó az életemben 2010-ben – de azt majd meglátjuk. Akkor majd dicsérem – és imádkozom, hogy segítsen meg, és dicsérhessem.

Isten dicsérete nem hullámoz a kedélyállapotunk függvénye! Márpedig az jellemző ránk, hogy körülményeink határozzák meg az örömünk vagy a bánatunk, a világlátásunk, a hitünk, az életről való elképzelésünk, egész lényünk!

Jézus Krisztus is volt szomorú (sírt Lázár sírjánál, siratta a keményszívű Jeruzsálemet), haragudott (mikor a farizeusok kísértették) – de **soha nem csüggedt el, soha nem volt levert, kiábrándult, fásult, életunt** – bár a körülményei és az állandó támadások miatt lehetett volna.

Túrmezei Erzsébet, Őszi zsoltár. Ilyen a krisztusi ember világ- és életlátása! Lebbenek sárga levelek ösvényeinkre. Vannak tövisek és rögök. A tövisek olyan aktuális szúrások, bántások, problémák, amelyek az életünk útján járás közben érnek bennünket. A rögök olyanok, amiket hosszan, néha egy életemben át hordozunk: az édesapa rossz természete, a fogyatékkal élő gyermek, a társ nehezen elviselhető tulajdonsága; a testi-lelki adottságok. De **sem a rögök, sem a tövisek nem meghatározók!** Miért? „Szeretetéből, irgalmából / minden nap többet láthatok / Jézus Krisztusban enyém / a soha nem halványuló remény”. Mert **amióta belépett az életembe, azóta folyamatosan jobban és jobban megismerem! Közelebb és közelebb kerülök hozzá!**

Olyan ez, mint amit a nagy tudósok átélnek, vagy bárki, aki egyik másik szakterületbe jobban beleáása magát. Minél többet tud, annál inkább kicsinnyé válik, és ébred rá, hogy még mennyi mindent nem tud. Hogy micsoda hatalmas tudomány is az, aminek ő csak egy pici szeletét látja át, és még milyen sok olyan dolog van, amit nem tud. **Ameddig valaki nem jut el a tudásnak egy bizonyos szintjére, addig nem tudhatja, hogy mit nem tud.**

Ameddig valaki nem találkozott személyesen az Úr Jézussal, nem ismerte fel benne a szerető Istent, nem borult sírva, hálával Jézus lábaihoz, nem adta át magát neki – addig nem tudja, ki az az Isten. Semmit nem tud róla, mert nem is tudja, hogy mit nem tud, kit nem ismer. Aki viszont már találkozott vele – mint Túrmezei Erzsébet – annak fokozatosan kijelenti magát, titkokat fejt meg, egyre többmindent megért Istenből, a világból, és önmagából. Minden évvel többet és többet. Ez pedig ok a hála! Megtapasztalta, hogy Isten még ennél is több, és még több, és még világosabb, és még több a hittapasztalat. És **Ő folyamatosan kijelenti magát annak, aki a Vele jár!** Ezért: „Dicsérem az Urat, amíg élek!” – ezzel kezdte a zsoltáros. **Ez volt élete programja!**

Legyen ez 2010 programja! Mivel, hogyan?

II. Ne emberekben bízz – se önmagadban, se másban! Azzal dicsőítsd őt, hogy egyedül őbenne bízol! Ellentétes lenne az Isten dicséretével, ha nem benne bíznánk, hanem önmagunkban, vagy magunkfajtában. Aki Istent dicséri, de nem egyedül tőle vár mindent – az olyan, mint az, aki mindenkit biztat, hogy menjen bele a vízbe, de ő nem megy bele, mert fél, hogy megfullad. **Merj belemenni a vízbe – Jézussal, mert ő ott van melletted.**

Persze ez sok embernek kevés. Kell valaki személy, valaki biztosíték, aki majd kimentí. Erre mondja az ige: bízd rá magad teljesen! „*Ne bízzatok az előkelőkben, egy emberben sem, mert nem tud megtartani.*”

Már csak azért se, mert mi olyan nagyon változékonyak vagyunk, mint a Vancouveri időjárás. Lehet, hogy most még süt a nap – de tíz perc múlva esik az eső; vagy fordítva. Lehet, hogy ma a legjobb barátod – de lehet, hogy holnap valamit hall rólad valakitől, és vége a kapcsolatnak. Nem azonnal, de szépen lassan, és betonkeményen. Lehet, hogy amit hallott, nem igaz, vagy nem jól értelmezték az igazságot, vagy igaz, de csak részigazság, te valójában nem olyan vagy – de mindez **teljesen mindegy.** Ma segít neked és jóban van veled, kimentí, vagy kimenthet a vízből – de már holnap nincs semmi kapcsolatod vele, mert úgy alakulnak a dolgok, és **tőle akár meg is fulladhatsz.**

„*Ne bízzatok az előkelőkben, egy emberben sem, mert nem tud megtartani.*” Nehéz éveket élünk, és ezekben a nehéz években egyes emberek sokkal nagyobb előnyre, hatalomra tesznek szert, amit demokratikus keretek közt gyakorolnak is. Sokan bennük reménykednek, vagy más befolyásosokban. Talán csak a főnökben, vagy azokban, **akik közel vannak a tűzhöz. Most még... – de ők is Isten kezében vannak:** „*Ha elszáll a lelke, visszatér a földre, és azonnal semmivé válnak tervei*”. **Egy ideig engedi az Úr – aztán vége.**

Kiben reménykedünk? Kire nézünk 2010-ben (is), kitől várunk segítséget? Sok istentiszteleten elmondjuk ezt az igei köszöntést: „*A mi segítségünk az ÚR nevében van, aki az eget és a földet alkotta.*” Zsoltárok 124:8.

Azzal dicséred 2010-ben az Istent, ha belé veted minden bizodalmaidat! Miért? Azért mert kegyelmes, hatalmas, irgalmas Isten – aki annyira szeretett minket, ellene lázadókat, hogy elküldte Jézust, Szent Fiát értünk! **Ő a te az én, a mi szerető, kegyelmes, szabadító Istenünk!**

III. Sorolja a zsoltár az Úr tetteit. „*Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak*” – mert az ő igazsága az egyetlen abszolút igazság ebben a világban! „*Kenyret ad az éhezőknek*” – mert ő gondoskodik rólunk (lelki-testi eledel)! „*Kiszabadítja a foglyokat az Úr*” – mindenfajta megkötözöttségekből, kényszerességekből egyedül Ő a Szabadító! „*Az Úr megnyitja a vakok szemét*” – meglátni Isten csodás tetteit, kegyelmét. Rálátni saját bűneinkre – és rögtön Isten szeretére! „*Az Úr felegyenesíti a görnyedezőket*” – mert gyöngéden szeret!

Aki pedig ezt tapasztalja, ebből él – az ezt adja, sugározza tovább! Voltam valakivel egy vizsgálaton: nuclear medicine. Valami sugárzó anyagot fecskendeztek bele, és azzal készítették róla felvételeket. Adtak egy papírt, hogyha 24 órán belül átkel a határon, fennakad, mert sugárzik. Szeretnék nektek adni egy papírt, hogy – mert Jézus Krisztus közelében kezdjük el ezt az évet – mi is sugárzunk, fennakadunk a világ szűrőjén! **Nem 24 órán át, hanem egész évben!**

Boldog új évet kívánunk egymásnak: „*boldog ember az, akinek Jákób Istene a segítsége, és Istenében az Úrban van a reménysége*”; miért? „*ő meg is tart hűségesen mindenkor*”. Ez a végső következtetés! És ez nem hiú reménység – hanem **tapasztalat! Hittapasztalat.** Nem: „*elértünk*

idáig valahogy” és „utána is majd vonszoljuk magunkat előre” – hanem **idáig vezetett; és vezet tovább, „hűségesen” az Úr!**

Nem tudjuk, hogy mit hoz az új esztendő – **legyen mindenképpen mindenkor Istent dicsérő! Egész életünk legyen Istent dicsőítő** – mert „mindörökké uralkodik az Úr” és mi akarjuk, kérjük, hogy uralma valósuljon meg bennünk és általunk! Ámen.

2010. 01. 03. Vasárnap. Vancouver. C: Evezz a mélyre!

Lekció: Lukács 5: 1 – 11 Péter halfogása.

Textus: Lukács 5: 11 „*Ne félj, ezentúl emberhalász leszel.*”

Kedves Testvérek!

Programot, **küldetést ad nekünk az Isten.** 2010-re is, a következő évtizedre is, és **egész életünkre.** Azokra nézve érvényes ez a program, akik már ismerik az Úr Jézust, találkoztak vele!

Simon Péter már ismerte Jézust. Jézus „*a zsinagógából eltávozva elment Simon házába*”. Jézus meggyógyította Péter anyósát. Jézus megérintette, elhívta Pétert, kezébe vette és évek hosszú során át formálta. Itt még fiatalokú keresztyén. De Jézus neveli, tanítja, hogy formálódjon egyre inkább eszközzé azokra a csodálatos dolgokra, melyket általa akart elvégezni az Isten.

Bennünket is elhívott az Úr! Mi is formálódó hívők vagyunk, akikkel terve, szándéka van. Akiket szeretne hatalmasan, kegyelmesen használni, akikkel szeretne csodákat láttatni, embereket életre hívni, emberhalászokká tenni. Ebben szeretné, ha előbbre jutnánk ebben az előttünk álló esztendőben!

A Genezáreti tóról azt kell tudni, hogy este gyorsan lehül a vize, a halak szeretik a langyosabb vizet, és ezért este csapatostól a tó közepére húzódnak be, a mélyebb részekre. Ezért a halászok éjszaka és a mélyen halásztak. Ott volt együtt a sok hal. Amikor melegegett reggel, akkor elsősorban a tó partján, a sekélyebb víz melegegett fel, akkor meg kihúztak oda, és szétoszlott a nagy tömeg hal sokkal nagyobb területen, a tó egész kerületén. Akkor nem volt érdemes halászni, mert ott egyszerre csak keveset fogtak volna, és az akkori kerítőháló csak kaparászta volna a sekély tónak a fenekét. Ezért éjszaka halásztak a mélyben. Ezt Péterék jól tudták, ez volt a szakmájuk. Apáról fiúra szállt a tapasztalat.

Akkor hogyan lehet, hogy egész éjjel nem fogtak semmit? Nem azért halásztak éjjel, mert nem tudtak aludni, hanem azért, hogy előteremtsék családjuk mindennapi kenyerét. Egész éjjel nem fogtak egyetlen árva halacska se. Pedig nem így szokott lenni. Ők ismerték a helyeket. Megvolt a technikájuk, szakismeretük. Voltak tapasztalataik. Volt izom, erő, és ész is. Minden megvolt. A hal is biztos ott volt, csak valahogyan nem került bele a hálóba. Ez volt az érthetetlen kudarcok éjszakája – amire nincs megnyugtató magyarázat. Mit mondanak otthon, amikor az asszony megkérdezi: Mit csináltatok egész éjszaka, apukám? De a hálók ugyanúgy tele lettek moszattal meg mindenfélével – úgyhogy azt olvassuk, hogy reggel, amikor kievickéltek a partra, csüggedten, kiábrándultan mosták a hálóikat.

Vannak, lehetnek ilyen periódusok a mi életünkben is. Becsületesen, keményen dolgozunk, izzadunk, próbálkozunk, mindent megteszünk – és nem megy. Elmarad az áldás. Üres a háló. De hát Istenem miért? Azért, mert az Isten valami sokkal többet akar adni, valami csodát akar kijelenteni, valahova el akar vezetni! **Ha az Úr Jézus elhívott, akkor semmi nincs, nem lehet céltanul az életünkben. Péter akkor még nem látta az Úr Jézus határtalan, Isteni dicsőségét.** Tisztelte Jézust, aki meggyógyította az anyósát, és aki csodálatos tanító – de nem ismerte, mint Istent! És nem ismerte önmaga bűnös voltát. Céllal történt, történik minden!

Miközben csalódottan tisztogatták a hálóikat közeledett Jézus, és kérte Pétert, hogy evezzen be a partra,

hogy onnan taníthassa a sokaságot. Valószínűleg Péter az egész éjszakai sikertelen munka után nem prédikáció hallgatársa vágyott. Mégsem mondta: Jézus, nézd, vannak itt más halászok is, most ne engem kérj. Minden ellenvetés nélkül beszállt a hajóba és bevitte Jézust a vízbe, ahonnan mindenkire rálátott és hangját a víz is felerősítette. Nem tudni meddig tanított Jézus. „*Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálótokat fogásra*”.

Micsoda? **Jézus biztosan jó ács, kitűnő tanító – de nem halász.** Látszik, hogy nem ért hozzá. Péter ellenben szakember. Ilyenkor már reménytelen vállalkozás halat fogni. Éjjel lehetett volna, de valahova elbújtak. Ha egyszer egész éjszaka nem fogtunk semmit, akkor éppen nappal, és a mélyben találunk halakat?

Érdekes, ahogyan Jézus nevel, tanít. Nem teszi meg helyettünk – hanem nekünk elmondja, és nekünk kell megtennünk! Engedelmisséget vár. Aki nem engedelmes – az nem tapasztalhatja meg Isten hatalmas tetteit!

„*Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálót!*”

Nem mondta azt Jézus Péternek: add ide a hálót, majd én kivetem helyetted. Az sem történik, hogy a hajó magától bemegy a mélyre, és egyszer csak ott találják magukat. Péternek kellett beveznie a mélyre, bár az egész éjjelt eredménytelenül ott töltötte; és Péternek kellett kivetnie a hálóját – **Jézus szavára, hittel.**

Evezz a mélyre Jézussal! Tedd meg, amire indít! Azaz: azt tedd mindenben, amire Ő indít! **Hidd el, hogy szeret! Gondja van rád!** Olyan sok példa van a Bibliában, a hívők életében – bízd rá magad! És **légy engedelmes!** Mindennel terve, szándéka van az életedben! Igen, biztos, hogy néha olyan úton indít, amire te azt mondd: ezt nem, ennek nincs értelme (mint Péter). Biztos, hogy van! **Csak azt tudd, abban légy biztos: ő áll a háttérben, valóban az Ő akarata?**

Honnan tudhatom meg ezt ma? Péternek könnyű volt: Jézus maga személyesen mondta neki – de nekem nem! Pál apostol így írja ezt: „*Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért. Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozunk, és ha valamit másképpen gondoltok, azt is kijelenti majd Isten nektek; ellenben amire eljutottunk, aszerint járunk*”. (Filippi 3: 15) **Amit Isten már kijelentett – azt tegyem meg!** Ami tudom, hogy Isten akarata, azt tegyem – amiben pedig bizonytalan vagyok, azt kérdezzem, keressem – és ő világossá teszi előttem a Szentlélek által. „*Amikor eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek.*” (János 16:13) **A Szentlélek kijelenti az Isten akaratát, hogy meg tudjuk érteni, és meg tudjuk cselekedni azt!**

Jézus nem végez el semmit helyettünk – de olyan csodálatosan adja az Ő igéjét, vezetését! Megérthetjük – csak engedelmes szívvel fogadjuk! **Elsősorban adja az ő élő igéjét!** Már útban vannak a 2010-es Kalauzok, Csendes Percek is elérhető már interneten is. Aki rendszeresen Jézus közelében van, annak Isten átformálja a gondolkodását, hozzáállását – úgyhogy már tud igereszerűen, Isten szerint gondolkozni.

Eleinte még a kisgyermeknek el kell mondani százszor: fogd meg anyuka kezét, amikor sétálunk az utcán, átmegyünk az úttesten. Aztán, ahogyan a gyermek felnő, megtanul közlekedni: megismeri a jelzőtáblákat, maga el tud igazodni, és biztonságosan tud közlekedni – sőt egy idő után ő fogja meg a kisebb testvérei kezét, vagy a gyermeke kezét, hogy biztonságban legyenek.

2010-ben, ebben az évben, és ebben az új évtizedben Jézus Krisztus szól, hív: evezz a mélyre! Ha megmaradsz a felszínen, a tóparton, hallhatsz szép prédikációkat, még az is lehet, hogy a te hajódból

hirdeti Jézus az ígét – de te **személyesen mégse ismered meg őt!** Evezz a mélyre – tedd meg azt, amit Jézus parancsol! Még akkor is ha nics ínyedre. Akkor is, ha fölösleges áldozat, amit mond. Akkor is, ha ellenkezik józan eszeddel felfogott érdekeiddel. **Akkor is, ha körülötted senki nem csinálja, és még a sajátjaid is csodálkoznak, esetleg megvetnek érte.** Evezz a mélyre. Ahogyan egyik énekünkben olyan sokszor énekeltük már: „Mélyebbre benned, mélyebbre még, nem kell e földön, semmi egyéb. Jézus a szívemet tárom eléd: élet vagy nékem és nyereség!”

„Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivettem a hálót.” Mester – Rabbi. Éppen úgy hívja Péter Jézust, ahogyan kevéssel korábban Keresztelő Jánost szólították meg az emberek. De engedelmessége révén vezet el Jézus oda, hogy **a csodálatos halfogás után, már ezt mondta:** „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” **Azt a szót használja Péter, amit a zsidók egyedül az Isten nevének (Jahve) kimondása helyett használtak.** Nagy tömeg hal, szakadozó hálók, két hajó, majdnem elsüllyedt. **Meglátták Jézusban Istent!** Mert **Jézus jelenti ki számunkra az Istent.** Egyedül őbenne ismerhetjük meg, hogy ki Ő! Ő az út, az igazság és az élet.

És **aki megismeri Őt, az ezzel együtt: megismeri önmagát; ráébred hitetlen, megrögzötten, és kárhozatra méltóan bűnös voltára.** Arra, hogy mi semmit nem érdemlünk Tőle fertelmes bűneink miatt – csak kárhozatot! És ő mégis szeret! **Elküldte egyetlen Fiát, Jézus Krisztust, és Benne, Általa örök Életet ad!** Elhalmoz kegyelme jeleivel, csodáival, szeretetével – és azt mondja a hatalmas Istentől megrémült Simon Péternek: „*Ne félj, ezentúl emberhalász leszel*”.

Ugyanerre hív nagy szeretettel Téged is, engem is ebben az új esztendőben, új évtizedben az Úr Jézus! Nem tudom hogyan alakul az életünk, kiket vezet mellénk, kiket vesz el mellőlünk, hova állít, merre vezet – Péter sem tudta: csak Jézus ígérte: „*ezentúl emberhalász leszel*!” „*Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt*”. Nem kell tudni a jövőt – csak ismerni kell Jézust! **Az Ő gólgotai áldozatát és húsvéti üres sírját! Ő gondot visel, vezet, és használ! Legyünk teljesen az Övé!** Amen.

2010. 01. 10. Vasárnap. Vancouver. C: Lévi világít! I. Lévi bűnbocsánatot nyert. II. Lévi adta magát Jézusért. III. Lévi világít!

Lekció: Lukács 5: 27 – 32

Textus: Lukács 5: 31 – 32.

Kedves Testérek!

Rómia birodalomban jól kiépített, kövezett úthálózat volt, őrtornyokkal, karbantartással – télen-nyáron járható. Ezért vám – minden tartomány, város határán, hidaknál, gázlóknál, hegyszorosoknál: vámszedési pontok. Minden tartomány vámszedési terület – kötelessége a kiszabott vámot a Birodalmi pénztárba beküldeni. Római polgároknak adófizetési mentesség. Nem a rómaiak szedték be – hanem a vámhelyeket magánszemélyeknek adták bérbe. **A vámszedés jogát árverésen lehetett megszerezni,** ugyanis a jogot az nyerte el, aki a legmagasabb bérleti díj megfizetését vállalta. Jogtulajdonos – fővámszedő (Zákeus); hivatalnok (aki a vámot beszedte) – vámszedő (Lévi). Rómának be kellett fizetni a kialakult összeget – a többi, azon felül, a fővámszedő és vámszedők haszna. Ez a szemlélet pedig súlyos túlkapásokhoz vezetett, mivel a törvényesen előírtnál sokkal magasabb vámot követeltek – birodalmi, fegyveres támogatással.

Utálták őket + vallásilag tisztátalanok, mert pogányoktól való függőséget jelentett – tehát, aki velük kapcsolatot tartott fennt, maga is tisztátalanná lett.

Ézért Jézust meg is bélyegezték: „*falánk és részeges ember, vámszedők és bűnösök barátja*” (Lukács 7:24). **Az Isten szeretete azonban nem bélyegez meg senkit – hanem mindenki felé a bűnbocsánat és az új élet ajándékát, csodáját kínálja!** Ezért ma ahelyett, hogy Jézus Krisztus megbélyegezne minket (ahogyan mi bélyegzünk meg másokat, talán őt magát) – szeretettel fordul felénk, hogy adjon:

bűnbocsánatot és életet – amit Máté, azaz Lévi is kapott! Azt mondja: „*Kövess aengem*”.

Lévi azonnal mindent otthagyva követte Jézust – de mégsem hagyott ott mindent, mert Jézusnak nagy vendégséget rendezett a házában: vámszedők, barátok. Nem osztotta szét a vagyonát, mint Zákeus, vagyis nem tudunk róla – hanem a vagyonát is Isten dicsőségére használta. Nem hagyta ott az eddigi életét – hanem abban megmaradva lett más emberré. Becsületesen szedte be az adót! Vagy, ha nem lehetett becsületesen, mert a fővámszedő nem engedte – akkor **Isten vezetésével, hivatást, munkát váltott. Ilyen emberekre van szüksége a világnak!** „*Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól*”. (János 17:15)

I. Lévi azonnal mindent otthagyva követte Jézust – ez azt jelenti, hogy **otthagyta a régi életét: bűneit, anyagiasságát.** Más emberré lett a Jézussal való találkozás után. Azaz: **valami döntően megváltozott, hogy utána fokozatosan állandóan formálódjon Isten kezében!**

Ez a megtérés – döntés Jézus mellett! Jézus, én ettől kezdve veled akarok élni! 1. Múltunk az Úr Jézus vére alatt, 2. jelenünk a vállán, 3. jövőnk a kezében!

1. Jézus megbocsátotta Lévi össze csalását, hazugságát, erőszakosságát, kétszínűségét, lopását amivel komoly vagyont szedett össze (és minden más bűneit) – **mert Lévinek az fájt! Jézus szívünkbe lát!**

Repülőtereken új átvilágító rendszer, hogy még biztosabban kiszűrjék a terroristákat. Az lenne a legbiztosabb, ha az utasok szívét, a szándékait, a gondolatait lehetne vizsgálni – de azt nekünk nem lehet! Csak azt lehet vizsgálni, hogy van-e nála fegyver, robbanószer – de hogy mi van a szívében, azt nem. **Azt egyedül Jézus látja leplezetlenül! Látta Lévi szívében a bűnbánatot.** Látta, hogy megútálta addigi életét, bűneit! Látta, hogy megoldás után, Isten után vágyódik! „*Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra hanem a betegeknek*”. Lévi beteg volt – és tudta magáról, hogy beteg. Jézus pedig látta, hogy mi van a szívében – és azért mondta neki: „kövess engem”!

Jézus nem hánytorgatta fel Lévi bűneit (biztos lett volna mit), nem prédikált, csak hívta! Mert **Lévi erre a hívásra várt** – azonnal otthagyott mindent, és követte Jézust! Biztos, hogy a vámnál lett volna még dolga – de **ez most olyan lehetőség, alkalom volt számára, amit nem mulasztott el.** Nem számított a kieső bevétel, csak a kegyelem, amit Jézusban nyert! (Mi minden fontosabb számunkra, mint Jézus. Lévi nem mondta: várj Jézus, majd este ráérek veled foglalkozni. Aki beteg, az nem sajnálja az időt, a pénzt, hogy jó orvost, gyógyulást kapjon. Nemrég mesélte valaki, hogy Németországba repült operációra, mert ott tudták csak igazán orvosolni a baját. „*Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre*”. „*Akinek van füle a hallásra, hallja*”. Lukács 14:35) **Lévi hallotta, mert nem fül kell Jézus hívó szavának meghallásához, hanem engedelmes, bűnbánó szív!**

2. **Jelenünk a vállán.** Lévi élete Isten oltalma alá került! Már nem reszket a pénzért, mint korábban – hogy képes legyen érte eladni önmagát, becsületét – **mert Jézussal él, mert Isten jelen van az életében. Isten gondot visel róla!** Ennek leghatalmasabb jele az, hogy találkozott Jézussal! Benne és általa utánnanyúlt az Isten! Éppen ezért viszont már egészen mások a céljai, új irányultságai vannak. Jézustól, Jézusban kapja meg hivatását, munkáját, szolgálatait (erről még lesz szó), szórakozását: mire, mennyi időt, pénzt, energiát szánjon. Mindenben a legelső szempont: az Úr Jézus szolgálata! És közben végig tapsztalja: **hozdozza az Isten kegyelme!**

3. **Jövőnk a kezében.** Lévíből Máté lesz. Sokat kell formálódnia, hogy hatalmas és dicséges eszköz legyen Isten kezében! Apostol, akinek evangéliuma embermilliárdok életét érintette és érinti meg az egész világon. (Mégha valószínűleg nem is írta ő a nevééről elnevelt evangéliumot, de mindenképpen az ő zsidó-keresztény szellemi munkássága áll a háttérben. Hagyomány szerint Palesztinában, Etiópiában és Macedóniában szolgált.)

Ő ismeri az egész utat, amelyen használni szeretne. **Nem önmagunkért élünk – hanem egyedül**

Őerte! Mégpedig azért, hogy szeretetének jelei legyünk, és végül Hozzá érkezzünk!

Szív-átvilágítást tart ma köztünk az Úr Jézus! Mélyebb, komolyabb vizsgálatot, mint amit a repülőtéri átvilágító-rendszer kimutatni képes. Ahogyan Lévi szívét látta az Úr – szolt, és az azonnal indult –, úgy nézi, vizsgálja a mi szíveinket is.

II. Lévi adta magát Jézusért! „Mert minden fát a gyümölcséről lehet megismerni”. (Lukács 6:44) Mi Lévi megtérésének gyümölcse? **Azonnal szolgált!** Nem lehet tudni, mennyi idő telt el Lévi megszólítása és a vendégség megszervezése közt. Lehet, még aznap este, de inkább néhány nap múlva. Jézus közelébe kerülve, teljesen világossá lett előtte, hogy minden barátjának (valószínűleg csak „hasonszórú” vámszedők barátokoztak vele), ismerősének Jézus a megoldás. Őt kell közvetíteni felénk, mert Ő a legfontosabb!

Ha valaki Jézussal közösségbe kerül – azonnal elkezd az embereket odaszerezni, odavonzani Jézus közelébe!

Vendégséget rendez barátainak – Jézusért, Jézus jelenlétében! Jézus van a középpontban. Érdekes, hogy **Jézus nem kérte meg erre egyetlen szóval sem!** Magától kitalálta, hogy ezt kell tennie. Erre indította őt a Szentlélek, akit kapott, miután befogadta a szívébe az Úr Jézust. Továbbadni másoknak is a szabadulás örömét: Jézusban megszabadulhatsz minden megkötöttségből, bűnből, nyomorúságból, betegségből – és lehetsz Isten eszköze az Ő dicsőségére!

III. Ezért Lévi azonnal elkezd világitani. Még nem sokat tudott Isten formálni az életén, hiszen most kapott új életet Jézusban. Talán még mindig könnyen dühbe gurul és akkor kiabál. Talán még mindig éleesebb a nyelve a keleténél és megbánt másokat. Talán még mindig túl sok időt tölt saját szórakozásával, és csak nagyon keveset gyermekeivel. **Vannak, maradtak bűnei, amelyek viszont majd Jézussal járva, fokozatosan kitisztulnak éltéből** – de már, már most, mindjárt a legelején: világit! Mert **minden kegyelmet nyert ember világit!** Nem azért, mert ő milyen jó, szép, tökéletes, és derék – **hanem azért mert az ő sötétségén átvilágít, átfénylik Isten világossága – ami ott él a szívében!**

Ezért magától – meghívott egy jó csomó embert az otthonába, hogy találkozzanak Jézussal! Biztos ezek az emberek hallották és továbbadták, hogy mi történt vele. Biztos, hogy megoszlottak az emberek véleménye arról a változásról, ami Lévi életében történt. De mind kíváncsiak voltak – rá is, és Jézusra is! Ezeket az embereket – lehet – különben nem érdekelte volna Jézus: de így találkozhattak vele.

Kiket hívsz Jézus közelébe? Jézusról bizonyágtévő-e az otthonunk? Ott van-e Jézus? Egyáltalán: hogyan tud minket használni? Nem erőszakos Lévi, nem magát „nyomja” – hanem Jézust engedi az előtérbe! **Ez az evangélizáció, a hiteles bizonyágtétel: Jézust engedni az előtérbe! Igét mondani, Jézust hirdetni, rá gondolva beszélni, vele párhuzamba állítani az életünk dolgait – ez a hitvalló élet!**

Lévi vámszedő, azaz a későbbi Máté apostol hívó élete azzal kezdődött, hogy behívta Jézust az otthonába és megismertette a barátaival. Behívta, és Jézus el is ment. Elmegy mindenkihez!

Jézus azt mondja: Kövess engem! Hívjuk be otthonainkba! Találkozzanak az emberek Jézussal – általunk, nálunk! Lehetséges – legyen valósággá! **A frissen megtért Lévi világit – ez a fény kell ebbe a világba! Világíts te is! Mosd el bűneinket Jézus véreddel – és használj dicsőségedre! Ámen.**

2010. 01. 14. Vasárnap. Vancouver. C: Méltatlanok méltósága. I. Aki ad – kap. II. Minél többet ad – annál inkább látja: nincs semmije! Minden kegyelem! Megismeri a kegyelem forrását! III. Feltétlen bizalom!

Lekció: Lukács 7: 1 – 10

Textus: Lukács 7: 4 – 6 „Méltó arra, hogy megtegyed ezt neki...” „Nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj...”

Kedves Testvérek!

A megszálló római katonaság minden tagját utálták a zsidók. Zélóták – görbe tör a ruhájuk alatt. Római katona egyedül, esetleg kettesével, de senki közelükbe: leszurták. Akiról ma olvastunk – római centurio, százados. A legmagasabb alulról elérhető fokozat – és a legalacsonyabb tiszti fokozat. Kiemelkedő katonából lett százados, azaz 100 katona parancsnoka. (Egy légió 6000 katona – 60 centurio /század/ - 10 cohors /egy cohors = 600 ember, 6 centurio/). Mivel 25 légió volt a római hadseregben, ezért összesen 1500 centurio, azaz százados volt az akkor ismert világban. Ezek közül négyet említ meg a Szentírás: ezt a kapernaumit; aki Jézus kivégzésénél szolgált: „*Bizony, ez az ember Isten Fia volt*”; Kornéliuszt, aki Istenfélő volt, és angyaltól kapott kijelentés után hozatta Pétert a házába; és azt a százados, aki szállította a fogoly Pált Rómába. Századosi rang kiemelkedő, magas rang volt, igen jó fizetéssel, szolgálkkal, hatalommal párosult, miközben feltétlen engedelmességgel tartoztak a feljebbvalóknak.

I. Mit tudunk meg erről a századosról? **Jóban volt a zsidókkal. Azért volt jóban, mert szerette őket.** Azért szerette, mert **magáról lemondva, komoly áldozatot hozva – zsinagógát építtetett nekik.** Nem a császár tiszteletére, vagy valamelyik római isten tiszteletére épített templomot – hanem a zsidók számára. Pontosabban: **a zsidók Istenének tisztelete számára.** Neki nem fájt a pénz, amit erre áldozott. Biztosan sok jómódú kapernaumi zsidó elszégyelte magát: neki, avagy nekik kellett volna a zsinagógát összeadakozniuk – és közben ez a pogány nem sajnálta rá a pénzét. Nem az állam pénzét – hanem a sajátját. Pedig az életét kockáztatta érte! Pedig azért ő sem lehetett olyan rettenetesen gazdag, összehasonlítva másokkal – annyira biztos nem, mint egy ezredes, vagy mint egy római arisztokrata.

Ha már épített, ha már ennyi pénze volt, építhetett volna magának jól jövedelmező szállodát, vagy investment-házakat! Minek pocsékolta arra a pénzét, hogy idegen országban, idegen népnek a vallásgyakorlásához templomot építsen? **Mert kereste az Istent!**

Olyan jóban volt a zsidókkal ez az elnyomó, megszálló római tiszt, hogy amikor a rabszolgája halálos beteg lett, nem a saját szolgálta küldte el hozzá, hanem „elküldte hozzá a zsidók véneit”.

Az is önmagában tanulságos, hogy **egy rabszolgát szeretett ennyire.** Abban a korban pedig a rabszolga fogyóeszköz volt. Egyik meghalt, vett helyette egy másikat. Összehasonlíthatatlanul kevesebbe került, mint zsinagógát építeni.

Ez az ember adott – szeretetet adott, önmagát adta. És aki ad – az kap. Általában kap – mert ettől még egy fanatikus zélóta őt is leszúrhatta. **De csak az kaphat – aki ad. Ha nem adsz, ha nem adod önmagadat, nem szeretsz önmagadról lemondóan – ne várd, hogy kapsz.** Egyedül Isten az, aki akkor is szeret, viszonzás nélkül. Jézus Krisztus akkor is kínálja a bűnbocsánatot és az életet – de az emberek nem!

Ez a római azért kap figyelmet, szeretetet – mert ő is szeretett és figyelt a leigázottakra. Téged szeretnek? Rád figyelnek? Nem csak pénz kérdése. Nem csak annak a kérdése, hogy mit építtetsz másoknak? Hanem annak is, hogy mennyire számíthatnak rád? Mennyire ápolod a kapcsolatokat? Mennyire vagy önmagadról lemondó – mások javára? Mégpedig azért, mert ilyen volt az Úr Jézus is! **Ő dicsőségéről lemondott, hozzánk hasonlóvá lett, és önmagát adta értünk – hogy megmenten minket a kárhozattól. Az az ember világít, aki lemond önmagáról – aki hasonlít erre a századosra; azaz, aki hasonlít Jézusra.**

II... Ennek az embernek a magatartása annyira világított, hogy a zsidók úgy mentek Jézushoz: „*Méltó arra, hogy megtegyed ezt neki...*” Igazán kiérdemelte. Ilyen római még nem volt. Micsoda ember! Ez igen! Bárcsak zsidó volna – de hát nem az! Sajnos pogány – de abból különleges.

Mások elismerik őt, felmagasztalják – ő pedig megalázkodik. Ezt üzenté Jézusnak: „*Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj...*” Nem vagyok méltó. Ők méltónak találnak – de én tudom, hogy nincs semmi érdemem! Az nem érdem, hogy egy elnyomó hadsereg van mögöttem; és az sem, hogy adtam. Adhattam – áldott legyen érte az Isten!

Nem azt üzeni neki Jézusnak: Mester; Rabbi – hanem: uram. **Urának ismeri el Jézust – vagyis azt, akin ő uralkodik. Aki neki fizet adót, akit elnyomó katonaságnak ő a tisztje. Nem azt várja el, hogy Jézus megalázkodik előtte – hanem ő alázza meg magát Jézus előtt. Bár én vagyok a hatalmas róma tisztje, parancsnoka – de Jézus, te vagy az Úr!**

Isten munkát végzett ennek az embernek a szívében! **Mert aki ad, minél többet ad, önmagát adja, pénzét adja, szívét adja az Úrért – az látja meg egyre inkább, hogy mennyire nincs semmije.** Azt gondolom ez az ember is ráébredhetett: igen, nekem hatalmam van, parancsolok katonáimnak; pénzem is van, építhetek zsinagógát, adhatom magam másokért – de hogy ez a szolgálom ne halljon meg: erre nincs hatalmam. Sőt: a saját életem felett sincs hatalmam! És valójában életem lényeges dolgaiban sincs! **Minden csak kegyelem!**

Hogy százados lettem, és nem haltam meg azokban a csatákban, amelyekben hullottak mellettem az emberek! Aztán, hogy éppen ide, Kapernaumba vezényletek. **Kegyelem a körülöttem élő emberek. Kegyelem az anyagi helyzetem, az egészségem, a családom, a szolgálaim, a beosztottaim, a felettesem, az ellenségem, a próbáim, kihívásaim – az egész életem! Minden kegyelemből van!** Nincsen semmi érdemem! Áldott ember az, aki erre ráébred – mert az akar Isten eszközévé lenni: ha minden kegyelem, az egész életem, akkor ez az élet legyen eszköz a te kegyelmes kezében Istenem! A képességeim is tőled vannak, az eredményeim mögött is te állsz. Az én nagy akaratom semmi lett volna, ha te nem akarod, az én szilárd kitartásom is megtörik, ha te nem állsz mellettem. **Minden kegyelem, minden Tőled van, mindenben Téged látlak és magasztallak, te vagy minden mögött – és nekem pedig semmim sincsen, csak a bűneim!** Csak az ellened való lázadásaim, szeretetlenségem, önzésem, keménységem, kétszínűségem, álnokságom! De te ezeket megbocsátod, felemelsz, és mindezek ellenére elhalmozol szeretettel! „*De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetétért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt - kegyelemből van üdvösségetek! - Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék*”. (Efézus 2:4-9) **A kegyelem forrása – Jézus Krisztus!**

„*Méltó rá, hogy megtegyed*” – „*nem vagyok méltó*”. **Éppen azért nem, mert már látom: semmi sem az én érdemem – kegyelemből élek!**

Amikor a tékozló fiú útra kelt, elkérte, kikérte előre az örökségét. Azt gondolta, hogy az neki jár, méltó rá. Amikor pedig magába szállt, ezt gondolta: „*Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek.*” És amikor az apja meglátta, elément, nyakába borult és megcsókolta, akkor ezt mondta: „*Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek*”. Először csak az motiválta, hogy neki mi jár, hogy ő mire méltó. Aztán pedig meglátta méltatlan, elveszett voltát – és később a kegyelem gazdagságát.

A kereszten kínok közt, kivégzése közben, a halál kapujában, az egyik lator ezt mondta a másíknak, aki gyalázta Jézust: „*Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy! Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el*”. (Lukács 23:40–41)

Pál apostol pedig így vall önmagáról: „*Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Jézus Krisztus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok*”. (1Timóteus 1:15) **Nem vagyok méltó semmire – de Isten megbocsát, üdvözít, kegyelmet ad! Mert szeret!** „*Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket,*

és azok is vagyunk”. (1János 3:1)

III... Aki pedig már tudja, hogy milyen nagy az Isten kegyelme és milyen nagy az ő érdemtelenége – az ezek után feltétlen bizalommal hagyatkozik mendenben Rá!

Csodálatos ennek a katonatisztnak a saját életéből vett példázata: „*én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Ha szólok ennek: Menj el, elmegy; és a másoknak: Jöjj ide, idejön; és ha szólok a szolgáltnak: Tedd meg ezt, megteszi*”. Más szavakkal ugyanazt mondta, amit a keresztség szereztetési igéjében mondott az Úr Jézus: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön...” Igen, Jézus, én tudom, hogy a tiéd. Nem az enyém, nem másé – egyedül a Tiéd! És ezért, kegyelmes Megváltóm, élő Szeretet – én Rád bízom magam! Tégy velem úgy, ahogyan jónak látod! Vezess, használj, formálj – kérlek, ne éljek hiába! Lehessek hasznos!

IV. Mint ez a római. Érdekes, hogy nem önmagáért meneszt követséget Jézushoz ez az ember – hanem egy rabszolgájáért. Nem azt kéri, hogy az ő harcban szerzett forradását tüntesse el; vagy meg-megújuló derékfájását vegye el; vagy bármi egyéb személyes gondját-baját oldja meg. Biztos volt neki is bőven. Mindenkinek van. Hanem a rabszolgája életéért fohászodott az Úrhoz! „*Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljetek méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel*”. (Efézus 4:1) Mert Isten munkálkodik – és én eszköz szeretnék lenni másokért az ő kezében! Lehetünk mind – ha mindenünk az Övé! Neki adjuk, hogy használja! Használj engem, minket drága Megváltónk, Jézus Krisztus! Ámen.

2010-01-22. Vancouver. Péntek. Ökumenikus imahét. C: A tanú.

Lekció: Lukács 24.

Textus: „*Ti vagytok erre a tanúk*” Lukács 24: 48.

Kedves Testvérek!

A tanú vallomásán igazságok és életek múlnak. Mert ő azt vallotta – ezért őt, azt a másikat kivégezték. És ha nem pontosan vallott? És ha érdekei vezérelték a vallomásban? Tanúskodni – mindig felelősség! A mi tanúságtételünktől emberéletek függenek! Másoké is, és saját magunkké is!

Egész életünk tanúságtétel arról, akik vagyunk: amit gondolunk, teszünk, ahogyan eseményeket, dolgokat fogadunk. Mindenki tanú – saját magáról tanúskodik a világnak, Istennek. Ahogyan beszél a feleségével, barátjával, ellenségeivel. Ahogyan és amire neveli a gyermekeit. Ahogyan bánik azzal, akit maga fölött lévőnek érez, és azzal, akit maga alatt lévőnek. „*Tehát mindegyikünk maga fog önmagáról számot adni az Istennek*”. (Róma 14:12)

Isten pedig nem azt látja, amit mi láttatni szeretnénk magunkról – hanem teljesen pontosan azt, amiről tanúskodik az életünk! Felelőssek vagyunk önmagunkért – hogy Krisztusban elhívott, megszentrelt, bűnbocsánatot nyert életünk valóban tanúság-e az Isten büntörlő szeretetéről? Minden megszólalásunk, minden mozdulatunk, **minden reakciónk bizonyágtétel arról, ami, aki bennünk él.** Mai igénk azt kérdezi tőlünk: hiteles-e ez a bizonyágtétel Jézus Krisztusról?

Mert a mi bizonyágtételeinkben olyan sok a hamisság! Híres film: Bacsó Péter, A tanú.

Koncepciós perhez keresnek egy embert, akinek majd valamiről tanúskodnia kell. Pelikán József gátör az illető, akit a hatóságok: Virág elvtárs, meggyőződéses kommunista párttitkár; Bástyá elvtárs, katonatiszt – felkészítenek, kiképeznek a tanúvallomásra. Az egész film nagyon jól ábrázol egy torzult kort, ahol a relativitás elmélet uralkodik. „Aki mibennünk nem bíz, az önmagában sem bíz. Aki mibennünk nem bíz, az a mi fényes jövőnkben sem bíz, és aki a mi boldog, fényes jövőnkben nem bíz, az áruló”. Amikor Pelikán tényeket hoz fel, amelyek nem illenek bele abba a vallomásba, amit neki mondania kellene: „Ezen lovagol maga? Amit a vaksi szemével lát? A süket fülével hall? A tompa agyával gondol? Azt hiszi, fölér az a mi nagy céljaink igazságához?!” Azaz minden relatív, minden attól függ, hogy a kommunista elvtársak céljaival egyezik, vagy nem?

Valaki ugyanezt mesélte el nekem, hogy a férje milyen hihetetlenül vakon hitte és meggyőződésesen magyarázta azt a hazugságot, ami érdekeivel egyezett. Nyilvánvaló volt, hogy ferdítés, hogy félrebeszélés – de ő hitte, és fellebbezhetetlenül, higgadtan, kitartóan állította a maga igazát.

Jézus feltámadásakor is ez történt – a katonákat megvesztegették, hogy azt mondják, tanítványai lopták el Jézus testét. És a katonák mindenkinek ezt mondták, állították, ezért el is terjedt ez a hír.

Mi milyen tanúk vagyunk? 1. Miről kell tanúskodni? 2. Hogyan kell tanúskodni?

I. Azt mondta az Úr Jézus, hogy nekünk arról kell tanúknak lennünk, hogy ő meghalt a mi bűneinkért és feltámadt, hogy megszerezze nekünk az életet. *„A keresztségben vele együtt eltemettek benneteket, és vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül. És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülmetéletlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket”*. (Kolossé 2:12–13) A megtérést és a bűnbocsánatot kell hirdetni minden nép között – erre vagyunk tanúk. Azokról szól ez a feltámadás, akik már sírtak saját bűneiken, akik már tudják, hogy miért kellett Jézusnak kínszenvedés közben meghalnia a keresztfán – akik vágnak Vele közösségre, és új, tiszta életre! Akik átélték az Isten szabadító erejét – mert Ő kihívta őket mindabból a bűnből, amit neki megvallottak!

Éppen 100 éve kezdődött el az ökumenikus mozgalom, amikor Skóciában, Edingburgh-ban 1910-ben megrendezték azt az első Világmisszós konferenciát, amelyet az újkori ökumenikus mozgalom nyitányának nevezünk. Ráébredtek akkor, hogy mi mindannyian Krisztusba keresztelkedtünk bele, az Ő testének tagjai vagyunk, Őt valljuk megváltó Urunknak, életünk fejedelmének – és nem különböző Úr, hanem ugyanaz! Ha pedig egy Urunk és Megváltónk van, akkor mi Őbenne egyek vagyunk! Nem olvadunk össze – ahogyan a feleség és férj is két külön személyiség marad, de már a kettő egy: egy család. Összetartoznak.

Ha mi Jézus Krisztus bűnbocsátó kegyelmében nem tudunk egyek lenni, nem tudjuk

egymást elfogadni és szeretetben hordozni; sőt együtt, vállalva emberek megmentésében munkálkodni – akkor hamis tanúk vagyunk. Éppen úgy, mint Pelikán József gátőr. Először egymást kell szeretnünk, hogy elhiggye a világ, hogy Jézus Krisztus küldött minket! Először nekünk kell békességben élnünk egymással – hogy a békesség hiteles követői lehessünk a világban!

II... Hogyan? A két emmanusi tanítvány csüggedten bandukoltak Jaruzsálemből emmausba. Jézus melljük szegődött. Kiöntötték neki bánatukat, és hallgatták Jézus csodálatos igehirdetését. De semmi. Csak a kenyér megtöréséről ismertek rá. Ige hirdetése + sákramentum + Szentlélek = felismerés.

Ezek sietve visszatértek Jeruzsálembe, és ott elmondták, mi történt velük útközben. Miközben ezt mesélték, maga Jézus állt meg közöttük, és újra ugyaezt mondta: „Ezt mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam... Akkor megnyitotta az értelmüket, hogy értsék az írásokat!” És ők értették – éppúgy, mint az emmausiak.

Azok lehetnek hitelesek tanúk, azok lehetnek egyek Krisztusban – akik értik az írásokat! Akik egyféleképpen értik, hogy Jézus Krisztus az út, az igazság és az élet!

III... Mi mind tanúk vagyunk. Hogyan lehetünk még inkább azzá? 1. Hogy dicsérjük azt, aki az élet és a feltámadás ajándékát adta nekünk! Istent dicsőítő élet! 2. Hogy felismerjük Isten munkáját az életünkben! 3. Hogy megosszuk másokkal is azt az örömet, amit Jézusban kaptunk! 4. Hogy minden szenvedés felett azzal a győzelemmel diadalmaskodunk, amivel Krisztus győzött a halál felett! 5. Hogy éppen ezért még jobban keressük Isten igéjét, hogy hasson át minket! 6. Hogy az ige befogadásával növekszik bennünk a Krisztus: a hit, a remény, a szeretet! 7. És hogy éppen ezért szolgálunk egymásnak a Krisztusért!

Tanúságtételre hív minket az ige! Nem mi fogjuk értékelni tanúságtételünket – hanem értékeli a körülöttünk élő világ; és értékeli az Úr Jézus! Hála legyen Neki, hogy ő minden hamisságunk ellenére használni kíván, megtisztít – hogy ragyoghassunk a világban az ő dicsőségére! Ámen.

2010-01-24. Vancouver. Vasárnap. C: Ne sírj. I. Jézus meglátta. II. Jézus megszánta. III. Jézus közösséget vállalt vele (megérintette) IV. Meggyógyította.

Lekció: Lukács 7: 11 – 17 A naini ifjú feltámasztása

Textus: „Amikor az Úr meglátta az asszonyt, megszánta, és így szólt hozzá: Ne sírj!” (Lukács 7:13)

Kedves Testvérek!

Lukács evangéliumát olvasva azokról a történetekről fogok szolgálni az elkövetkező heteken, amelyek a négy evangélium közül csak Lukácsnál találhatók. Ős-Márk, és mindegyik evangélista saját anyaga.

Isten szeretet! Tudjuk, valljuk. **De!** Akkor miért... és soroljuk mindazt, amikre nem találunk magyarázatot. Miért a szenvedés, miért a betegség, miért a halál? Miért éppen ő, miért éppen én?

Isten tapintatos, együttérző, kegyelmes szeretetéről szól ez a mai igeszakasz, **tele bátorítással,**

erősítésel: Ne sírj! Dehát miért ne sírjon, ha egyszer magára maradt, ha egyszer mind a két ember, akit szeretett, akikhez kötődött halott és teljesen magára maradt? Hogyne sírna, ha úgy érzi, kihúzták a lába alól a talajt; és arra gondol, bárcsak ő halt volna meg helyette. Hogyne sírna, amikor olyan roppant terhet hordoz, ami alatt öszeroppan?

Azt gondolom kevés ember van, akinek az életében ne fordulna elő hasonló szituáció. A halálból feltámadt, dicsőséges Úr Jézus azt mondja ma nekünk: **Ne sírj!** 1. Mert Jézus oltalma alatt van az életünk. Ő látja, nyomon követi, intézi az eseményeket! 2. Mert Jézus velünk érez, szól hozzánk, és azt várja, ajánlja, hogy mi Neki adjuk át, rábízuk terheinket! 3. Mert Jézus közösséget vállal velünk – átjár, vigasztal, erősít igéje és Szentelke által.

I. Jézus pontosan tudta, hogy mikor kell indulnia Kapernaumból, milyen gyorsan kell haladnia, hogy akkor érjen oda Nain kapujába, amikor ez a halottasmenet jön ki a városból. Kapernaum – Nain kb 25-30 km, 5-6 óra gyaloglás. Persze azt mondaná erre az ember: ah, véletlenül éppen akkor érték oda. Csakhogy, **aki picikét is megismerte már az Isten szeretetét és hatalmát – az ilyet nem mond! Az Isten kegyelme ezt előre, pontosan így intézte.**

Ahogy az is, hogy ennek az asszonynak egy boldog, kiegyensúlyozott házasság közben meghaljon a férje. **Mert ezzel valami különleges terve volt!** Meg azt is, hogy néhány évre rá meghaljon egyetlen fia is. **Ezzel is terve volt!** Hazahívta őket magához – ahogyan mindenkit hazahív, akit valaha is élettel ajándékozott meg. Ez nem tragédia annak, aki elmegy. Akiknek halál utáni élményeik vannak, akik a halálból jönnek vissza – azok nem akarnak visszajönni. Azaz egy részüknek vannak ilyen élményeik.

A halál annak tragédia, aki ittmarad, aki magára marad. Annak viszont nagyon nagy tragédia – mindenkor az. De ezt az Úr tudja, és együttérez velünk!

Ha az ember belegondol – eláll a lélegzete: micsoda rendezés, szervezés, és szerevezettség! Az első üzenete ennek a résznek tehát az: **Jézus meglátta.** Mert éppen akkor ért oda, és éppen ezért ért oda! Törtéthetett volna, hogy Jézus, a tanítványok és a sokaság tisztelettudóan ferehúzódna, a halottasmenet elmegy, aztán folytatják útjukat. A gyászmenetet nem volt kíváncsi Jézusra, mindenki lehajtott fejjel, legtöbbször sírva osztoztak a fájadalomban. Csak Jézuson múltott, hogy történik-e valami. Érdekes, hogy **ez a nő semmit nem kért Jézustól!** Biztosan imádkozott Istenhez, vele osztotta meg fájalmát – és **Isten Jézusban válaszolt rá.** Az Isten ezt teszi velünk is – Jézusban válaszol: az Ő halála és feltámadása az élet!

Jézus meglátta az asszonyt. Az is érdekes, hogy nem azt írja az ige, hogy meglátta a gyászoló menetet – hanem azt, hogy a sokaságban meglátta az asszonyt. Meglátta, mert **tudta, ki ő.** Nem állt oda melé valaki, hogy elmagyarázza, mi is ez a halottasmenet és ki is ez az asszony. **Ő tudta. Ezért ment oda.** Nem kellett neki mutogatni, hogy figyelj csak Jézus, ott van, ő az. „Az Úr meglátta az asszonyt”.

És éppen így lát minket is. Éppen így gondja van ránk – akik gyermekei lettünk Jézus Krisztusban. **Nagyon komolyan vegyük azt tudomásul, hogy nem nem a magunkéi vagyunk!** „Nem a magamé, hanem az én hűségem megváltómnak, a Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, aki az ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tette, és az ördögnek minden hatalmából megszabadított; és úgy megőriz, hogy az én mennyei Atyámnak akarata nélkül egyetlen hajszál sem eshetik le a fejemről, sőt inkább minden az én üdvösségemre kell, hogy szolgáljon”.

Akkor, ami most velem történik, az minden csak jó? Nem, mert a bűn és halál rombol ebben a világban; de az biztos, hogy bármi rossz is történik, végeredményben minden a végső jót, az én üdvösségemet kell, hogy szolgálja!

II. Mert Jézus nem csak látja mindazt, ami történik – hanem együtt érez velünk! „Amikor Jézus meglátta az asszonyt (mert észrevette, és tudta, hogy ő az), megszánta, és így szólt hozzá: Ne sírj!” Mert Jézus velünk érez. Olyan jó lenne komolyan venni, hogy **ő érzi, ami nekünk fáj, ami bennünk**

van, amivel nekünk kell megküzdenünk, amivel nekünk kell szembenéznünk! Érzy, tudja, látja – hiszen ő is mindenben kísértést szenvedett, hiszen őt is meggyalázták, rettenetes szenvedéseken ment keresztül, és végül meghalt a kereszten. Olyan jó lenne, ha komolyan venni, hogy **ő valóban társ, aki megszólítható, aki ott van mellettünk, akkor is, amikor mi nem veszünk róla tudomást**. Amikor akkora a bánat, a gyász, a történések forgataga, hogy egyáltalán nem gondolunk rá. **A naini asszony sem vette volna észre – ha Jézus nem szól hozzá: ne félj!** És olyan jó lenne, ha komolyan vennénk azt is, hogy **neki szava van hozzánk! Aktuális, élető, megtartó üzenete!** Nem a szép időről kezdett beszélgetni ezzel az összetört asszonnal az Úr Jézus. Nem is az aktuális politikáról, vagy vallási kérdésekről. **Vigasztalta, erősítette, bátorította!** „*Ne sírj*” – gondolj Isten szeretetére, ígéretire, a bűnbocsánat és örök élet ajándékára. **Ne sírj, mert itt vagyok! Én vagyok! Melletted vagyok! Én vagyok az élet és halál ura!** Tapasztaltad-e már, hogy ő nagyon aktuálisan, nagyon tapintatosan, nagyon sok szeretettel, eligazítóan, ébresztően, bátorítóan, megjobbítóan szól. **Adott helyzetben – pontosan oda illő ígét!** Egy szót, mondot, amivel megvilágosít minden sötétséget, eloszlat minden kételyt!

Ha még nem tapasztaltad, kérem az Urat, tapasztald meg – mint ez az asszony, és mindenki, aki közelébe kerül! **Mert Ő szól – és azt várja, ajánlja, hogy mi Neki adjuk át, rábízzuk terheinket!**

III. Mondhatnánk erre – ah ez az egész csak kiszínezése néhány szónak. Ugyan már, micsoda belemagyarázás ebbe a két szóba: ne félj. Mit ér ezt mondani valakinek, akinek az egyetlen fiát ott viszik, hogy eltemessék a temetőben!

Igen, biztosan üres szólam lenne – ha nem történt volna utána rögtön néhány fontos tett. Jézus nem csak mondta ezt, hanem ezt olvassuk: „*Azután odalépett, és megérintette a koporsót*”. Vagyis **teljes közösséget vállalt ezzel az asszonnal**. Izraelben a halott érintése, de még a koporsóé is tisztátalaná tette az embert (4Mózes 19. „*Ha valaki megérint bármely emberi holttestet, tisztátalan lesz hét napig*”). Jézus ezzel teljes sorközösséget vállalt e gyászoló nővel! Ez olyan meglepő cselekedet volt, hogy akik vitték a koporsót, megálltak.

Mert Jézus mindezt, ezt az egészet nem a fiúért tette, aki meghalt – hanem az anyjáért. Nem a fiú van a középpontban – hanem ez a megtört, gyászoló, rettenetes fájdalmat cipelő, talán kiúttalan, talajt vesztett ember. **Jézus teljesen azonosult vele, osztozott fájdalmában – hogy felmutathassa az Isten hatalmát, az Isten hatalmas szeretetét!**

Éppen úgy, mint mikor Lázár meghalt. Mária és Márta hívták Jézust, de csak négy nap múlva jött. Jézus akkor is sírt, akkor is teljesen osztozott a gyászolóké fájdalmában – noha tudta, mi fog történni, mit fog tenni, hogy a négy napja halott Lázár ki fog jönni a sírból.

Ott is, itt is – szólt a halottnak és az életre kelt. „*Ifjú, néked mondom, kelj fel! Erre felült a halott, és elkezdett beszélni; Jézus pedig átadta az anyjának*”. Nem mondta neki azt: jöjj és kövess engem. **Hanem odaadta az anyjának. Mert minden ezért az asszonyért volt. Mert Jézus 1. Meglátta; 2. Meszánta; III. Közösséget vállalt vele; IV. és meggyógyította.**

Nem írja a Szentírás, hogy melyikük halt meg előbb, az anya, vagy a gyermeke. Persze pár évre, évtizedre rá mindketten meghaltak – hiszen mind meghalunk, és hazamegyünk. De ennek az embernek, és rajta keresztül millióknak Jézus Krisztus meggyógyította, orvosolta, helyreállította, rendbetette az életét. **Példát, reménységet adott! Bemutatta, kijelentette azt, hogy valójában kicsoda az Isten!**

Ézsaiás könyve 49. részében Isten népe a babiloni fogság nyomorúságában ezt mondta: „*elhagyott az Úr engem, elfeledkezett rólam az Úr*.” Isten erre azt mondta: „*Hát elfeledkezheti-ek az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? De ha ő elfeledkezne is, én terólad el nem feledkezem*.”

Nem feledkezik el rólad, rólam! Akkor se, ha nem is gondolunk rá! Meg akar menteni, meg akar

váltani. Azt akarja, hogy az a szabadítás, amit Jézus Krisztus szerzett meg nekünk a Golgotán, a bűnbocsánat és örök élet legyen mindenkor, mindenben életünk sziklaszilárd alapja! Azt akarja, hogy megtapasztaljuk szüntelen, hogy él az Úr, az Isten! Ott van velünk, mellettünk, bennünk, és általunk! Ezért „*ne sírj*”, hanem **nézz Jézusra fel: legyen Uram, a te akaratod szerint, vezess engem útadon!** Ámen.

2010. 01. 31. Vasárnap. Vancouver. Lukács 2. C: Elengedett adósság.

Lekció: Lukács 7: 36 – 8: 3

Textus: „Ezért mondom neked: neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.” Az asszonynak pedig ezt mondta: „Megbocsáttattak a te bűneid.” Az asztalnál ülők erre kezdték kérdegetni egymás között: „Kicsoda ez, aki a bűnöket is megbocsátja?” Ő pedig így szólt az asszonyhoz: „A te hited megtartott téged, menj el békességgel!” (Lukács 7: 47 – 50)

Kedves Testvérek!

Csak Lukács 2. „Simon, van valami mondanivalóm neked!” **Az Úr Jézusnak van valami mondanivalója a számodra!** Helyettesítsd be a neved! Valami fontosat szeretne mondani ma az Úr Jézus, kijelentést adni önmagáról, Isten szeretetéről.

Simonnak előítéletei voltak Jézussal szemben. Ő tapasztalt valamit – azt értelmezte, és gondolt valamit Jézusról. „Ha ő volna ama próféta, tudná, ki ez, és tudná, hogy ez az asszony, aki hozzáér: bűnös”. Ahányan vagyunk – annyiféle gondolunk Jézusról. Leginkább **azt gondoljuk, hogy Jézus az, akinek mi képzeljük.** Egyedül tőlünk fogg az ő személye, hogy mi kinek gondoljuk őt. Van, akinek legenda, mesealak, szupersztár, csodagyógyító, fontos történelmi személyiség, egy tanító, vagy valami hasonló. Kedves, barátságos, jóságos, jókedvű – vagy mogorva, ítélő, kipellengérező. Mindenki másnak gondolja – ahogyan ez a farizeus, aki meghívta a házába Jézust. Először, amikor, amiért meghívta, gondolt róla valamit; és utána is, hogy a bűnös nő odament hozzá, és akkor is, amikor Jézus elment tőle. **Előítéleteink állandóan formálnak minket!**

Arra szeretnék kérni, hogy **Jézussal kapcsolatban most tedd félre az előítéleteidet, és engedd, hogy ő kijelentse magát neked!** „Simon, van valami mondanivalóm neked!” **Igéje szólalhasson meg, és általa a Szentlélek szóljon a szívünkig arról, hogy kicsoda Jézus!**

Olyan szépen, tisztelettudóan válaszolt Jézusnak ez a farizeus: „Mester, mondd!” – **de közben megvolt Jézusról a magánvéleménye.** Lehet, már azon megbotráncozott: mi köze Jézusnak ehhez a nőhöz? Honnan ismeri? Miért megy oda a lábához, könnyeivel öntözi meg, hajával törli meg, drága, illatos kenettel keni meg? Mi köze hozzá? **Ebből aztán sokminden egyéb rágalom származhat – merthogy így jár a mi agyunk.** Nagyon könnyen lehet valaki ártatlanul rágalmazott személy – csak mert valakivel látták valahol, mert hallott valaki valamit róla és továbbadta, vagy mert emberek fantáziája kiszinez dolgokat. Nagyon hajlamosak vagyunk arra, hogy továbbgondoljuk, továbbfűzzük az eseményeket – és **így születnek meg állítások, amelyek leginkább rágalmak, és csak néha igazságok;** és leginkább akkor se úgy igazak, ahogyan mi kigondoltuk.

Lehet, hogy erről a farizeusról is elkezdtek az emberek gondolkodni: mi az, hogy ez a bűnös nő csak úgy ki-be járhat a házában? A bűnös nőt nem hívta meg a farizeus, akkor hogyan, milyen joggal ment be? Csak nem volt bejáratos hozzá? Már csak azért is, mert a farizeus rögtön tudta, hogy kicsoda ez a nő? Egy nő, aki bejön – de a farizeus tudta, hogy kicsoda: „Ha ő volna ama próféta, tudná, ki ez, és tudná, hogy ez az asszony, aki hozzáér: bűnös”. Ő honnan tudta, honnan ismerte?

Nincs benne az igében, és nem is akarom tovább fejtegetni – **mert csak példának akartam használni, hogy pontosan így szoktunk emberekről nehezen lemosható dolgokat gondolni, és aztán másoknak is mondani.** Olyan jó lenne féken tartani a gondolatainkat, és aztán – még inkább – a nyelvünket! „*Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó*

a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják". (Efézus 4:29) Mert **a bomlasztó beszéd a bomlasztó gondolatok terméke.**

Mindannyiunkban található ebből – ahogyan ebben a farizeusban is jelen volt. Előítéletek, ítélkezések, képmutatás, álszentség, kétszínűség, keményszívűség, szeretetlenség... és még sok egyéb bűneink vannak, amelyek nekünk nem fájnak, amelyekről mi tudomást se veszünk sokszor (csak talán másoknak fájnak, másokat bántunk velük) – amelyekért viszont csak halált és kárhozatot érdemelnénk, mert lázadás Isten szeretete ellen.

Ilyen az ember, ilyen ez a farizeus – és **egészen másmilyen Jézus!** Bemutatja, felmutatja, hogy kicsoda az Isten? Olyan, aki **nyilvánvaló és rejtett bűneink ellenére is – nagy tapintattal és szeretettel bánik velünk!** Nem rohanta le a farizeust. Nem leplezte le nyilvánosan gonosz gondolatait, nem szégyenítette meg mindenki előtt – hanem szelíden tanította! „Egy hitelezőnek volt két adósa: egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Mivel nem volt miből megadniuk, mind a kettőnek elengedte. Közülük vajon melyikük szereti őt jobban?” **Teljesen mindegy, hogy mekkora, milyen mértékű a bűn – mindenképpen halált és kárhozatot érő dolog. De az Isten megbocsátja – akár sok, akár kevesebb – annak, aki bánja, és sirva, bánva megy Jézushoz, mint ez az asszony!**

Olyan ez, mint mikor valaki fuldoklik a vízben – teljesen mindegy, hogy 10 cm-re van a vízfelszíntől, vagy 1-10-100 méterre: **ha nem emelkedik ki a vízből, megfullad. Teljesen mindegy, mennyire bűnös valaki – ha nem tér meg, ha nem fogadja elé Jézus helyettes áldozatát, elkárhozik!**

Isten bárkit, bármilyen mélységből képes kiemelni! Olyan, ez, mintha az Isten oxigénpalackkal indítana bele az életbe. Azt hisszük, hogy a palack örökké tart. Pedig egyértelmű, hogy az oxigénmennyiség véges! **Aki nem közeledik végig a vízfelszín felé, aki nem találja meg a természetes, szabad oxigénforrást – az elvész, elpusztul. Aki viszont már természetesen kap levegőt – az előtt egy új élet bontakozik ki.** Az látja a mélyben palackkal, vígan, felelőtlenül úszkáló embertársait, és meg akarja őket menteni. Nem jöhet ki a vízből – de már szabad levegőt (is) szív. Ezért egész életében a vízfelszín közelében marad, mert tudja, bármikor elfogyhat a palackból az oxigén. Minél több idő telt el, hogy a vízben van, ott él, annál hamarabb. (Ha elfogy - egy csodálatos kéz kiemeli a vízből, mielőtt megfulladna! Ez a kegyelem, az örök élet.)

Mi pedig, akik többé-kevésbé a vízfelszín közelében élőknek gondoljuk magunkat – összehasonlításokat teszünk másokkal, akik sokkal lejjebb találhatók, és aztán teljesen megnyugszunk, nyugtázva, hogy mi milyen jók vagyunk. Mert **minden ember hasonlítgat! Pedig teljesen mindegy, hogy a vízfelszín közelében fullad meg valaki oxigénhiányban, vagy pedig lent a mélyben!** Mert mindenki, ahol van, viszonyítást végez, és azt állapítja meg – azon törekszik, arra van beállítódva, hogy azt állapítsa meg – hogy ő viszonylag jól van. Nincs minden rendben az életében, de viszonylag jól van, olyan nagy baj nincs. Egész jó ember vagyok.

De hogy elveszett, nyomorult bűnös, akiért Jézus vére kellett, hogy follyon a Golgotán – ezt már csak nagyon kevesen érzik át. Persze, teoretikusan, elméletben ez a vallásosak számára teljesen érthető – csak éppen nem mind érzik át ennek valódi súlyát. Mégpedig azért nem, **mert nem érzik át a bűneik súlyát!**

Ez a megbélyegzett, bűnös nő átérezte. Ezért sírt Jézus lábainál. Részben siratta saját bűnös életét, részben örömeiben sírt – mert átérezte, hogy Isten szeretet, hogy bocsánatot nyert Krisztusban!

Van az evangéliumokban néhány példa: a tékozló fiú, a mellét verő vámszedő, a méltatlanságát elismerő római százados, Péter apostol: „eredj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok...” és még sokan mások, akik átérezték. **Ők a kegyelmet nyert emberek.** A vallásos elit tagjai közül kevesen.

Ma mi vagyunk a vallásos elit. Ha pedig mi nem értjük, érezzük meg Isten szeretetének, kegyelmének, hitünknek lényegét – ha nem éljük meg! – akkor teljesen hiteltelenné válik minden,

amit teszünk! Ha nem az a szeretet sugárzik át rajtunk, ami ebből a bűnös nőből áradt Jézus felé (könnyeivel öntözte Jézus lábait, a hajával törölte meg, aztán megkenste drága, illatos olajjal) – akkor nem értjük, érezzük át Isten szeretetét, Jézus kegyelmét. Azt, hogy **Benne Isten megbocsátotta minden bűneinket – azaz kiemelt a vízből a felszínre, oxigénpalack helyett a friss, tiszta levegőt szívhatjuk... csak mert ennyire szeret.**

Ez a bűnös nő nagyon szerette Jézust, mélységesen megalázta magát előtte, átadta magát neki, minden tette a hála és szeretet jele – mert megértette Jézusban a lényegét: az Isten bűnbocsátó szeretetét! **Mélyen volt, bent a vízben. A biblia csak így nevezi: „a bűnös nő”.** Nem túl kedves elnevezés. Senki nem örülne neki, ha így emlegetnék még évezredek múlva is. Nem tudjuk, mi volt a rendes neve? Miért bélyegezték meg? Hogyan jutott oda? Semmit. **Csak azt, hogy minden bűnét elfedezte Jézus Krisztus helyettes áldozata!** *„Az asszonynak pedig ezt mondta Jézus: Megbocsáttattak a te bűneid. (...) A hited megtartott téged, menj el békességgel!”* **Ő a kegyelmet nyert bűnös nő, a kegyelmet nyert bűnös ember példája.** Azt mondja róla az Úr Jézus: *„neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett”.* Mert viszont-szeretett. Mert így válaszolt arra, amit kibeszélni nem lehet, ami csoda, amit kapott! *„Akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.”* Mert még nem érti, nem érzi az Isten bűnbocsátó szeretetét. **Aki kevésbé adja magát Jézusért, az kevésbé szereti, mert még kevésbé élte át azt az ajándékot, az ÉLETET, amit Benne adott az Isten!**

Neked mennyi bocsáttatott meg? Mennyire szeretsz, mennyire szereted Jézust? Olyan jó lenne tudni, hogy miben lett más ennek az asszonynak az élete ezután a találkozás után! **Nem tudjuk pontosan – de bizonyosan: szolgált!** Érdekes, hogy mindjárt ezután ír az íge a Jézust követő asszonyokról (ez is csak Lukácsnál). Néhányan, akiket megszabadított és meggyógyított. Még főrangú emberek feleségei is, *„de sok más asszony is, akik szolgáltak neki vagyonukból”.* **A bűnös nők, és bűnös emberek – így lesznek különleges, fontos, használható eszközök Isten országa építésében.** *„Jövök semmit nem hozva, keresztedbe fogódzva, meztelen, hogy felruházz, árván, bízva, hogy megszánsz. Nem hagy a bűn pihenért, mosd le oh, mert megemészt”.* *„A te hited megtartott téged, menj el békességgel!”* Amen

2010. 02. 07. Vasárnap. Vancouver. C: A kemény szív. I. Miért? Csőlátás. II. Van-e rá orvosság? 1. Alázat. 2. Hallajuk szavát.

Lekció: Efézus 4: 17 – 32

Textus: *„Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk. Most, amikor halljátok szavát, ne keményítsétek meg szíveteket.”* Zsoltárok 95:6–8

Kedves Testvérek!

Sokminden kemény dolog van ezen a földön. Állítólag a gyémánt a legkeményebb – **de a Biblia azt mondja, hogy az emberi szív.** *„Csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlan; ki tudná kiismerni?! Én, az Úr vagyok a szívek vizsgálója, a lelkek megítélője.”* (Jeremiás 17: 9 – 10) *„A jó ember szíve jó kincséből hozza elő a jót, és a gonosz ember a gonoszból hozza elő a gonoszt. Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj”.* (Lukács 6:45) A beszédünkről, a nyelvről olvassuk azt Jakab apostol levelében: *„fékezhetetlenül gonosz az, telve halálos méreggel”.* (Jakab 3:8) **Ez pedig mind a szívből jön. Nem nyelvben van a halálos méreg – hanem a szívben! Kőkemény valami a szív. Megkeményíti az önzés. Még azok felé is képes elhidegülni, akikkel vérségileg kapcsolta össze az Isten szeretete.** Akit kapott társnak, akivel boldog volt, akinek azt mondta, hogy „szeretlek”, meg olyanokat, amelyek az Istenre igazak – merthogy az a valaki bálványá lett – „nem tudok nélküled élni”, meg „te vagy az életem értelme”. De aztán meg: „tönkretetted az életemet”, „miattad pokol az életem”, „bárcsak sohase találkoztunk volna”. **Kőkeménnyé lesz a szív.** Talán nincs is vita, nincs is nézeteltérés – de van: hideg közöny, csendes átgázolás, másíkba beletiprás, vagy a másik eltemetése, mintha meghalt volna, pedig él.

Ezek mind-mind jelek. Ahogyan mondja az Isten igéje: **Amilyen a fa, olyan a gyümölcse.** A jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa rosszat. A fa pedig attól függ, hogy megmetszették-e, hogy milyen talajba ültették, kapott-e vizet, tápanyagokat... Sok ember tudja, hogy mi az Isten akarata, vagy legalábbis már hallotta – **de nem teszi. Nem enged Neki. Nem szeret, nem engedelmes, nem alázatos – hanem gyémántnál is keményebb.**

Legtöbbször pedig a kemény szívű ember nem veszi észre magát. Sokan szenvednek tőle, az ő keményszívűsége miatt, de ő ezt nem látja. Vagy látja, mert ő is szenved – de nem érti. Azért nem érti, mert nem képes arra, hogy tetten érje önmagát. Mindvégig áldozat, aki másokért szenved.

Nincs ember, aki teljesen mentes lenne ettől. A keményszívűség okozza a legtöbb fájdalmat az emberek közt. Válások, konfliktusok tömkelege van belőle – mert az ember kemény szívű. Miért? Van-e rá orvosság?

I. **Miért kemény szívű az ember?** Azért, mert **a kemény szív egyik következménye: hogy csóllátást alakít ki: csak azt látom és úgy, amit és ahogyan látni akarok. Csak magamat látom és a magam látszögéből látok mindent.** Nem érdekel a másik – mert ő csak eszköz, vagy akadály abban, hogy az én céljaim megvalósuljanak. Eszköz – vagy akadály. Ez a kettő. Semmi esetre sem embertárs, felebarát, és végképpen nem testvér Jézus Krisztusban. Nagyon sokszor hívő emberek is viselkednek így! Miért? Hogyan lehet?

II. **Azért, mert elmarad a bűnbánat!** Azért mert eltűnik, vagy soha nem is volt az élet megtartó ereje Krisztus kereszti! „*Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk. Most, amikor halljátok szavát, ne keményítsétek meg szívetekeket.*” Ragozza: 1. Jöjjetek! 2. Boruljunk le! 3. Hajoljunk meg! 4. Essünk térdre! – alázkodjunk meg teljesen az ÚR előtt. Mert ő a mi Istenünk, aki drága vérében váltott meg bennünket, hogy mi az Ő gyermekei lehessünk: tulajdon népe, kezében levő nyáj. Akiket ő terelget, igazgat, nevel, formál! Hogy ne legyen kemény a szívünk, hanem rugalmas a szeretetre, az önátadásra, az önmeztagadásra, a lemondásra, az odaáldozásra – ahogyan ő tette értünk; hordozva minket! Vagyis: most – mindig aktuálisan: most – amikor szól, amikor szava van hozzánk – és mindig van! – halljuk szavát: ne keményítsük meg a szívünket! Mert minden megkeményedés oka és forrása az – ha Jézus Krisztus bűnbocsátó kegyelme nem árad bele a mi szíveinkbe kiforgatva és kidobálva onnan minden felesleges kacatot: önzést, sértett önérzetet, temérdek mindennél fontosabb önérdeket, hiúságot.

A megkeményedés – a megújulás hiánya! Annak keményedik meg a szíve, aki Isten szavára nem hallgat, elaltatja, elfojtja lelkiismeretét, nem újul meg, nem sír a kereszttel, nem hagyja ott a bűnt és nem újul meg az élete! Akinek nincs kapcsolata a bűnbocsátó Istennel – az biztos, hogy megkeményszik. Minél jobban nincs – annál jobban, annál mélyebbre kerülve keményszik meg. És ezt – ahogyan már szó volt róla – ő nem látja, nem érzékeli! Megkeményíti az ördög Isten kegyelmével szemben – amelyből aztán az élet sok más részére is kisugárzik ez a keménység!

„*Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk. Most, amikor halljátok szavát, ne keményítsétek meg szívetekeket.*”

Igaz, erre felhossa a Szentírás a fáraó példáját – megkeményítette a szívét az ÚR, hogy ne engedje el Isten népét. Előre megmondta Mózesnek, még mielőtt elindult volna, hogy ezt fogja tenni – de Isten erős keze mégis kihozza a népet. Ha a fáraónak Isten keményítette meg a szívét – akkor az nem is az ő bűne! Miért kérné számon tőle, ha egyszer Isten végezte el?

Isten tudta előre, hogy a fáraó meg fogja keményíteni a szívét isten igéjével szemben. És ebből a rosszból is valami jót hozott elő. Ki keményíti meg a szívét? Az Úr Isten – vagy az ember (fáraó)? Jött

Mózes és Áron. Elmondták a fáraónak, hogy engedje el a népet – de a fáraó keményen elutasította őket. Eztán Isten jeleket is tette a fáraó előtt – kígyók. „*A fáraó szíve azonban kemény maradt, és nem hallgatott rájuk*”. És ez háromszor is, ismétlődött 2Móz 7-8. **Sokszor próbálta elérni, már az övéi, a mágusok is mondták, amikor nem tudták megtenni Mózes és Áron jeleit:** „*Ekkor azt mondták a mágusok a fáraónak: Isten ujjá ez! De a fáraó szíve kemény maradt, és nem hallgatott rájuk - ahogyan megmondta az Úr*”. (2Mózes 8:15) Ezek után, végül azt írja az ige: „*Megkeményedett a fáraó szíve - ahogyan megmondta az Úr Mózesnek*”. (2Móz 9:35). **Mert neki kijelenetette, hogy megkeményíti a szívét.** Azaz, hogy **a fáraó megkeményíti Isten igéjével szemben.** 8-szor mondta el: „*Az Úr megkeményítette a fáraó szívét*”. Hogyan? **Úgy, hogy ő tudta, hogy a fáraó nem fogadja be engedelmesen az igét!**

Jézus egyik vasárnap a zsingógában tanított, amikor vittek hozzá egy sorvadtt kezű embert. Ők pedig figyelték, hogy vajon meggyógyítja-e szombaton. Törvénykezésük, önzésük és szeretetlenségük netovábbja. „*Így szólt hozzájuk Jézus: Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, életet menteni, vagy kioltani? De azok hallgattak. Ekkor haragosan végignézett rajtuk és sajnálta őket szívük keménysége miatt; majd így szólt ahhoz az emberhez: Nyújtsd ki a kezedet! Erre az kinyújtotta, és meggyógyult a keze*”. (Márk 3:4–5)

Majd Jézus feltámadása után: „*Végül pedig megjelent magánaka tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket, keményszívúságukat, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt a halálból*”. (Márk 16:14)

Hányszor néz még haragosan végig rajtunk és sajnál szívünk keménysége miatt? Hány ígét fog még mondani, mint a fáraónak – hogy elérjen minket, az ő újszövetségi népét, Isten gyermekeit? Hogy kimentsen a mi személyre szabott keménységeinkből, meglágyítsa szíveinket, hogy meglássuk bűneinket, megvalljuk, és meggyógyuljunk Jézus Krisztus kegyelme által – és egyre inkább új életben járjunk: nem engedve hagyni, hogy a szívünk megkeményedjék!

Ha Ő kemény szívű lett volna – nem megy fel a a keresztre! De felment, mert lemondott teljesen önmagáról, hüen és engedelmesen tette az Atya akaratát – hogy **nekünk lehessen megoldás, szabadulás.** **Mert nincs más szabadulás és Szabadító, csak Ő, Jézus!**

Olyan nagy ígétet az a számunkra, hogy bár a mi szívünk is kemény – az Isten, aki kegyelmes mennyei Atyánk a Jézus Krisztusban, nem szíveink keménysége szerint bánik velünk, hanem az ő irgalma, és kegyelme szerint! Ha ő olyan kemény szívű lenne velünk szemben, mint amilyenek mi vagyunk vele szemben, akkor mind elvesznénk! De ő nem kemény szívű – és aki az Úr, annak a szíve is egyre inkább hasonlít hozzá! Tele van megbocsátással, befogadással, elengedéssel, nyitottsággal, önzetlenséggel, alázattal. Az Isten tőlünk nagyon sok sérelmet szenved el: meggyalázzuk, bemocskoljuk, lejáratjuk az ő szent, hatalmas nevét; a kegyelem és szeretet Istenét – és ő mégis kegyelmet nyújt, ad, önmagát adja! Mutatja Jézus átszögezett kezeit!

„*Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől. Sőt budítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától. (...) Ezt mondja az írás: Ma, ha az Ő szavát halljátok ne keményítsétek meg a szíveteket.*” (Zsidó 3:12) Vigyázzatok! „*Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk. Most, amikor halljátok szavát, ne keményítsétek meg szíveteket.*” Ámen.

2010. 02. 14. Vasárnap. Vancouver. Téli olimpia. Hervadhatatlan koszorú. C: A versenypályán. I. Folyik a verseny. II. Verseny másképpen. III. A közös küzdelem – az Úrért!

Lekció: 1Korinthus 9: 9: 16 - 27
Textus: 1Korinthus 9: 24 „*Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyejétek.*”

Kedves Tetsvérek!

Elkezdődtek a téli olimpiai versenyek Vancouverben. Sokezer sportoló, szakember, még több szurkoló.

Isten igéje és az élet egyaránt arról beszél, hogy mi is mind versenyben lévő emberek vagyunk.

Ezért az olimpia három hete alatt Pál apostolnak a sportversenyekből vett hasonlatáról hirdetem az igét.

1. A versenypályán – mi ez? Miféle verseny? Mi ez a pálya? Miben más ez a pálya, mint más pályák? Miért jó, hogy itt lehetünk? Mi a cél? 2. Jövő héten: Edzésben. Mik az eredményes versenyzés, azaz hívó élet feltételei? 3. A hervadhatatlan koszorú. Miért is mindez? Miért csináld végig? Mit készített az Úr az Őt szeretőknek: most és a jövőben – akik ezt a versenyt végig küzdik?

A görög „sztadion” szó egyedül itt fordul elő a Szentírásban. 185 (192) méter hosszú pálya, amelyet futásra, később egyéb sportokra – a rómaiak pedig gladiátor küzdelemre is – használtak. Építettek a futópályák köré lelátókat – például Korinthusban is volt ilyen kiépített stadion, amely több ezer ember befogadására alkalmas volt. Korinthus volt a székhelye az ókorban igen népszerű iszthmoszi (pánhellén) játékoknak (kétévenként, az Olimpiai játékok közt és előtt): futás, távolugrás, birkózás, ökölvívás, diszkoszvetés, gerelyhajítás. A játékok győztesei fenyőkoszorút kaptak jutalmul; egy évig a városállam a tenyerén hordozta; nagy megbecsülésben volt része!

I. Pál apostol ezt a versenyt állítja példának elé. Mégpedig azért, mert állandó verseny folyik világban. Ezt csak az nem tudja, aki idealisztikus szemüveget vesz fel, és nem akarja látni. **Kiélezett, sokszor nagyon kegyetlen ez a verseny.** Belénk táplált kód, törvény szerint mindenki nyerni, előre jutni, érvényesülni akar. Ebben pedig **a másik ember ellenfél. Ellenfél – vagy eszköz.** Attól függően, hogy a másik ember mennyire akadályoz, vagy járul hozzá, hogy érvényesüljek, hogy megvalósítsam önmagamot, elérjem céljaimat. Akár az is, akit amúgy szeretek – ellenség, ha az utamba áll, kerül (mert máskülönben eszköz!).

Egy friss házias mesélte, hogy mekkorát csalódott a társában, noha régóta ismeri, és igaz szerelem van közöttük – azaz ő ezért kötött házasságot. Csalódott, mert csak a házasságkötés után derült ki, hogy a szeretettnek nagyon pontos elképzelései voltak az életről, céljai megvalósításáról. És ha ezekben nem 100%-os partner a másik, mert neki más elképzelései vannak – akkor a szeretettnek vége, kialszik. Akkor **nagyon gyorsan válhat a szerelmes társ – legyőzendő ellenfél!** Akárcsak a szülő, vagy a gyerek; még inkább: a rokon, munkatárs, lakótárs, barát, vagy akárki! Az embertárs – azaz az ellenfél, akit le kell győzni, mert ha nem, ő győz le engem.

Nagyon világosan ezért hozza fel a sport példáját Pál apostol: „*mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat. Úgy fussatok, hogy elnyerjétek!*” Pál korában nem volt ezüst és bronz érem. És **a valóságban – ma sincs! Aki nem nyer – az mind vesztes.** A BBC természetfilmjei közül az egyik a pólusok állatvilágáról szól. Jegesmedve példája – ha nem tud ölni: éhen hal. Próbált, elgyengült, nem tudott. Feladta, és éhen halt.

A rómaiak gladiátor küzdelmeiben sem volt bronz és ezüst érem, és a Világháborúk poklában sem volt – vagy ő hal meg, vagy én. Megdöbbentő az a jelenet **Steven Spielberg**, *Save private Ryan* című filmjében, amikor a zárt szobában egy német és egy amerikai katona **küzd egymás ellen az életéért; azaz a másik halááért – mert ez a kettő egyet jelentett.** A német katona győz. Végül sikerült leszűrnia az amerikaiakat – de őt is sokkolja, ami történt. Kómás, deliriumos állapotban úgy megy le a lépcsőn, hogy már egyáltalán nem érdekli a háború, a másik, remegő, fegyvertelen amerikai katona. Őt az életéért.

A világ pedig nem változott, csak talán a módszerek és szabályok finomultak. **Vagy én jutok előre – vagy ő.** Vagy én jutok be az egyetemre – vagy egy másik. Vagy én kapom meg az állást – vagy ő. Vagy engem választ, és hozzám jön feleségül (lehet, hogy csak egy időre) – vagy valaki mást. A valóságban nincs ezüst meg bronzérem: hanem csak vesztes és nyertes. És nekünk az a célunk, hogy nyerjünk!

Mindent megtegyünk annak érdekében, hogy nyerjünk!

Ez a világ – és ebben vagyunk mi is, Jézus Krisztus elhívottai. Ott vagyunk a versenypályán – csak másképp! GYÖKERESEN MÁSKÉPP! Ha nem másképp – akkor semmi közünk Hozzá! Más a cél, mások az eszközök, mások módszerek.

II. A cél – nem önmagunk megvalósítása, hanem, hogy megvalósítsam az Isten egészen speciálisan velem tervezett akaratát. Azt az egészen konkrét Isteni szándékot, tervet, akaratot – amely már akkor készen volt, amikor megformált az anyméhben; amitől teljesen eltért az életem egészen addig, ameddig meg nem békéltem Vele Jézus Krisztus által! De mert megláttam, hogy az életemet teljesen megrontotta a bűn – Isten elleni lázadás; céltévesztés – és ezt Jézus áldozata képes egyedül megbocsátani, eltörölni; ezért, kegyelmet emberként, Isten eredeti szándékát keresem, hogy a szerint éljek! **Mi ez a cél? Éljni Isten dicsőségére, hogy kiabrázolódjék rajtam Krisztus! „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Máté 5:16) **A cél nem az, hogy megvalósítsam önmagamot – hanem éppen ellenkezőleg: az, hogy le tudjak mondani önmagamról! Nem fogcsikorgatva, hanem önként: mint válasz Isten szeretetére!****

Mert nekem magamnak nincs semmi világosságom! Itt Jézus arról beszél, hogy az emberek azt a világosságot lássák, amit Jézus Krisztusban kaptunk, ami átragyog rajtunk! Úgy mint férfi, feleség, apa, anya, nagyszülő, rokon, honfitárs, munkatárs, szomszéd, embertárs! **Olyan fény, amely nem minket világít meg – hanem Jézust, ami Urunkat és Megváltónkat!**

III. Sok hívő azt képzei, hogy ha ő megvallotta bűneit, elfogadta Jézust a szívébe – ettől kezdve lebeg, és nincs többé azon a versenypályán, amelyen a világban a többi ember. Nem igaz. Ugyanott maradunk, és ugyanazon a versenypályán futunk! De másképpen! Jézus nem emel ki onnan. Azt mondja Főpapi imádságában: „*Nem azt kérem Atyám, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.*” (János 17:15) **Hogy miközben ott futnak, küzdenek, egyre közelebb kerüljenek Hozzá! Hogy ne egymás ellen küzdjenek (ami a Sátán egyik legsikeresebb munkája a földön!) – hanem harcolják meg a nemes harcot, amelyre elhívtak önmagukban, önamagukkal az Isten igéjének a fényében, a Szentlélek segítségül hívásával; és aztán közösen küzdjenek az Úrért, és egymásért! Közösen küzdjenek azért, hogy megismerjék és megvalósítsák az Isten szeretet-akaratát! „*Isten szívéén megpihelve, egy közös test tagjai! (...) Úgy szeretette földi nyáját, s halt meg értünk jó Urunk, fájna néki, látva minket hogy szeretni nem tudunk. Nevelj minket egységre, mint Atyáddal egy te vagy! Míg egyé lesz benned végre minden szív az ég alatt; míg Szentleked tiszta fénye lesz csak fényünk és napunk: s a világ meglátja végre, hogy tanítványaid vagyunk!*”.** Énekeskönyv 477:1,3 **Mert nem egymás ellen, vagy a világ ellen harcolunk – hanem a bűn és kísértés ellen a Lélek fegyvereivel! Igazságszeretet övével, a megigazulás páncéljával, mint saruval a békesség evangéliuma hirdetésének készségével, a hit pajzsával, üdvösség sisakjával, és a Lélek kardjával, ami az Isten beszéde!** (Efézus 6:10–16) **Legyen vége a keresztesháborúknak, a hatalmi harcoknak. Már csak azért is, mert ez nem támadó fegyverzet! Csak a Lélek kardja, ami Isten beszéde! Nem az én gondolataim, akaratom – hanem Isten élő igéje, a Lélek beszéde!** Az hat a másokra, az képes győzelmet aratni – egyes egyedül!!! **Nem az én győzelmemet – hanem az Istenét!**

Mennyire kevéssé lehet látni a hívő embereken – hogy mint hivatásos sportolók – versenybe állnak Jézus Krisztusért – válllvetve, együtt, a közös célért: Jézus Krisztus kegyelmének megismertetéséért! Milyen kevéssé valóság az igei intés: „*Minden dolgotok szeretetben menjen végbe.*” (1Korinthus 16:14)

8 rinks – mindenféle szinten folyik az oktatás. Canada Excellence – kivállóságok. Van egy 50 év körüli férfi Péter csoportjában, aki most tanul korcsolyázni. És ott van Kevin Raynolds Canada bronzérmes jégtánc bajnoka, akit láttunk gyakorlás közben, könnyedén triplákat ugrani – és még más kiemelkedő sportolók. Mind ugyanott edzenek. Valószínűleg abból az 50-es férfiből már nem lesz bajnok korcsolyázó – de ha kitartó, meglehetősen jól megtanulhat. Sok gyermek pedig a jövő reménysége –

csak kistrészüket lesz komoly sportoló, de mind magas szinten fognak tudni korcsolyázni.

Mi Jézus Krisztus kivállóságai vagyunk. Nem azért, mert jobbak vagyunk, mint a többiek, hanem azért, mert az Úr minket kiválasztott, elhívott, és csodálatos tréningben lehet részünk, amelynek az a célja, hogy a világban felmutassuk az Isten szeretetét. Kiválasztott, hogy fokozatosan megerősödjön bennünk, új életben járjunk: tudjuk, és gyakoroljuk azt, hogy minden dolgunk szeretetben menjen végbe; hogy ragyogjon a mi világosságunk az emberek előtt: a kegyelem fénye – felszerelve ebben a kegyetlen világban az Isten fegyverzetével.

*„Ezért tehát elméteket felkészítve, legyetek józanok”. (1Péter 1,13) **A világban rettenetes és kegyetlen küzdelem, verseny folyik sok hamis, elhervadó koszorúért** – és mi is ebben a világban élünk! De mi már csapattagok vagyunk: Isten megváltott népe tagjai Jézus Krisztusért! *„Nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból”* (János 15:19)*

Nem az a kérdés, hogy milyen szinten tudsz korcsolyázni, hanem az, hogy ott vagy-e már abban a csapatban? Ott vagy-e már, ahol a Jézus Krisztus választottai vannak? Oda jársz-e már edzeni? Fejlősz-e? Látszik-e már rajtad, családodon, kapcsolataidon, életeden? Sugárzik-e már a világosságod? A benned élő Krisztus? Nagy baj – ha nincs fejlődés, változás, előre lépés. Folyamatosan és állandóan! Ha nincs – akkor még mindig a világé vagy!

Mert versenypálya az élet – ahol mi, Isten elhívottai teljesen másképp küzdünk, más célért. Te hol vagy? Melyik csapatban? Adjon nekünk az Úr világos látást, hogy ha kell, ma tudjunk váltani, változtatni; ha kell tudjunk célokat feladni, és új célt találni – és **abban Jézussal megmaradni!** **Örökre! Ámen.**

2010. 02. 21. Vancouver. Vasárnap. Vancouveri téli olimpia. C: A hervadhatatlan koszorú 2. Az edzés.

Lekció: 1.Korinthus 9: 24 – 27

Textus: 1.Korinthus 9: 27 *„...megsanyargatom és szolgává teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre”.*

Kedves Testvérek!

Olimpia. Versenypálya az élet, amelyen állandó a hajtás: diplomáért, pénzért, lakásért, kapcsolatért, a gyerek karrieréért, nyaralásért, autóért, elismerésért, megbecsülésért, érvényesülésért; sőt még az egészségért is. A régi rendszerben még így is hívták: kommunista munkaverseny. Ma nem mondják ki – de ahogyan a jólét növekszik, a versenyt úgy élezzük ki, és egyre nagyobb a hajtás.

Múlt vasárnap arról szólt az ige üzenete, hogy mi, hívők is mind ebben élünk – de gyökeresen másképpen. Aki Jézus Krisztus elhívott gyermeke, annak más a célja – mint a világnak! Ő nincs versenyben a másikkal; nem a másikat kell legyőznie – hanem az ördög és a kísértés ellen van harcban Krisztusért, hogy betölthesse Isten akaratát! Ezért egészen más ez a versenyzés, mint a világé. Nem önmagam megvalósítása a cél, hanem az Isten akaratának megvalósítása! Ezért a verseny önmagammal van – hogy valóban engedelmesen tegyem Isten akaratát. Hogy tudjak eszköz lenni Isten kezében az ő csodálatos tervei megvalósításában. *„Azt a parancsot kötöm a lelkedre, fiam, Timóteus, hogy (...) harcold meg a nemes harcot. Tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek elvetettek, és ezért a hit dolgában hajótörést szenvedtek.”* (1Timóteus 1:18–19) Olyan kedvesen írja Péter apostol: *„Szereteteim, kérlek titeket (...): tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak. Tisztességesen éljete a pogányok közt, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket (...) a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent...”* (1Péter 2:11-12) **Ez a mi versenyünk!** **Heidelbergi Káté 32.** Miért hívnak téged Krisztusról keresztyénnek? Azért, mert hit által Krisztusnak tagja vagyok, – többek közt – avégre, hogy a bűn és ördög ellen ez életben szabad lelkiismerettel harcoljak. Vagyis, hogy lélek szerint éljek – és ne a test szerint. Hogy a hit dolgában ne szenvedjek hajótörést – hanem fokozatosan megerősödjek. Hogy az Isten igéje által tréningezett jó lelkiismeret

azonnal jelezzen – ha valami nem kedves Öneki. Már ha valóban kifejlődött, felfejlődött. Már ha edzés közben egyre jobban tudok ebben teljesíteni!

I... Mert **aki versenyez – az felkészül a versenyre.** Az olimpiára csupa nagyon magas felkészültségű versenyző jött el – a legjobbak. Mert azok a legjobbak – akik egész életük odaszánásával készültek.

Ez a hívó életre még inkább igaz! Mi a felkészülés, mi az edzés – amin keresztül elnyerhetjük az élet hervadhatatlan koszorúját? Ezt írja Pál apostol: „*megsanyargatom és szolgálva teszem a testemet...*” **Nem engedi, hogy a teste diktáljon.** Nem engedi, hogy az érzéki, testi ember határozza meg gondolkodását, szavait, tetteit – hanem **a Krisztusban megújult lelki ember élete meghatározója.** Mi ez? „*Intelek titeket: a Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítsétek. Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör, a Léleké pedig a test ellen – ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek*”. Mert mind – Pál apostollal együtt – azt tapasztaljuk, hogy szeretnénk az Isten akaratához igazodva élni, de nem megy. Ő maga írja, hogy nem képes rá – és aki hitben él, akinek Isten igéje felnyitotta a szemeit, hogy megismerje valódi önmagát, az ugyanezt írja, mondja. „*Azt a törvényt találok magamban, hogy – miközben a jót akarom tenni – csak a rosszat tudom cselekedni. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelem törvénye ellen és rabul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével*”. (Róma 7:21) Mert a bennem lévő bűn erősebb mint én magam. Szeretnék nem úgy tenni, de az a szellemi hatalmasság, amely ellenem van, erősebb. Felhasználja, megerősíti az önzésemet, vakká tesz – hogy ne tudjak, vagy meg se próbáljak ellenállni. Pál apostol is felsóhajt: „*Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!*” (Róma 7:24–15)

Tehát van megoldás. Van Szabadító! Jézus Krisztus azért halt meg helyettem – hogy elhordozza az én összes bűneim büntetését, és hogy Vele és Benne, az Ő Lelke által valósággá lehessen a szabadulás.

Aki azt mondja erre: áh, csak önuralom, önfegyelem kérdése az egész; vannak erős, fegyelmezett emberek, és vannak gyengék – az még nem tapasztalta valóságban a bűn erejét. Az még nem vette észre, nem eszmélt rá a bűn valódi rombolására az életében. Az még nem érezte a bűn bilincset az életében.

Az még nem élte a szabadító Isten mindennél hatalmasabb voltát. Az még a bűn altatásában él. Az még nem érti igazán, hogy miért kellett Jézusnak olyan rettenetes kínok közt meghalnia – helyette. Az még nem értheti, hogy neki semmi érdeme sincs – ellenben hatalmas, kibeszélhetetlen az Isten szeretete: a kegyelem.

Sok ember gondolja magáról, hogy ő nem olyan rossz. Az ige sem mondja azt, hogy rossz – de azt igen, hogy bűnös, és kegyelemre szorul. Bűneivel, önzésével megszomorítja Isten és embertársait. Vannak értékei, van emberi tartása, morál az életében, erkölcsös embernek számít. Mint Pál apostol! Gyerekkorától kezdve a legszigorúbb vallásos rendben nevelkedett. Nagyon sok érték volt az életében – de nem volt békességben Istennel, nem kapott kegyelmet. Aztán a damaszkuszi úton elérte őt Jézus Krisztus. Megtért, új emberré lett, Jézus Krisztus apostola, a pogányok közötti misszió elkezdője; Európa térítője; az élő hit embere; az egyik legnagyobb hatású szolgálója az Úr Jézusnak!

Erre talán azt mondjátok: áh, lehet, hogy voltak neki titkos bűnei, amiről soha senkinek nem beszélt. Igen, biztos. Ahogyan mindenkinek vannak. Titkosak is, és nyilvánvalóak is. Olyanok, amelyeket csak az Úr Isten lát (és ő, ha az Isten megláttatja vele); és olyanok, amelyeket mindenki lát (csak átlában éppen ő nem).

Voltak Pálnak is bűnei – de nem ezt látjuk, nem ezt ismerjük róla, hanem az Isten kegyelmét, amely bűnei ellenére benne és általa munkálkodott. Mindenkinek vannak bűnei – csak néha nem akarjuk észrevenni. **Hajlamosak vagyunk embereket rózsaszín dicsfelhővel körülvenni – például**

szerelmesek egymást, vagy egy-egy barátira, vezetőre, lelkészre így nézni, felmagasztalni. Ebben csak az a baj, hogy ha kiderülnek bűnei – mert akkor óriásit csalódnak bennük, és vannak akik még Istenben is. Nagyon világos, hogy az Isten igéje az ő elhívottainak a bűneiről is beszél: Ábrahám, Mózes, Dávid, Péter... de bemutatja sokszor a fejlődését is, az Isten megszentelő munkáját. (pl. Mózes indulatossága – majd szelídsége; Dávid megtérése).

A másik hiba – amikor valakinek csak a bűneit látjuk, és teljesen fekete lesz előttünk az az illető. Ilyen sok ember válások, szakítások alkalmával – még hívők közt is előfordul. Meg az is, hogy beskatulyázunk embereket: na, ez elvált. Na, ez iszik. Erről meg tudok ezt-azt. Ezek alapján falakat építünk magunkban a másik ember felé. Pedig nem az a kérdés, hogy mi történt, vagy történik az életében – hanem az, hogy közben kapcsolatban van-e a szabadítóval? Megkaphatja-e a vezetést, a megújulást? Lehet-e bűnei ellenére is Jézus Krisztus megváltott eszköze – mint például Pál apostol, vagy ahogyan én az szeretnék lenni? Ott van-e a kereszt alatt? Formálódik-e az élete Isten bűnbocsátó szeretete nyomán egyre inkább az Isten tökéletes akaratára?

II. Mert egész életünk alatt folyik az edzés. Isten edz bennünket a hitvalló, kegyelmet nyert életre – amely Hozzá vezet, Vele egyesül! Pál saját tapasztalatai által mondja: „*megsanyargatom és szolgává teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre*”. Mint a sportolók. Feladnak sokmindent – tévézést, mozizást, társasági életet, kapcsolatot, sokféle szórakozást, még más fontos és hasznos dolgokat is – csak hogy maxiálisan mindent megtegyenek a célért. Életük lesz a sport. Ezt hozza fel példának az apostol. A cél: Isten akaratának megélése a földön. A hívő ember ebben, ezzel edzi magát. Ezt teszi minden más fölé, ez az abszolút prioritás az életében.

Mert megismerte és fokozatosan, egyre jobban megismeri az Isten igéjét. Áthatja őt egyre jobban az Isten beszéde. Ezért: egyre jobban tudja – már magától! – hogy mi az Isten szerint való és mi nem! **Mert benne él Jézus Krisztus a Szentlélek által. Egyre jobban, egyre inkább az új ember uralja az életét** – és nem a bűn és kísértés miatt megromlott, alapjába testi, azaz önző óember.

„*Megsanyargatom és szolgává teszem a testmet*” – **azaz nem én, az egész valóm szolgálja a testemet, hanem a Krisztusban kapott tudatom uralkodik a testem felett.** Ezért pedig a lelki immunrendszerem erősödik. Igenis van ilyen! Imunissá válhatok bizonyos kísértésekkel szemben – mert azzá tesz Krisztus. De **soha nem leszek immunis minden kísértéssel szemben – és a mi ellenségünk, a Sátán nagyon jól tudja a mi gyenge pontjainkat, amelyeken teljes erejével támad.**

Hadd mutassak példának egy hívő gyülekezetet. Jakab apostol írja: „*Honnan vannak viszályok és harcok közöttetek? Nem a tagjaitokban dúló önző kívánságok okozzák-e ezeket? Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok. Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek*”. Mert nem vizitek az élet minden dolgát Krisztus elé. Eszetekbe se jut, mert nem is gondoltok rá. Nem ő az Úr. Nem őt valósítjátok meg, hanem magatok akaratát akarjátok mindenáron keresztülvinni. Ezért mondja: „*Engedelmeskedjete az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek. Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felmagasztal titeket*”.

Ez igaz. Aki már tette ezt – az mind tapasztalhatta, hogy ez igaz! **Minél inkább kinyitom a szívemet, életemet Jézus Krisztus előtt, annál inkább Ő hatalmasan megerősödik bennem – hogy az addig lehetetlennek látszó versenyben, harcban mégis győzhetek!** Győzhetek a Sátán és kísértés felett – az Úr Jézussal. Mert nekem magamnak nincs erőm megállni – de ha Ő bennem, Vele minden lehetséges. Akinek pedig ez rendszeres tapasztalata – az Isten gyermeke! Az egyre inkább az. Egyre inkább engedelmes – és minél inkább betölti Őt az Isten, annál több győzelmet arat, megerősödik Isten szeretetében!

Tapasztalod-e ezt? Ha már igen, **Isten elvégzi a maga a munkáját az üdvösségre!** Ha még nem – hívlak, hogy neki valljuk meg erőtlenségeinket, béklyóinkat, bűneinket; kérjük bocsánatát; köszönjük meg a kegyelmet és kérjük erőt, tartást, hogy formálódjon életünk az ő dicsőségére! **Csodálatos az Isten!** Ámen.

2010. 02. 28. Böjt 2. vasárnap. Vasárnap. Téli olimpia zárónapja. C: A hervadhatatlan koszorú 3. A koszorú.

Lekció: 1.Korinthus 9: 24 – 27

Textus: 1.Korinthus 9: 25 „*Aki versenyben vesz részt, mindenen önmegtartóztató: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlan!*”.

Kedves Testvérek!

Sorozat harmadik rész: Olimpia: a hervadhatatlan győzelmi koszorú! 1. Versenyben. 2. Edzés. 3. A koszorú.

Nagyon szurkoltunk – de a téli olimpián nem ért el magyar versenyző a dobogóig. Ötödik és hatodik hely a legjobb eredményünk, mégis boldogok a versenyzők és a magyar szurkolók, mert ott voltunk, mert a legjobbat igyekeztek nyújtani. Mert pl Heidum Bernadett 1000 méteren az olimpiai rekordot döntő győztes után ici-picivel lemaradva lett harmdik – de nem került a döntőbe. Mert mind nagyon szépen szerepeltek, és ők is boldogok – még akkor is, ha életük nagyon nagyrésztét áldozták rá, hogy nyerjenek, és semmi. Rengeteg áldozat, odaszánás, lemondás, megerőltetés, szenvedés, életmódbeli megkötöttség – és nincs érem. Mi mégis büszkék vagyunk rájuk.

Mi is tehát a valódi cél? Miért hozza fel éppen őket, az atlétákat példaként Pál apostol, amikor a keresztyén élet értelméről és céljáról beszél?

Azért, mert az, aki szabályszerűen harcol egy életen át a kísértések ellen, aki egész végig ott van, kitartóan Jézussal, az ő országáért, akarata megvalósulásáért; aki nagyon sok selejtező és válogatóvesenyen részt vesz: veszít és többször, egyre többször győz – az végül diadalt arat. „*Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek*”. (1Korinthus 2:9) **Ez az a hervadhatatlan koszorú, amelyhez egy egész életút vezet. Soha nem mondhatja azt senki, hogy megvan.** Az elődöntőben már az első periód felén 6:0-ra vezettek az amerikaiak a finnek ellen. Mégsem mondhatták, hogy nyertek addig, ameddig véget nem ért a mérkőzés. Tudhatták, egyre biztosabban, hogy győznek, ezt már nem lehet elveszíteni – de ez csak akkor lett teljesen valósággá, amikor a meccs végét jelző duda megszólalt. Ez még nem a végső győzelem, elődöntő. És ameddig idáig eljutottak sok-sok mérkőzést meg kellett nyerni. Sőt még az is lehet, hogy közben döntő ütközetekben vesztenek. Mint pl. a kanadaiak – és most mégis az aranyéremért játszanak. Mert ilyen az élet, ilyen a Jézussal járás is – csak nem egy két és fél órás mérkőzés minden másnap, hanem ilyen minden perc és óra. Végül pedig: „*Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek*”.

Él-e már a szívedben a Jézus Krisztus, hogy a te egész életed őt képviselje, őt hordozza, rá mutasson, róla legyen bizonyágtétel?

I... **Hol vagy? Versenypálya, kispad, lelátó.** Jézussal éled életed. Már érdekel, keresed őt, és ő formálja, használja életed – de még nem adtad neki magad teljesen. Eljársz templomba, hallgatod a prédikációt, de kívülálló maradsz, az életedet nem viszed bele.

Mindenki áll, van valahol. „*Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért*”. (Filippi 3:12–14) Futok – teljes erőbedbással, Jézusra koncentrálással, aktív, hiteles, alázatos, bizonyoságtévő, kegyelmet nyert étellel élem az életemet, harcolom harcaimat: önmagammal, a világgal, Jézussal, Jézusért.

Ábra. Ez pedig az egész életemre kihat. Addig össze-vissza volt sokminden az életemben, attól kezdve **egyetlen nagy cél ad mindenre, mindenben világos irányt!** „*Teljes örömmel tartásotok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudván hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez. (...) Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja. De hittal kérje, semmit sem kételkedve, mert aki kételkedik, az olyan, mint a tenger hulláma, amelyet a szél sodor és ide-oda hajt. Ne gondolja tehát az ilyen, hogy bármit is kaphat az Úrtól, a kétlelkű és minden útján állhatatlan ember*”. (Jakab 1:2–8)

Aki valaminek alárendel mindent, aki céltudatosan halad – az érhet el valamit! Aki csak ímmel-ámmal tanul, aki csak éppen hogy végzi a munkáját, aki csak úgy megházasodott, mert tetszett neki az a másik, de nem adja magát érte, és nincs mély, égő, élő kapcsolat mögötte – az az ember sodródik, és nem talál igazi irányt.

Aki számára nem Jézus Krisztus lesz az élete középpontja, nem adja magát érte, aki adta magát a kereszten a bűneiért – annak hiányzik az élete valódi alapja!

II... Pedig annyi mindenért adjuk magunkat! Egyetemista álma – kosártrófea. Vitrinbe, felújításnál egy munkás halászta ki a szeméből, és küldte el a volt csapatkapitánynak. Másik ember a diplomát érezte mindent meghatározónak. Nehezen tanult, rengeteg áldozat, meglett. Aztán élete elsodorta otthonától – idegenben a diplomát nem tudta használni, értéktelenné vált.

Mindig vannak ilyen „nagy” céljaink – amikből sokszor kiábrándulunk. Semmi maradandó nincs! Csak az Isten szeretete! Az Isten néha olyan kedvesen mondja, mutatja – nézd, hát ez is olyan mulandó. Bíz rád magad – amit én készítek neked, az az igazi érték! Keress engem, akaratom – és teljes lehet az életed. Rugalmas – és mégis tartással teli. Maradandó értékekkel lesz tele – és mégsem lesz merevé. Egy cél határoz

meg mindent – és ez meglátszik, áthat!

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség! Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom. Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak”. (Filippi 1:21–24)

Mi az igazi érték a te életedben? Miért hajtasz, miért élsz? Merre tartassz? Hova akarsz megérkezni? Nem kellene már Isten szeretete alá berendezni mindent? Nekifeszülve futni egyenest a cél felé – Jézussal, Jézusért! *„Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjétek, hogy akár odamegyek és látlak titeket, akár távol vagyok, azt halljam rólatok, hogy megálltok egy Lélekben, egy szívvel, együtt küzdve az evangélium hitéért”. (Filippi 1:27)* Isten vezessen benne mindnyájunkat! Ámen.

2010. 03. 07. Vasárnap. Vancouver. Gyülekezeti Közgyűlés. C: Kegyelmi idő. I. Kronosz – Kairosz. II. Elhívás szolgálatra.

Lekció: Zsoltárok 52

Textus: Róma 10: 9 – 17

Kedves Testvérek!

Gyülekezeti Közgyűlés – alkalom arra, hogy áttekintsük az elmúlt esztendőt, értékeljük az ige mérlegén, meglássuk benne az Isten kegyelmét, munkáját, és levonjuk a tanulságokat, majd reménységgel nézzünk a jövőbe.

Elmúlt egy év – kronológia készül. Szentírásban különbség: kronosz – kairosz. Kronosz az idő általánosan. Kairosz – a minősített idő, amikor Isten valami különlegeset készített: bibliaórák, istentiszteletek, keresztelesek, esküvők, temetések, beszélgetések, telefonok, kórházban, próbák közt... amikor Isten igéje megszólal és munkát végez! **Amikor kifejezetten és direkt módon, az Ő igéje és Lelke által épül az Isten országa.** Mária és Márta – Márta a házába fogta Jézust. Mária leült az Úr lábaihoz, Márta dolgozott. A kronoszban kell észrevenni a kairoszt.

A kronosz is bizonyágtétel. Az az idő, amelyben a hit és vallás szempontjából sokak által semlegesnek tartott, mondott dolgok történnek. Ahogyan a gyerekemmel beszélek, ahogyan készül az ebéd, ahogyan bevásárolunk, ahogyan végezzük a munkánkat, ahogyan vezetjük az autót, ahogyan és amennyit nézzük TV-t, és hogy mit; még a mosogatsá vagy a mosás is – ezek a vallás szempontjából semlegesnek tűnő részletek, mind inderekt bizonyágtételek arról, hogy mennyire él bennünk Krisztus, engedelmeskedünk-e neki, ő valóban Úr lehet-e bennünk? A teljesen profánnak mondható dolgokból, amelyek képezik az életem nagyobbik részét: a szorgalmamból, a kitartásomból, a hűségemből, a pontosságomból, a megbízhatóságomból, az önzetlenségemből, a szelídségemből, az odafigyelésemből, a higgadtságomból, a lemondásomból, a hosszútűrésemből, a tisztaságomból, a nyíltságomból, egyenességemből... **kiderül-e, hogy Jézusé az életem?** „Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz”. „Úgy ragyogjon a ti világosságotk az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”. (Máté 5:16)

Amikor a testvérek a konyhában dagasztják a tésztát, és keményen dolgoznak, ezzel szolgálnak az Úrnak – az kronosz. De amikor munka közben egyik testvér elmondja a másiknak, hogyan tapasztalta meg az Urat az életében, és ezzel erősíti a harmadik testvért is, aki távlabbb áll, és hallgatja beszélgetést – az kairosz a kronoszban. Istentől készített, minősített idő: a bizonyágtételre, az evangélium

hirdetésére, a Krisztusról szóló bizonyágtételre! Az is önmagában bizonyágtétel, amikor az asszonyok hajnalban felkelnek, odaáldozzák az egész napjukat, fáradoznak, keményen dolgoznak; lemondanak önmagunkról, piehenésükről, áldozatokat hoznak azért, hogy a gyülekezet fennmaradjon és szólhasson az Isten ígéje. Ez is a bizonyágtévő élet cselekedete – amely nélkül hiteltelenek a bizonyágtévő szavak. Akárcsak bármely más szolgálat.

De amikor Isten alkalmat készít rá, hogy elmondjuk az örömhírt, hogy terjesszük az ígét, hogy megosszuk azt, amit mi is megtapasztaltunk az Isten szeretetéből: akkor általunk aktív, direkt módon végez munkát az Isten. Ez a kairosz. Márpedig „*a hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által*”. **Sehogyan máshogy.** Engedelmes, odaszánt, azaz kegyelmet nyert étellel megerősített – igehirdetés által! Mert azt a költői kérdést teszi fel az apostol: hogyan hallhatnak meg igehirdető nélkül? – és a válasz az, hogy: sehogy. „*Milyen kedves azoknak a jövetele, akik az evangéliumot hirdetik*”. (Róma 10:14–15)

Az az egyik nagy örömöm ebben a gyülekezetben, hogy miközben a kronoszban továbbra is a testvérek sok bizonyágtévő, áldozatos munkáját tapasztalhatjuk a gyülekezet és az Isten országa ügyéért – aközben egyre több a kairosz, amikor **Isten ígéje kerül a középpontba.** Amikor lelki beszélgetések, bibliaórák, csoportbeszélgetések közben munkálkodik köztünk az Isten – megnyílik az ige és formál, mélyre hatol, gyomlál, gyógyít, erősít, és kegyelmet ad; aktuálissá lesz, üzenetté, élet beszédévé. „*Kérve kérlek az Isten és a Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat; az ő eljövetelére és országára kérlek: hirdesd az ígét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással*”. (2Timóteus 4:2) **Kérve kérlek benneteket, testvérek, használjátok ki az alkalmakat!** Töltekezzetek, imádkozzatok, legyetek élő kapcsolatban az Úrral – hogy ti is továbbadhassátok az evangéliumot!

Egyik gyülekezeti tag mesélte egyszer, hogy mennyi sok könyvet olvas különféle szellemi irányzatokról, modernnek számító, keleti vallásossággal kevert filozófiákról, lélekvándorlásról, újrászületésről más formákban – de templomba csak ritkán jön el. Másoktól pedig olyan e-mailt kaptam, amely arra hívta fel a figyelmemet, hogy valamelyik Buddhista tan szerint különleges energia kiadás van folyamatban. Mert miközben az Isten az ő ígétét hirdeti – aközben a világ is egyre hangosabb. Úgy folytatja Pál Timóteusnak: „*Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszik a fülük*”. Mert nekik túl egyszerű, hogy Jézus Krisztus meghalt a bűneinkért, hogy akik ezt a csodát, csodálatos szeretetet elfogadják, azok Vele éljenek – neki átadott életben, örökké. Nem kell szembenézés a bűnnel, nem kell bűnbocsánat, átadott élet, nem kell elkötelezés, nem kell odaszánás – mert sokkal izgalmasabb, és kényelmesebb, és kielégítő ez a szinkretista, kevert felszínesség.

Indulj el Jézus felé, az ő bűnbocsátó kegyelme felé, az élet forrása felé! Vedd nagyon, életre szólóan komolyan! Olvasd, hallgasd rendszeresen az Ő ígétét! Fontos a szolgálat, amit Márta végzett az asztalok körül – de amikor alkalom van rá, akkor még sokkal fontosabb, hogy odaüljünk Jézus lábaihoz, mint Mária tette: hogy kezébe vegye életünket, megbocsássa bűneiket, körülvegyen irgalmával és kegyelmével, formálja gondolkodásunkat, új célt, irány adjon, egészen konkrét vezetést!

Személyes életünk, lelki fejlődésünk függ tőle – hogy megnyitom a szívem egyre inkább Isten kegyelmes akarata előtt, vagy bezárom? Ennek a gyülekezetnek a jövője is az Isten kezében van – hogy hogyan formálódik tovább egyre inkább szeretetben Jézus Krisztus képére és hasonlatosságára! Hogyan lesz egyre közelebb Hozzá – vagy távolodik Tőle. Hogyan tudja használni országa építésében – vagy kerül más a középpontba! Hála és dicséret legyen Neki mindazért, amit eddig elvégzett bennünk és köztünk – és most megerősít és hív, hogy tovább fejlődjünk a hitben és a szolgálatban!

„*Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjetek meg hálát adni*”. **Ez az alap –**

hálaadás! Ezután mondja az ige, mert erre épül: „Bölcsen viselkedjétek a kívül állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel. Beszédeitek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy így mindenkinek helyesen tudjatok felelni”. (Kolossé 4:2,5–6)

Ahogy valaki megerősödik Krisztusban – annál több kairoosz lesz az életében, amikor Isten használni tudja mások megmentésében, az Ő országa építése ügyében. Nem azért lesz több a kairoosz, mert ő, az adott személy így akarja – hanem azért, mert az Isten így készíti el, mert az Isten akarja! Mert egyrészt növekszik benne a hittapasztalat és az ismeret, másrészt tapasztaltabb lesz meglátni és kihasználni az alkamas, **Istentől készített időt**, harmadszor pedig, és ez a legfontosabb, mert **Isten alkalmassá teszi a szolgálatra, és hatalmasan használja országa építésében.** Minél inkább tapasztalja ezt az Isten gyermeke – **annál inkább erősödik a kegyelemben; annál inkább hálát ad, annál inkább érzi, hogy nem ő az, aki munkálkodik, hanem egyedül az Isten – általa!**

Sokan vannak, akik már sok igehirdetést hallgattak, de még soha senkinek nem tettek bizonyosságot Jézus Krisztusról. Még ha alkalom kínálkozott volna rá – inkább elterelték a beszélgetést, vagy hallgattak. Pedig **minden megértett igei üzenet – egy-egy tántum, amit sáfárságra kaptunk.** Elássuk magunkban – vagy kamtoztatjuk? Minél inkább befektetjük (még ha úgy érezzük, hogy kockázatos is) – annál inkább gyarapodik. **Annál inkább megerősödünk mi magunk is az Isten igéje üzenetében, Jézus Krisztus mindenre kiterjedő, szabadító kegyelmében!** Használjuk-e, továbbadjuk-e, amit mi is kaptunk? **Kihasználjuk-e az alkalmas időt, az Isten által elkészített kairooszokat az igeolvasásra, igehallgatásra, és igehirdetésre? Isten mindent rendben teremtett – ebben is kell a rend. Kell a rendszeres, naponkénti kairoosz, Istennek szentelt idő!** Vasárnap – istentisztelet; kell a helye az életben az elcsendesedésnek, ígére figyelésnek!

A 2009-es évi lelkészi beszámolómban hálaadás Isten szeretetéért, amelyet olyan egyértelműen megbizonyított számunkra az elmúlt évben: szól, és munkálkodik köztünk az ő igéje! **Ezért van ez a gyülekezet!** Csoda, hogy van, csoda, hogy vannak elhívott szolgatársak, tárgyi, anyagi, nagyon sokféle feltételek, lehetőségek – csak azért, hogy a **kairooszokban megszólaljon az Isten hívó szava:** „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek*”. (Máté 11:28)

Ezt az ígét választottam beszámolómban mottójául, így énekel Dávid király: „*Hálát adok neked mindenkor, mert te munkálkodsz. Nevedben reménykedem, mert te jó vagy híveidhez*”. (Zsoltárok 52:11) Akkor vallja ezt Dávid, amikor egyik barátja beárulta, feleadta az őt üldöző, életére törő Saulnál. Akkor vallja, amikor veszélybe került az élete. Vallja, hogy nem Saultól, vagy Dóégtől függ, hanem egyedül a kegyelmes Istentől. Arról tesz bizonyosságot, hogy amikor oda menekült, mint megfáradt az Úrhoz – akkor ott, az Úrnál megnyugvást talált. Nem oldódott meg még semmi – de ő békességet és nyugalmat kapott az Úrban!

Ilyen bizonyágtételeket mondhatunk el mi is Jézus Krisztusért! Ilyen bizonyágtételeket vár a Úr – és vár a világ, téled és tőlem. Kairooszt, amikor a kronoszban megszólal a bűnbocsánat és az örök élet evangéliuma, a Jézus Krisztusról szóló bizonyágtétel! Legyen ilyen a te életed, és legyen még inkább ilyen ez a gyülekezet!

Ámen.

2010. 03. 28. Virágvasárnap. Vancouver. C: Jézus virágvasárnapi böjtje.

Lekció: Márk 11: 1 – 11

Textus: Márk 11: 11 „*Jézus ekkor bement Jeruzsálembe a templomba; mikor pedig már mindent megnézett, és mivel már későre járt az idő, kiment Betániába a tizenkettővel*”.

Kedves Tetsvérek!

Királyt, politikai szabadítót vártak. Ezért imádkoztak szinte minden zsidó otthonban kitartóan az Istenhez, aki hatalmas kézzel hozta ki népét Egyiptomból, a szolgaság házából. Most újra, küldj szabadítót Istenem! **Hiszen Kr.e. 63-tól a római hadvezér, Pompeius leigázta és római provinciává tette Palesztinát.** Jézus Krisztus dicsőséges jeruzsálemi bevonulásakor, az élő Istent nem ismerő, megszálló idegen hatalom alatt nyög az Isten népe. Már több mint 90 éve. Csak az Isten segíthet, az általa megígért Messiás.

Jézus pedig sok olyan jelet tett, amelyből gondolták: igen, ő az. Gyógyítások: leprás, béna, megszállott, Jairus lányának feltámasztása, vérfolyásos, ötezer megvendégelése, süketnéma, négyezer megvendégelése, vak, néma, vak Bartimeus. És ezért reménnyel telve kiáltották: „*Áldott a mi Atyánknak, Dávidnak eljövendő országa*”. **Dávid volt az a király, aki megszilárdította, egyesítette, birodalomná formálta Izráelt.** Nem is ő – hanem az Isten tette ezt, mert Dávid engedelmes eszköz volt Isten kezében.

És Jézus is pontosan ilyen. És az elnyomás is nagy; és már két generáció telt el ebben az elnyomásban; és kiáltanak az Úrhoz, esedeznek, kitartóan... és most (talán) válaszolt: Jézusban.

Ezek a remények éltek ott az emberek szívében – és ezek a remények nem váltak valóra. Sőt: Jézus váltságműve után Caligula szobrát fel kellett állítani az Úr templomában és istenként kellett tisztelni – ezért felkelés 66-70. Kr.u. 70-ben Vespasianus császár fia, Titus, a későbbi császár porig rombolta Jeruzsálemet. 132-138 Bar Kohba rabbi vezette felkelés – és a megtorlás; és a zsidóság szétszóratása az egész világba.

Jézus megtehetette volna, hogy egy szavára eltűnnek a rómaiak – ahogyan eltűntek Ezékiás király idejében az Asszírok (2Kir 18). Megtehetette volna – de ha megteszi, akkor nem teljesíti küldetését, nem viszi véghez a váltságművet. Márpedig **Ő az egész világ megmentéséért, szabadításáért, örök életéért jött.**

És ha te az Úr Jézusé vagy, az ő bűnbocsánatot nyert gyermeke, akkor neked is tudnod kell, hogy a te életed is Isten megváltó, kegyelmes munkájának a része. Az a célja, hogy benne Isten dicsősége, akarata, szeretete tökröződjön; hogy épüljön az Isten országa. Abban, rajta keresztül – azaz rajtad keresztül.

Sokaknak hamis képük van Istenről, Jézusról, megváltásról, hitről. Jézus nem azért jött, hogy a mi elképzeléseink, vágyaink szerint azt tegye, amit mi szeretnénk – viszonzásul, mert mi hiszünk benne. **Azért jött, hogy kijelentse Isten szabadító kegyelmét, nagy szeretetét – hogy azt, aki ezért hálából neki adja az életét, Ő használja a maga dicsőségére.** Eszköz legyen – minden körülmények közt. Eszköz, akit használ a mester! Eszköz, aki megtapasztalja, hogy – közben – **Istennek hatalmasan gondja van rá.** Eszköz, aki azért van, hogy egész élete róla legyen bizonyágtétel. Bizonyágtétel, hogy **Isten nem akarja a bűnös, ellene lázadó ember halálát, hanem hogy megtérjen és éljen – Vele közösségekben, örökké.**

És ezenközben Isten üdvtervében benne volt még a Római Birodalom, vagy akármelyik másik is, az összes történelmi idők, amelyek eddig leperogtek és majdan megtörténnek – eppúgy, mint **a mi időnk is itt a földön.**

Ebben, így akar miket használni, hogy legyünk az Úréi, legyünk az Ő fényének kisugárzói, legyünk világosság a sötétségben, legyünk kegyelmet nyert bűnösök az Istentől elfordult világban. Olyanok, akik nem azt harsogják, hogy ők milyen jók, és milyen érdemeik vannak – hanem hálaadással arról tesznek bizonyágot, hogy megkegyelmez nekik az Isten. Megbocsátotta nekem az Úr Jézus az én összes lázadásaimat, szeretetlenségeimet, bűneimet – ezért hálából neki szentelem az életemet, hogy folyamatosan tisztogassa és akarata szerint használja. „*Egyedül te ismered minden ember a szívét*”. (1Királyok 8:39)

Ez az éljenző virágvasárnapi tömeg nem az Ószövetség kijelentését, nem a földre érkezett bűnbocsátó Isteni szeretetet ünnepelte – hanem a politikai szabadítót, az Istentől jött forradalmárt. Ezért felszabadultan, boldogan éljenzett az egyre növekvő tömeg, amiközben Jézus ment, azaz immáron vonult Jeruzsálem felé. Beért a városba, és egyenesen a templomba ment – ahol majd királlyá teszik, ezt gondolták. Talán a római csapatok már készenlétben álltak.

Hatalmas kísértés lehetett ez Jézusnak. Ő, aki valóban ég és föld Ura megváltoztathatta volna a politikai, hatalmi viszonyokat. Bement a templomba – az örvendező, hatalmas tömeg hangulata a tetőfokára hágott: most, na most Jézus! Meg tudta volna tenni, hogy királlyá, fejedelemmé, szabadítóvá kenik, avatják. Meg tudta volna tenni, hogy a tömegek tovább éljenezzenek, istenítsék, imádják – **de ő ehelyett inkább vállalta a keresztet.** „*Mikor pedig már mindent megnézett, és mivel már későre járt az idő, kiment Betániába a tizenkettővel*”. Ez a fordulópont.

Megisméltódtott: „*Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem. Ekkor így szólt hozzá Jézus: "Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!"* (Máté 4:8–10) Itt nincsenek leírva ezek a szavak, mert Jézus valószínűleg nem mondta ki – csak magában.

Néhány nap múlva meggyalázták, rettenetesen megkínózták és kivégezték. Miért? „*Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg*”. (1Péter 2:24) **Máskülönbem nem gyógyulhatunk meg. Az ő lemondása, az ő börtöne, az ő halála – a mi életünk.** Mert ő megüresítette önmagát, szolgálai formát vett fel, és mindhalálig engedelmes volt mennyei Atyjának! **Őt nem saját vágyai, kívánságai és hiúsága vezették – hanem egyedül az Istennek való engedelmesség** (Filippi 2:7) – **ezért győzött.**

„*Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázzal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete*”. (Zsidókhoz írt levél 12:2–3) Meg ne csüggedjete, el ne tántorodjatek, ha valamit fel kell adni Jézusért! Mert nagyon sokmindent fel kell. Nincs hatalmas betűkkel reklám-hirdetőtáblákra írva – hanem a szívben szólal meg. „*Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait*”. (Zsidó 4:12) Világossá teszi, hogy **az Isten gyermeke abban, úgy nem vehet részt!** Hogy valamiről le kell mondani (vanzó, könnyen elérhető – de nem Isten akarata)! „*Lelketekben megfáradva el ne csüggedjete*”. Ha ezért bántanak és megaláznak, ha elfordulnak, ha a hívő élete nem világi siker-sztori magazinok hasábjain, hanem áldozatos kereszthordozás.

Azaz Krisztusi élet. Krisztusra hasonlítunk, Krisztust hordozzuk magunkban. Mi, akik új életet nyertünk Jézus Krisztusban, feltámadtunk vele a halálból, hogy Isten gyermekeire jellemző, új életben járjunk – Isten szeretetének lehetünk élő, mozgó, beszélő, cselekvő követői a világban!

Jézus virágvasárnapi börtöne legyen erőforrás a számunkra! Ő képes volt a tömegnek, a pillanatnak, a kísértésnek „nem”-et mondani – mert élő kapcsolatban volt az Atyával, mert az Atya akaratának megvalósítása hatotta át egész életét!

Téged ki vezet, mi vezet? Mi hatja az át életedet? Mindenkit vezet valami! Van, akit az indulatai vezetnek. Van, akit a meggazdagodási vágy. Van, akit az érvényesülési vágy, és ha az már megvan, akkor az transzformálódik hatalomvágygá. Van, akit a hiúsága (mennyeien tisztelik, gondolnak rá, milyen ragot ér el, szépség – összeomlik, ahogyan idősödik); szerelme (Petőfi: János Vitéz; Iluska az élete mozgatója), hazaszeretete (Petőfi), kitűnési vagy feltűnési vágya. Van, aki kiszolgáltatja, rábízta magát másokra, és úgy érzi magát biztonságban, ha mások döntenek helyette. És még hosszán lehetne sorolni. Ilyen ez a világ. De nem ilyen az Isten gyermeke.

Arra összpontosítja figyelmét, azt akarja, abban tréningezi magát – **hogy a világi ricsajt lehalkítva meghallja az Úr halk és szelíd szavát, és ahhoz igazítsa életét: szavait, tetteit, gondolatait.** Hogyan? Keresi és kihasználja az alkalmat, amikor szól: naponta az Ő írott igéjéből, a hirdetett ige alkalmain – istentiszteletek, bizonyoságtételek. **Ami mind arról szól, arról beszél, hogy Jézus Krisztus helyettes áldozata az élet egyetlen, kiapadhatatlan forrása!**

Kegyelem, ha valaki képes lemondani önmagáról. Kegyelem, ha valakiben Jézus él. Magunktól így élni, így tenni, gondolkodni, szólni – nem tudunk! **Csak a bennünk élő Krisztus végezheti el!** De **Jézus Krisztus ott áll szíveink kapujában, zörget és bebocsátásra vár. Hívd be, engedd be!** Jöjj, Uram Jézus, bocsásd meg bűneimet, és adj erőt, hogy mindenben Rád figyelve, Neked engedve, Veled éljek!

Így böjtölt Virágvasárnap, böjt utolsó vasárnapján Jézus Krisztus, mondott le magáról az Isten dicsőségére – és ha ő hit által benned él, te is ezt teszed, mert ezt végzi el a benned élő Krisztus! Legyen áldott érte mindörökké! Ámen

2010. 04. 02. Nagypéntek. Vancouver. C: Nem tudják, mit cselekszenek...

Lekció: Lukács 23: 13 – 27; 32 – 46. *„Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg”.* 1Péter 2:24

Textus: Lukács 23: 34 *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek”.*

Kedves Testvérek!

Jézus nagyon keveset beszélt egész szenvedése alatt, de **a kereszten imádkozott.** Kivégzés alatt, haldoklás közben - imádkozik. Azokért imádkozik, akik keresztre feszítették, akik miatt oda került. *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek”.*

Jézus szenvedéstörténetében szereplők nem tudták mit cselekszenek. Egyedül Jézus tudta! A többi szereplők közül volt, aki később meglátta – és volt, aki soha.

Aki a bűnt cselekszi, amikor éppen teszi – nem tudja, mit cselekszik. Ha valóban tudná – nem tenné. Ha tudná, hogy a szerező, felséges Isten ellen vétkezik; ha tudná, hogy Jézus Krisztus, az Isten Fiának a vére kellett follyon azért, amit ő tesz; ha valóban Isten megláttatná a bűn súlyát – nem tenné. De **az ember nem tudja, mit cselekszik.** *„Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent. Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem”.* (Róma 3:10–12) Tudnunk kellene, hogy mi a jó és a rossz – de magunktól mégse tudjuk: mert **szakítottunk a jó és rossz tudásának a fájáról, elszakadtuk Isten közvetlen közelségéből.** Ezért – ahogyan az ige mondja, a főbaj az, hogy – nem értjük, nem keressük az Istent. Ezért **gondolkodásunkat e világ istene megvakította** (2Kor. 4:4) *„Ezeknek a gondolkodását e világ istene megvakította, mert hitetlenek”.*

Minél inkább keressük és értjük – annál inkább tudjuk, hogy mi a jó és mi a rossz. Mi az Isten akarata és mi a bűn. Ami pedig bűn, az annál inkább fáj. Minél inkább fáj, annál inkább tud növekedni az élet!

I. **Júdás nem tudta, mit csekedett,** azt hitte helyesen tette, amit tett – amikor mégis valamelyest felfogta, képtelen volt feldolgozni, és felakasztotta magát.

Simon Péter sem tudta mit cselekszik, nem is gondolt bele, amikor reflexszerűen egymás után háromszor megtagadta Jézust – csak amikor Isten kegyelme leleplezte előtte: amikor megszólalt az a bizonyos kakas, és ő visszaemlékezett az ígére, amit Jézus mondott.

A főpapok és az írástudók sem tudták mit cselekszenek – mert ha tudták volna, dehogyis adták volna

át az Isten Fiát a rómaiak kezébe, hogy végezzék ki. Heródes sem bánt volna megvetően Jézus Krisztussal, a világ megváltójával, ha tudta volna, ki ő.

Pilátus tudta, látta, hogy Jézus ártatlan. Tudta, hogy a zsidó vallási vezetők hiúsága, önérzete mozgatja a tömeget. Próbálta menteni Jézust – háromszor is. De végül Barabbást szabadon engedte, Jézust kivégeztette – **mert nem tudta, mit csinál.** Pedig ő azt gondolta magáról, hogy igazán tudja mit csinál. Még taktikázott is. Jól, igazán cselekedett – még a kezét is megmosta: ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a véréből. Akkor miért végeztette ki a legkegyetlenebb módon? Mert nem tudta, hogy mit csinál! Mert önzése, az aktuális érdekei hatották át, irányították egész életét, politikai karrierjét. Nem látta a bűnt – mert Isten akarata nem volt szempont, hanem az önérdek. Íme az ember: nem tudja, mit csinál – mert önző, vak és hiú.

A **Jézus sirató asszonyok, tanítványok** sem tudták, mit csinálnak – mert nem emlékeztek, nem hitték el Jézus szavait. Nem bíztak benne, nem értették, hogy Jézus halála bocsánat az egész világ bűnéért.

Akik a kivégzést végezték, ők sem tudták, kit szögeznek fel a keresztre. A csúfolódó nép és a főemberek sem tudták; és azok a katonák sem, akik ecetet vittek neki: „*Ha te vagy a zsidók királya, mentsd meg magadat!*”

Az a gonosztevő se tudta, aki mellette haláltusája közben káromolta – **csak az, akinek a Lélek felnyitotta a szemét, hogy lássa:** „*Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy! Mi ugyan jogosan, mert bűneink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el. Majd így szólt: Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz a te királyságodban*”. És Jézus megemlékezett.

II. Éppúgy történt, mint történik ma is. **Az ember azt gondolja tudja, hogy mit csinál – de a valóságban nem tudja, mert nem tudja, hogy mi az Isten akarata. Nem tudja, mi a bűn – és nem tudja, mi a jó.**

Egy internetes fórum témája a bűntudat volt. A kérdés, amelyhez mindenki szabadon, természetesen teljes inkognitóban, így felelősség nélkül, hozzászólhatott: „Bűntudatot érzel-e akkor, ha társadat megcsalod?” A válaszok lényege az volt, hogy relativizálták a kérdést: azt sem tudjuk, mi az, hogy megcsalás; pl. ha a másik nem tudja, nem okoz neki fájdalmat az nem is az... Az egyik hozzászóló azt írta, hogy ha valaki azt állítja magáról, hogy őszinte, nézzen a tükörbe és szégyelje el magát (mert nincs őszinte, tiszta ember – ilyen nem létezik) – vagy ha mégis: ő a legnagyobb balek a világon. Amikor tehát a világ azt mondja, hogy a bűnt – jelen esetben a hűtlenséget – mégcsak definiálni sem lehet, mert ilyen nem létezik; amikor nincs bűn, ha a másik nem tud róla, amikor mindenkinek joga van mindenhez, ami eszébe jut – **beteljesedik Jézus szava: nem tudják, mit cselekszenek.** Ez a bűn relativitásának elmélete. „*Ezeknek gondolkozását e világ Istene megvakította, mert hitetlenek...*”

Dömötör Ilona, Bűnvalló vers

Ahol mi járunk, sárrá lesz a hó
Az égi szépség nem nekünk való.
Jaj, szennyesek vagyunk mi, emberlelkek!
Mit elplántálunk, lehull a virág.
Ahol mi élünk, pusztul a világ.
Ó, fertőzött itt minden lehelet!

A hitünk omló, dudvalepte rom.
A reménységünk: ködbetűnt orom.
Szeretetünknek megbénult a karja
Csonka a hűség, csorba az öröm
belül az önző, szűk látókörön.
S nincs, aki a jót kitartóan akarja.

Nincs mit tenni, mint földre omlani,
rút vétkeinket mind bevallani.
Nem segít már más, csak a mély
bűnbánat.
Felsírok: Krisztus szánj meg engemet,
cseréld ki az én bűnös szívemet!
Legyen még nekem s népemnek bocsánat!

Éppen ezért Jézus nem úgy imádkozik, hogy „Atyám, nézd el nekik”, hanem úgy, hogy „bocsásd meg nekik”. **Az egyetlen egy dolog, amit a bűnnel tenni lehet: hogy valaki megbocsátja azt.** Ami megtörtént, azt nem lehet megneemtörtétté tenni. Isten előtt van, mert minden bűn végeredményben ellene való bűn. Ezért imádkozik Jézus, mert nélküle a bűnök megmaradnak – de vele kitisztulhat az élet!

Mint Péteré, Pálé, Tamásé, az emmausi tanítványoké – Jézus közelében felszínre jön a bűn, és ő tudja egyedül eltörölni. (Két hét múlva lesz szó prédikációban róla, hogy a bűn teljes súlyát képes leoldani rólunk, hogy ne cipeljük magunkkal!)

Bárcsak Isten nyitná fel a mi szemeinket is arra, amit teszünk – és azt amiben nem tudjuk, mit teszünk. Amiben másoknak olyan fájdalmakat és kárt okozunk, amit el sem tudunk képzelni. Vagy amivel kapcsolatban azzal nyugtatjuk magunkat, hogy senkinek nem ártunk vele (esetleg csak mert nem tud róla, de ha tudna, nagyon fájna neki) – de Isten szent felségét mégis megsértjük és bemocskoljuk. **Imádkozzunk érte!** Uram, mutasd meg az én bűneimet, amik rejtve vannak előttem, hozd a te világosságodba! Ne romboljon tovább se engem, se más – és ne hozzak szégyent a te szent nevedre!

Egyedül Isten ígéje a mérce. Egyedül őt illeti a jog, hogy valamiről kimondja, bűn vagy nem. De amit ő annak nevez, mi ne nevezzük másnak, legyen az a mi életünkben, vagy a máséban – mindegy.

III. Csak az látja meg a maga valóságában elesett, kegyelemre szoruló, nyomorult voltát – aki meglátta Jézus Krisztus keresztségében Isten szeretetét. Dömötör Ilona, Bűnvalló vers. Csak az tudja, hogy lépteink nyomán sárrá lesz a hó, hogy tetőtől talpig szennyesek vagyunk, hogy ahol mi élünk, pusztul a világ, hogy fertőzött itt minden lehelet; hogy hitünk, reményünk, szeretetünk, hűségünk, örömünk mind fertőzött, és nincs, aki a jót kitartóan akarja – aki földre omlik Krisztus keresztség alatt: Krisztus szánj meg engemet, cseréld ki az én bűnös szívemet.

„Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg”. (1Péter 2:24) Azok is, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy mi a bűn az életünkben – és azok is, akik már tudják, hogy tele van bűnnel az életük. **Mindnyájunk számára ott van az egyetlen és tökéletes megoldás és váltság: Jézus Krisztus keresztese!**

Jézus halála után a katonák sorvetéssel osztozkodtak ruháin – ki húz hasznát Jézus halálából. Kié lehet az ő egybeszótt, értékes köntöse – nem darabolták fel, hanem sorsot vetettek rá. Tudták mit tesznek? Ez volt számukra a nyereség Jézus halálából? Dehogyan, egyáltalán nem tudták, mit cselesznek!

Az a megtérés, az az új, örök élet kezdete, ha valaki odaborul Jézus Krisztus keresztségéhez: Uram, én eddig nem tudtam, hogy egész életem egy hatalmas, végeláthatatlan bűnhalmaz, de most látom, és tudom, hogy csak kárhozatot és halált érdelek. De köszönöm, hogy te mégis megbocsátasz! Kérlek, ismertesd meg velem, hogy ki is vagyok valójában, bocsásd meg bűneimet – és segíts mássá lennem, amilyenek te akarsz engem látni!

Mert mindannyiunk életében – mégha új életet nyertünk is – van sok olyan dolog, amikor saját óemberünk vezetésére, önzésünk indítására, a körülöttünk lévő világ követésével teszünk, mondunk, gondolunk dolgokat, amelyek teljesen ellentétesek a szerető Isten akaratával – és amelyeket egyáltalán észre se veszünk, fel sem tűnik, hogy az bűn. **Nem tudjuk, mit cselekszünk! Csak jellemző ránk, csak életünk része, csak elő-elő fordul, csak előjön belőlünk – egészen addig, ameddig a szerető Isten szelíd szeretettel, az ő ígéje és Lelke által rá nem mutat, felszínre nem hozza, hogy elborzadjunk tőle, és odaborulva a kereszthez, elvégezze a szabadítást. **Nem tudjuk, mit cselekszünk, amikor cselekedjük a bűnt – de Jézusban kész a bocsánat és a szabadítás, hogy lehessünk az ő kegyelmet eszközei, új életet nyert emberek, akik Urunkat követjük, neki engedelmeskedünk!** Mert az már minden készen van – elvégezte Jézus a kereszten! Köszönjük! Ámen.**

2010. 04. 04. Húsvétvasárnap. Vancouver. C: Békesség néktek! I. Ami a tanítványokban van. II. Amit Jézus, az ige ígér. III. Amit Jézus, az ige elvégez.

Lekció: Lukács 24: 1 – 48

Textus: Lukács 24: 36 „Békesség néktek!”

Kedves Testvérek!

Minden alkalommal úgy köszöntjük egymást, mi reformátusok: áldás, békesség; vagy békesség Istentől. Azért tesszük ezt, mert a feltámadt Úr, Jézus Krisztus is így köszöntette az övét: Békesség

néktek! **Azért teszük ezt, mert komolyan vesszük, hogy ebbe a békétlen világba, békétlen életeinkbe a feltámadt Jézus tud adni igazi, tartós, hathatós békességet.** Olyan békességet, amelyet nem magunkból termelünk ki – hanem onnan felülről kapunk; ami a hit kegyelmi ajándéka; ami Krisztus ajándékának mértéke szerint adatik (Efézus 4:7). **Mert e békeesség forrása egyedül az Isten szeretete, Jézus Krisztus, aki valósággal meghalt a mi bűneinkért, és feltámadt, hogy nekünk életünk lehessen Benne.**

Húsvétkor arra hív Jézus, hogy vegyük nagytító alá a mi békétlen életeinket: a sok békétlenség-forrást, amely kesze-kuszává, feszültté, ingerültté, kimerültté, csüggedtté, elkederedetté, lehangolttá, kedvetlenné teszi életünket. Isten szeretete, a meghalt és feltámadt Jézus Krisztus arra hív, hogy engedjük ki a kezeinkből, tegyük le az ő keresztyéhez – majd nézzünk fel Jézusra: és üljünk meg Őbenne, aki feltámadt, él, legyőzte a halál és a Sátán minden erejét, hogy nekünk életünk legyen Benne!

A szem a lélek tükre – hangzik a közmondás. Mi tükröződik rajtunk? Ha ránk néznek, mit látnak az emberek? Tükröződik-e a mi megváltott, újjá lett, biztos reménységgel teli, Isten dicsőségét kiabáló életünk – amelyben hatalmasan jelen van a feltámadt, élő Krisztus? Ő ma azt mondja: békeesség néktek! Áldás, békeesség! Azaz: áldás a békeesség!

I... Az embernek nagyon sokmindene lehet: egzisztenciája, anyagi javai, párkapcsolata, barátai, egészsége, hatalma, jó pozíciója – de békeessége, csak időleges, nagyon törekeny valami, ami egyáltalán nem jellemző, nem meghatározó. Amilyen törekeny, mulékony, változó minden ebben a világban, éppen úgy a békeesség is. Ma van, holnap történik valami – és nincs! **Ezért nem a békeesség, hanem sokkal inkább a békétlenség a meghatározó – aminek millió, külső, belső forrása van, de lényege: az egyetlen biztos szeretetforrástól, köziklától, kegyelem-forrástól, az Istentől való eltávolodás!**

Pedig mindenki mennyire vágyik a békeességre, biztonságra. Sokan azt mondják: ha sok pénzem lesz, biztos anyagiak, akkor lesz tartós békeességem. Ez is a Sátán egyik félrevezetése, hazugsága. Nagyon sok az öngyilkos milliomos! Ha végre enyém lesz az, akit szeretek – akkor lesz békeességem. Ez sem igaz – mert akkor is újabb békétlenségforrások képződnek. **Mert a békeesség nem az anyagiaktól, a sikertől, a szerelemtől van – hanem az Istentől!**

„Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket”. (2Korinthus 5:19) **A békeesség valódi forrása – Isten bűnbocsátó szeretet Jézusban!** Békeesség Istennel, magammal, embertársaimmal. A keresztyéből származik ez a békeesség – és a feltámadt Jézussal együtt lehet a mienk! Mert amúgy nincs – ahogyan a húsvéti történetben a tanítványoknak, az asszonyoknak sem volt. Mi volt helyette?

1... Fel nem oldott **bűnbánat, bűntudat** – Péter, aki megtagadta. Tanítványok, akik egy sem állt ki mellette! Hogyan lehettem ilyen? Miért vagyok ilyen? Szerettem, szeretem én Jézust valójában? Ez van minden ember szívében, ameddig nem találja meg a kegyelem forrását, vallja meg, és hagyja ott a bűnt. **Jézus halála és feltámadása a bűnbocsánat!**

2... **Félelem** – az asszonyok féltek: hol van Jézus, ki ez a fényes alak, mi történik velünk? Félelem – tanítványok: most biztos nekünk is végünk! János evangéliuma: *„bár az ajtók a zsidóktól való félelem miatt zárva voltak, eljött Jézus”* húsvét reggelén. Minden létbizonytalanság – hitetlenség. **Nem az aktuális állami hatalom, gazdasági helyzet, családi, személyes szituáció, orvosi diagnózis az úr – hanem mindenkor a teremtő, megváltó, szerető Isten!** Olyan nagy dolog az, ha valaki – megharcolva a magunk belső harcait – ki tudja mondani nagy, teljes békeességgel, ahogyan Jézus a gecsemáné kertjében: legyen meg a Te akaratod! Mert az a jó, a helyes, az a tökéletes. (Nem merünk beszélni róla, ha valaki halálos beteg...)

*„A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben”. (1János 4:18) **Az Isten szeretetében – aki megváltott és hordoz!** Aki meghalt személy szerint értem, akiben el van rejtve sorsom, életem! Aki feltámadt és Úr! Aki vezet, használ, megtart – az örök életre! **Aki Jézus Krisztusban van, abban nincs félelem.***

Teréz anyáról szóló film – feltétel nélkül, félelem nélkül rábízta magát Jézusra; és Isten csodálatosan vezette, használta. Félelem a nyomortól, betegségektől, szélsőséges muszlimoktól, pénztelenségtől, segítők hiányától, a vallási felső vezetéstől... és ő mégse félt; hanem békessége volt, és küldetése.

Az ennek a gazdag világnak az egyik nagy baja, hogy **nincs küldetése.** Mert szabad, mert mérséklődtek korlátai, mert megteheti, és olyan határtalanul önző – hogy csak önmagának, önmagáért él. Leértékelődik a hivatás, kivész a küldetéstudattal élő ember. **Pedig Jézus Krisztus tanítványainak mindenk van! Mégpedig olyan, ami mindent meghatároz, ami formálja az életet – Jézus Krisztus és róla szóló tanúságtétel!** Van-e küldetésed? (Ma annyira nincs, annyira önző, csak és egyedül saját magának él a világ, hogy még gyermeket se vállal! Inkább haljon ki a családja, a népe, a vérvonal; a gyermek felelősség, elkötelezés, küldetés; és gát, kötelesség, ami nagyban csökkenti a szabadságot, lepassztja pénztárcát).

3... **Csalódottság** – Jézus *„próféta volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az egész nép előtt”,* de vége. Mi vártunk valamit – és abból nem lett semmi. *„Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt”.* De nem. Jézus nem váltotta valóra a hozzá fűzött reményeket.

Aki így közeledik hozzá, az nem ismeri Őt! Mert aki megismerte – az adja magát neki! Nem neki vannak Jézushoz fűzött reményei saját tervei, elkézelési megvalósításában – hanem Jézus vele kapcsolatos terveit és reményeit szeretné megérteni és megvalósítani! Hogyan?

II. **Isten kijelentése alapján!** Megismerni, megélni! **A feltámadt Jézus mindig az Isten írott igéjére mutat!** Emmausi tanítványok: *„Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie? És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szól”.*

Tanítványok közt megjelenő Jézus: *„Be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam a Mózes törvényében, a próféták könyvében és a zsoltárokban. Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat”.*

Sírhoz kimenő asszonyok: *„Mit keresitek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt: az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia. Ekkor visszaemlékeztek az ő szavaira”.*

Emlékezzetek Jézus szavaira! **Az Isten írott kijelentésére, az ígére!** Keressétek, olvassátok, hallgassátok. **Hassa át az életet! Legyen mindig középpontban Jézus Krisztus!**

Sok hívő közös tapasztalata: amikor ígét akarunk olvasni és imádkozni az ördög tereli a gondolatainkat. Akkor jut eszünkbe minden fontos tennivaló, hogy mit felejtettünk el stb. Amikor TV-t nézünk, akkor valahogy nem tolnak ezek a gondolatok.

Akkor van békesség az életemben, ha van mire visszaemlékezni – ha ott vagyok, lehetek Jézus közelében, hallhatom, érthetem szavát; és imádságban szüntelenül élő a kapcsolat Vele! **És ad az Úr ígét, vagy eszembe juttat a Szentlélek – olyat, ami Jézus Krisztusról, életem alapjáról, kősziklájáról, békességem forrásáról szól.**

III. Végül: a feltámadt Jézus az ígére emlékeztetve elvégezte ezekben az emberekben a feltámadás csodáját – bűnbánatból megújulás, a félelemből bizonyosság, bátorság, és reménység; a csalódottságból

világosság és küldetés lett! A sírnál járt asszonyok boldog bizonyágtevők lettek: „Az asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet és nem hittek nekik. De legalább egyiküket, Pétert megmozgatta, elfutott és megnézte... Az emmausi tanítványok is még aznap este visszamentek Jeruzsálembe a tanítványokhoz, hogy elmondják az örömhírt. A tanítványok pedig olyan erőt kaptak és olyan munkát végeztek, hogy az evangélium elterjedt az egész világon, és ma mi is Jézus Krisztus tanítványai lehetünk.

Ha Jézus nem támadt volna föl, ha nem lenne jelen közöttünk, nem végezne munkát köztünk – akkor nem lennének neki átadott életek, csodák, amelyeket Ő végzett el, vezetett, szolgáló emberek, akik hálából élnek: mert kimentette őket Isten bűneikből, a világból, és új étellel, új reménységgel ajándékozta meg őket.

Ezek közé tartozol-e? Ha igen, ma együtt adjunk hálát érte, és az úrvacsorában újítsuk meg szövetségünket Vele! Ha nem, hívlak, hogy ma add át neki az életed, valld meg békétlenségedet, bűneidet – aztán indulj el vele, hogy végigmenve Vele az egész úton, fokozatosan formálhasson, tisztogathasson, megtölthessen önmagával, igéjével, étellel! És érkezz meg végül oda, ahol ő van örök és teljes békességben és harmóniában! **A feltámadt Jézus átszögezett kezeivel hív: Békesség néktek! Ámen.**

2010. 05. 02. Vasárnap. Vancouver. C: Ahogyan az anya vigasztal. 1. Újjászületés. 2. Az újszülött gyermek növekedése, táplálása. 3. Állandóan a közelében lételem.

Lekció:

Textus: Ézsaiás 66:13 „Ahogyan az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket.”

Kedves Testvérek!

Minden, amit Isten alkotott – Őt ábrázolja ki, az Ő dicsőségét hirdeti! Az anyaság csodálatos ötlete is Isten gondolata – ezért ebben is az Ő nagy szeretete, és tökéletes alkotása ábrázolódik ki.

A Biblia egyszer hasonlítja csak az édesanyához az Urat (egy egésze speciális kontextusban, amiről majd később még szót ejtünk) – de ez a rövid rész nagyon sokat mond el Isten szeretetéről: „Ahogyan az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket.”

Hogyan vigasztal egy édesanya – és **hogyan vigasztal az Úr?** Az Isten ígéje alapján: mit jelent az, hogy vigasztal? Mit jelent az ő vigasztalása a mi életünkben?

Az Úrról beszélek – mert azokról van szó az ígében, akiknek **személyes kapcsolatuk van Jézus Krisztussal.** Akik **megismerték az Istent az Úr Jézus Krisztusban!** Akik már tudják, mert megtapasztalták, hogy mint ahogyan egy édesanya szereti a gyermekét, adja magát érte (idejét, erejét, szenvedését, sokszor egész életét, sorsát) – úgy szeret minket, adja magát értünk a mi Istenünk. Azaz pont fordítva: **ahogyan Jézus Krisztus szeretett minket, és önmagát adta értünk, és fogad el minket személyválogatás nélkül** – ehhez hasonlít, ezt ábrázolja ki a tiszta, igaz anyai magatarás.

Néha nézzük a TV-ben a Super Nanny c. sorozatot – rettenetes viselkedésű gyermekek, tehetetlen szülők. És lehet az a gyermek bármilyen erőszakos, brutális, zsarnoki, rendetlen, akármilyen... a szülők szeretik (csak általában éppen azért olyanok, mert nem tudják jól, helyesen szeretni). Mindenhogyan elfogadják, és szeretik! Hiába nem viszonzózzák az ő szeretüket – ők akkor is a javukat akarják, törődnek velük, szeretik őket; mert a gyerekük. Mert **az anyai, szülői szeretet is az Isten szeretetének kiábrázolása.**

1. Ez a történet azzal kezdődik, hogy megszületünk. 9 hónapot fejlődik a magzat az anyaméhben, aztán vajúdás közben világra jön. Azt mondja az Úr Jézus, hogy ez éppen így van az Istenhez való megtérésünkkel is. Így mondta ezt Jézus Nikodémusnak, egy istenkereső vallási vezetőnek: „Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” (János

3:5) Nem lehet Istennel közösségben, nem jöhet rendbe, nem teljesezhet ki az élete. Ez olyan valóságos és fontos, hogy így mondja Jézus: „Újjonnan kell születnetek”. Ameddig nem születik valaki újonnan – addig nincs, nem létezik. Addig az Istennel való kapcsolat szempontjából nincs. Csak ha megszületik – utána van, létezik. A születés előtt fejlődik, mint a magzat az anyaméhben, formálódik – és egyszer megszületik: **vallja, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, megváltó!** Az őbenne való élő hit szül újjá bennünket; Ő vajúdott értünk a kereszten, ő hordoz ma is – és ebben Isten anyai szeretete ábrázolódik ki előttünk!

Az Isten gyermeke, aki Jézus önmagát adó szeretetét elfogadja. Akinek szeretet-kapcsolata alakul ki az Istennel – Jézus Krisztus által. **Aki ráébred arra, hogy ellene lázad; fáj neki a bűn; megtalálja a megoldást: Krisztus keresztyét; hálás szívvel elfogadja; és hálából Neki adja át az életét!**

„Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratóból, hanem Istentől születtek”. (János 1: 12 – 13) *„Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk”.* (1János 3:1)

2. Ő az újszülött csecsemő Isten országában! Isten csecsemőkorban lévő gyermeke, akinek még nagyon sokat kell fejlődnie, erősödni, hogy nagykorú, érett keresztyén legyen! *„Levetve tehát minden gonosztságot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalalmazást, mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre; mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr”.* (1Péter 2:1–3) **A csecsemők az édesanyjukból táplálkoznak.** Ugyanígy táplál minket igéjével – először a lelki élet alapelemeire – az Úr Jézus. Mi ebben a vigasztalás?

Édesanyák tudják, hogy csecsemő gyermek akkor nyugszik meg, akkor lel teljes, idillikus békességet, harmóniát – amikor megvalósul anya és gyermek egysége: amikor az anya táplálja, szoptatja gyermekét. Az Ézsaiás könyvből idézett alapigénkben is erről van szó, ezzel az igével vigasztalja az Úr a fogságban lévő népet: *„Mert jóllakásik szophattok vigasztalást nyújtó emlőjéből”* – **Istennel való egészen belső, meghitt, közeli, vele egyesülő kapcsolatban töltekezhettek az ő igéjéből!** Amikor rá hangolódtok, amikor megörvendeztet, meglep, eszméltet, feltölt Isten! Mint mikor kinyílik a sötét szoba ajtaja és beárad a fény. Mint mikor az elsötétített ablakon újra ki lehet látni – és látszik a tavasz, az élet! Töltekeztek-e?

Nem lehet valaki úgy felnőtt, hogy előtte nem volt csecsemő! Aki befogadta Jézust, azt ő táplálja, gondoskodik lelki élete szükségleteiről; és végigvezeti az úton, amelynek lényege az állandó növekedés! A csecsemő teljesen kiszolgáltattott a felnőtteknek. Ahogyan nő, egyre önállóbb, egyre többet tud, ért, fejlődik – és egyszer ő is felnőtt lesz. Látjuk-e Istennek ezt a munkáját az életünkben? Meghaltunk-e Krisztussal a bűnnek, és újjászülettünk-e az ő húsvéti feltámadása által az örök életre? **Lehet beszélni minden másról – de ez az élet legfontosabb kérdése: amit Jézus kérdez, mutatva átszögezett kezeit!**

3. A másik, ami az anya jellemző tulajdonsága – és a szerető Istené is –, hogy soha nem hagyja el gyermekét, hanem állandóan ott van a közelében. **Mindenkor elérhető, mindenkor figyel rá, gondja van rá – még akkor is, amikor ő azt gondolná, hogy nem törődik vele.** József Attila, Mama. Látszólag a mama nem figyelt rá – pedig nagyon is figyelt. Hagyta, hogy sírjon, mert nem foghatta fel a gyermek, hogy miről van szó – de ott volt vele, mellette, érte. Éppen érte nem vette fel, s nem vitte fel a padlásra – mert azt a munkát el kellett végezni, hogy kenyér legyen az asztalon. De ha a kis Attila megbetegedett volna, édesanyja azonnal ott lett volna mellette, hogy átölelje, gondját viselje.

Sokszor mi sem értjük az Urat – ahogyan a költő sem értette az édesanyját. Csak ha hitben felnövekedtünk, nyílnak meg lelki szemeink, hogy meglássuk az Isten határtalan szeretetét, terveit, szándékait, mindennek az értelmét – ahogyan például felnövekedve a költő ráébredt az anyai szeretet

valódi mélységére.

Azt mondja az ige: „*Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobboldalomat támogatlak*”. (Ézsaiás 41:10) Most, az adott szituációban sokszor nem látom, hogyan, miként – de Jézusért, aki az én győzelmes, bűnbocsátó, szabadító Uram és Istenem, tudom, hogy ez igaz! Meg azért is, mert ha Krisztussal járok, ha élő kapcsolatom van vele, akkor megtapasztalom, hogy ő hűséges Isten! Az ő szeretete nem az én magatartásom függvénye – hanem ő mindenkoron ott van mellettem. Lehet, hogy az anya nagyon szomorú, elkeseredett, sőt mérges a gyermekére – de akkor is a gyermeke, akkor is szereti, akkor is javát akarja. Ott van körülötte, nem hagyja magára, hanem az életét, jövőjét, megjobbúlását munkálja! Ilyen az Isten!

„*Ha segítségül hívod az URat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok!*” (Ézsaiás 58:9) Még ha most nem is érzem – de tudom. Jézus Krisztus az én szabadítóm! Tudom mit tett értem, eszembe vésem, és mindenkor ez az életem alapja! Kimentett bűneim mélységes mocsarából, megszabadított vak önzéséből, folyamatosan tisztogatja életemet – célja van velem!

„*Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem*”. (Zsolt. 23,4) Ha elcsüggednék, elkeserednék, kétségbe esnék is – tudom, hogy te velem vagy. Most éppen nem tudlak átölelni, most éppen nem tudok hozzád futni, most éppen nem jut eszembe igéd, vagy nem tudok igéd olvasni. Most éppen lezárultak ezek a lehetőségek – de akkor is tudom, hogy te velem vagy! Mint mikor a gyermek tudja, hogy bár nem látja – de valahol ott van körülötte az anya; pl. a padláson. Te vagy, Uram, az én hűséges lelki édesanyám! Sokkal hűségesebb, mint a földi anya – hiszen ő büntelen! Éppen ezért a vessző és a bot is erre hívja fel a figyelmemet – ezért ezek is vigasztalnak. Nem hagy a bűnben, a magam választotta úton, amely pusztulásba vezet; megállít, térdre kényszerít önmaga előtt – hogy megmentsen, formáljon, életet adjon. „*Nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem*”.

Mindannyian vigasztalásra szorulók vagyunk! Ha újjászületettünk a Krisztusban: az Isten tökéletes anyai szeretete a mi vigasztalásunk – aki igéjével, mint anyatejjel táplál minket egészen belsőleges módon; és állandó körülvesz, gondot visel rólunk.

Annak a legrosszabb, akit nem vigasztal meg semmi és senki; aki nem érzi maga körül a szeretetet, akire nem figyel oda senki, aki senkinek nem fontos – az nyúl a pohár után, az menekül a szenvedélyekbe, élvezetekbe; a túlhajszolt munkába, az anyagiak, testiek hajszolásába.

József Attila, **Mama**

Már egy hete csak a mamára
gondolok mindig, meg-megállva.
Nyikorgó kosárral ölében,
ment a padlásra, ment serényen.

Én még őszinte ember voltam,
ordítottam, toporzékoltam.
Hagyja a dagadt ruhát másra.
Engem vigyen föl a padlásra.

Csak ment és teregetett némán,
nem szidott, nem is nézett énrám
s a ruhák fényesen, suhogva,
keringtek, szálltak a magosba.

Nem nyafognék, de most már késő,
most látom, milyen óriás ő -
szürke haja lebben az égen,
kékítőt old az ég vizében.

Sokszor pedig ez nem is ilyen látványos, csak nincs békessége. Akinek pedig nincs békessége, annak célt tévesztett az élete – mert békétlenségben telik el; ez pedig nem az Isten célja az életünkkel kapcsolatban! Isten terve a mi megromlott, kisiklott, célttévesztett életeinkkel – az ő csodálatos, mindenre kiterjedő szabadítása Jézus Krisztusban!

„*Ahogy az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket.*” **Isten emlékeztet minket ő mindenre érvényes szabadító tetteire: értünk vállalt golgotai keresztségére!** Emlékeztet, hogy ez örökre érvényes, az ő szeretete soha nem változik meg, mindig elérhető, mindig aktuális! **Neki gondja van ránk, ő keres minket, neki terve van az életünkkel!** „*Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk*”. (Zsidó 4:16) Ámen.

Lekció Máté 11: 28 – 30
Textus: János 8:32 „*Ha ti megtartjátok az én igémet, valóban tanítványaim vagytok, megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.*”

Kedves Testvérek!

A Szentlélek kitöltésének ünnepe utáni vasárnapon ünnepli a keresztyénség a Szentháromságot. Isten kijelentésének csodáját: egy Isten három személyben. A Szentlélek Isten jelenti ki Jézus Krisztus mindenre kiterjedő szabadító, megváltó munkáját az Atya Isten dicsőségére. Isten jelen van az életünkben! Elérhető, megismerhető – segíteni szeretne. Ezért egész nyáron egy sorozat: Isten megoldásai – az élet gyakorlati kihívásai közben.

A stressz a mai ember egyik legnagyobb kihívása. Mindenki stresszel – csak ki könnyebben, ki nehezebben oldja fel, kezeli a stresszt. **A stressz a nyomás alatt lévő emberi szellem válasza az élet forgatagában képződő feszültségekre.** Ma rengeteg megoldás kínálkozik, és sok pénzt ezekre lehet költeni – pedig Isten igéje megoldást kínál, amit Jézus így sumázott: „*Ha ti megtartjátok az én igémet, valóban tanítványaim vagytok, megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.*” (János 8:32) **Az igében van az az igazság, ami képes megszabítani. A stressz leküzdéséhez is itt kell kerenni a megoldást.**

Isten tudja, hogy mi az a stressz. Tudja, hogy az emberek szenvednek tőle. Nem az ő akarata, mert nem épít, hanem rombol – ezért ki akarja menteni belőle az övét. Beleengedi őket – céllal. Mint mikor a fazekeas formálja az agyagot – olyan a hívő ember stresszes helyzetben. Már gyermekkortól Isten tanít, formál – már az újszülött csecsemő sírása is reakció egy egyészen új élet kihívására. A kisdíák a felelés előtt: mindenképpen feszültséget vált ki belőle, hogy oda kell állnia és számot kell adnia. A hitetelen és hívő ember is kerül nyomás alá. Sőt, Isten kezében eszköz a stressz, hogy munkát végezzen bennünk, általunk. A kérdés csak az, hogy milyen hatást gyakorol ez a nyomás az életünkben? Mit végez el benne?

A rosszul kezelt, betokosodott, romboló stressz, azaz a stresszes élet jelei, nyomai – békétlenség, nyugtalanság, csüggedés, feszültség – pedig olyan, mint a himlő. A baj vallódi oka nem a bőrön jelentkező kiütés, vagy a magas láz – hanem a testben lévő fertőzés. Az a belső harc, amelyet nem lehet látni – csak a kiütést. Nem az idegesség, a feszültség, a kapcsolatok, és életminőség romlásának kezelése a stressz gyógyításának elsődleges iránya – hanem a szív állapotának megváltoztatása.

Még jóval Jézus passiója előtt Jézus figyelmeztette Pétert: „*Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.*” (Lukács 22:31–32). Nagyon komoly kihívások következtek Péter életében: hatalmas stressz, amely próbára tette (Jézus elfogatása, aztán ahogyan megtagdata Jézust, majd Jézus halála). Megrostálta mint a búzát, hogy kiderüljön: Péter nem kész meghalni Jézusért. Féltette az életét, egzisztenciáját.

Isten elvégezte azt, hogy nagy megújulás és áldás lett a próbából – egyedül Jézusért! A biblia tele van példákkal, amikor Isten emberei stresszes körülmények közt képesek maradtak

megmaradni – vagyis épültek általuk, megálltak a hitben. Vagyis Krisztusiak lettek!

Ugyanis Ő volt ilyen! Jézus Krisztusra állandó nyomás nehezedett. Állandóan kikezdték, hatalmas tömeg állandóan, elvárások. **Jézus mégsem volt stresszes – bár hatamas nyomás alatt volt. Nem hatott rá. Miért nem? Mi volt a titka?**

Jézus sokszor mondta amikor valakit példázatban tanított: menj el, és te is hasonlóképpen cselekedj. Pál apostol azt írja: „Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk”. (Róma 15:4) Amik megírtak, azért írtak meg, hogy azokból tanuljunk; és bátorítást nyerjünk! Ezért ma az írásokból nézzük meg mi az alapja annak, hogy a keresztyén ember képes legyen megbírkózni a stressz kihívásaival; elsősorban: mit tett Jézus! – aztán a következő alkalmakon erre az alapra építve gyakorlati példákat keresünk az igéből, hogy „*tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített*”. (2Tim. 3:17)

1. **Identitástudat: tudd, hogy ki vagy! Jézus tudta!** „*Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.*” (János 8:12) „*Én vagyok az út, az igazság, és az élet*”. (János 14:6) „*Én vagyok a jó pásztor*” (János 10:11) „*Isten Fia vagyok*” (János 10:36). **Krisztus tudta, hogy ki ő!** Azt is tudta, hogy az Atya akarata célba ér vele, és ő visszamegy oda, ahonnan jött.

Nekünk is tudnunk kell, tudatosítanunk kell, hogy Ki vagyok? – illetve sokkal inkább: **Kié vagyok? Jézus Krisztus gyermeke vagyok! Az övé, aki az életét adta értem, hogy nekem életem lehessen Benne!** Ezért diadalmasan igazak Pál és Péter apostolok szavai: „*Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*” (Róma 8:31–32) „*Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok*”. (1Péter 5:7) **Rengeteg dolog van körülöttünk és bennünk, ami nyomaszt, nyom, présel: egyenes út a stressz és a stresszes élet felé – de én Jézusé vagyok! Az övé, aki bűneimből megszabadított, és új éltet adott!**

A stressz legelső ellenszere – tudatosítani magamban azt, hogy Isten megváltott gyermeke vagyok, akinek minden bűnét elmosta Jézus kiomlott vére! Akiról Isten gondot visel, akit céllal helyezett ide, akinek kegyelmet nyert életével Neki nagyon konkrét terve van.

Ezt Jézus Krisztus is tudta, teljesen ez hatotta át. Ezért volt szelíd és alázatos szívű – és erre mondja, hogy ezt tanuljuk meg! Mármost az ilyen Istennek átadott, kiszolgált életet! „*Tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek*”. Add át feszültségeidet Krisztusnak – és ő átformál, megtölt békességgel, higgadtsággal, bölcsességgel, hosszútűréssel, reménységgel – megtölt Önmagával! Ha Lelke által benned él – képes vagy úgy viselkedni, ahogyan ő!

Egy mai, modern keresztyén könyvben is ezt olvastam, és az 1563-ban kiadott Heidelbergi Káté legelső tétele is így hangzik (ezt odahaza a konfirmandusoknak ma is kívülről meg kell tanulnia): „*testestől-lelkestől, mind életemben, mind halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok...*” aki megszabadított, megőriz, üdvösségemet munkálja, és Lelke által elvégzi, hogy az ő dicsőségére éljek! Ez a stressz ellen a legelső és legfontosabb védelem: tudd, hogy nem a magadé, hanem Jézus Krisztus tulajdona vagy!

2. **Odaszánás: tudd, hogy kinek az akaratát, tetszését keresed! Ha valóban Jézusé az életünk – akkor az ő akaratát keressük és tesszük.** Ahogyan Jézus tette mindenben mennyei Atyja akaratát:

„nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem”. (János 5:30) **Tudd, hogy kinek a tetszését keresed! Mindenkiné a tetszését nem keresheted, mert mire az egyik tetszését megnyerted, a másik elfordul tőled. Ez annyira nem működik, hogy még Jézus Krisztust sem fogadták be mindenhol, a tökéletes Isten sem nyerte el mindenki tetszését – tehát teljesen értelmetlen lenne olyan dologgal próbálkozni, ami még Istennek sem sikerült. Sőt, Jézusnak ez egyáltalán nem is volt fontos, hogy mindenkiné a tetszésére legyen – Neki az volt a fontos, hogy az Atya tetszésére legyen, az ő akaratát tegye! Erre pedig az volt az Atya válasza: „Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm” (Máté 3:17).**

Jézus ezért mondta: „vegyétek magatokra az én igámat”. **Ne a világnak, embereknek akarj tetszeni – hanem az Istennek! Ahogyan Jézus megalázta magát és engedelmes volt mindhalálig – úgy szeretné, hogy tegyünk mi is. Nem kényszerből, hanem önként – mert Krisztus keresztyéből, Isten szeretetéből élünk!**

E nélkül az odaszánás nélkül marad a stressz. Akkor aggódsz és stresszes leszel, hogy mit gondolnak, mondanak rólad az emberek. Hogyan fogsz tudni megfelelni nekik? Mi van, ha nem értenek egyet veled? Dehát: kinek a tetszését keresed? Kivel kell egyet értsél? Kinek az akaratát keresed? Kinek a dicsőségére akarsz élni?

Olyan egyértelműen és világosan mondta ezt Jézus: „De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek”. (Máté 6,33) Ezek: minden, amire szükséged van az élethez – megadatik! **Ha őszinte, tiszta szívvel keresem és teszem az Isten akaratát!**

3. Személyes, rendszeres imaélet. Jézusnak is ez segített – rendszeres, élő kapcsolatban volt az Atyával. **Az ima megnyíthatja a feszültséget.** Mint amikor kiengedik a gőzt, és forró teában megszűnik feszültség. A tea hőmérséklete megmarad – de már nem fűt. Az élet körülöttem ugyanaz marad – de eltűnik a feszültség belőlem. Áadtam annak – Aki az én mennyei Atyám, aki kezében tartja életem, sorom. Ehhez rendszeres csendesség kell! Ez pedig ma nehéz. Sokan nem tudnak csak csendben maradni. Valaminek szólnia kell körülöttük. „Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt. 46:11) Fontos: reggeli ima, napközbeni odaállás Őelé, ha csak egy rövid időre is (autóban, kávészünetben) – lelki akumlátor-töltés!

„Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok, megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.” **Az igazság az, hogy kegyelemre szoruló bűnös emberek vagyunk, és Isten nélkül elveszünk – de Isten Jézus Krisztusban adott számunkra megoldást! Aki pedig tudja, hogy Azé az élete, aki életét adta érte – Neki adja, Rá bizza magát teljesen – és szüntelen kapcsolatban marad Megváltójával; annak életében a stressz soha nem a leépülést, hanem mindig a megerősödést fogja munkálni! Legyünk ilyen emberek – Jézusért, Jézusban, Jézussal! Ámen.**

2010. 06. 06. Vasárnap. Vancouver. C: Isten megoldásai. I/2. Kiút a stresszből. A határtalan hit. I. Az elhívás. II. Közösségben – vagy közösség nélkül. III. A Jézus felé indító stressz.

Lekció: Jakab 4: 7 – 10

Textus: Máté 15: 21 – 28 A kánaáni asszony.

Kedves Testvérek!

A stressz negatív, romboló hatásának legyőzése – egyedül hit által lehetséges. „Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?” (1János 5:4–5)

Ahogy arról múlt héten volt szó: aki Krisztusban van. 1. Tudja: kié az élete? 2. Áadja magát neki. 3.

Kapcsolatban van Vele. **Akkor nem tudom legyőzni a stresszt, és tud bennem rombolni – ha nem elég erős a hitem.**

Milyen hit? Mi ez a hit? A Szentírás alapján nemcsak bizonyos hittételek igaznak tartása – hanem **kapcsolat egy élő személlyel, Jézus Krisztussal.** Az hisz, aki Vele közösségre jutott, aki ott van az Ő közelében, aki megérti szavát. Az hisz, akinek állandó, folyamatos, egyre mélyülő, és tartalmasabb közössége van az élő Jézus Krisztussal. Az ilyen hívő pedig tapasztalja az isteni erő kiáradását – és ebben a Vele való közösségben sokféle segítséget és szabadítást él át. Éppen ezért támadja az ördög a hívőket, hogy éppen ez a kapcsolat gyengüljön – és ebben egyik eszköze a stressz.

Sadruk, Mések, Abédnegó. „*És van-e olyan Isten, aki az én kezemből ki tud szabadítani benneteket?*” „*Nem szükséges, hogy erre bármit is feleljünk. Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ő király. De ha nem tenné is, tudd meg, ő király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyoszlop előtt, amelyet felállítottál!*” (Dániel 3:15–18) Van-e olyan, akkora stressz, ami ellen már nincs megoldás? Avagy a másik oldalról feltéve a kérdést: **van-e határa a hitnek? Mármint a megtartó hitnek a mi Urunkban, a Jézus Krisztusban?** Ha van – akkor más megoldást kell keresni, és a Bibliát, Jézust, hitet félre kell tenni. Ha nincs – akkor az ének szavaival: hinni taníts Uram, kérni taníts!

I... Ma egy asszony hite által adjon nekünk az Isten útmutatást. Mit tudunk róla? Azt, hogy nem zsidó, hanem sziróföníciai származású, azaz pogány. Mégis hallania kellett az Isten szabadításáról, a megígért Messiásról, mert ismeri a hit alapjait. Nagyon pontosan fogalmaz: „*Irgalmaz nekem, Uram, Dávid Fia*” – nem mester, hanem „Uram” – azaz a zsidó szóhasználat szerint: Istenem; és „*Dávid Fia*” – azaz Istentől megígért szabadító, messiás. Amit mondott, az a zsidók fülét bántotta – de olyan hitvallás volt, ami a keresztyén egyház alapja lett.

Nem tudhatjuk, honnan tudta – „*A hit hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által*”. (Róma 10,17) Valahol hallotta – és a Szentlélek hitet munkált a szívében, hogy a hallottakra elindult Jézushoz, mert hitte, hogy ő az Isten Messiása. Néha megdöbbenek, hogy emberek, akik Krisztustól, egyháztól teljesen idegen közegből jönnek – milyen közel kerülhetnek hozzá; és emberek, akik úgymond istenes közegben nőttek fel – milyen messze kerülhetnek Tőle. Ismerek hívő emberek gyermekeit, akik nagyon messzire kerültek – és teljesen ateista, istentagadó családokból felnőtteket, akik átadták szívüket Jézusnak. És persze fordítva is. „*Mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.*” (ApCsel. 2,39) Egy biztos: ennek a pogány nőnek a szívében nyitottság volt Isten ígéje iránt – és amit hallott, azt komolyan vette!

II. Pedig nem lehetett könnyű élete. Eleve feltűnő, hogy **ő, egyedül megy oda Jézushoz a leányáért könyörögve. Hol van a férje?** Nem írja azt az ige, hogy özvegyasszony lett volna – pedig azt általában külön kiemeli az ige. Abban a korban pedig az asszonyok meglehetősen háttérbe szorítottak voltak – különösen keleten. A családot nem a nő képviselte, hanem a férfi!

Egy másik történetben Jairus nevű zsinagógai előljáró ment Jézushoz a halálosan beteg leányáért könyörögve. Nem a feleségét küldte – hanem ő ment, pedig neki ez nagyon kellemetlen lehetett: ment, mert ő volt a családfő, és a lányáért hitelesen ő intézkedhet.

Ez ennek az asszonynak már az is nagyon stresszes lehetett, hogy egyedül kellett megharcolnia a hit harcát leányáért. Nem volt benne társa. Márpedig a stressz-oldás fontos bibliai alapelve a testvéri közösség. Isten társas lényeknek teremtett minket – nem tudjuk egyedül hordozni terheinket, kell a segítség. „*Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét*”. (Galata 6:2) „*Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlenek gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk. Mindegyikünk a felebarátjának kedvezen, mégpedig annak javára, épülésére*”. (Róma 15:1) **Kell a társ – a házastárs. Isten nem stresszforrásnak adta** (még ha sokszor a bűneink miatt azzá is lesz) – hanem sokkal

inkább stresszoldónak. Egyszer egyik erősebb, és a másik erőtlén, máskor fordítva. Társ a Krisztusban! „Jobban boldogul kettő, mint egy: fáradásuknak szép eredménye van. Mert ha elesnek, az egyik ember fölemeli a társát. De jaj az egyedülállónak, mert ha elesik, nem emeli föl senki. Éppígy, ha ketten fekszenek egymás mellett, megmelegszenek; de aki egyedül van, hogyan melegedhetne meg? Ha az egyiket megtámadják, ketten állnak ellent. A hármason nem szakad el egyhamar”. (Préd. 4,9 – 12) **Hármas fonál** – a harmadik az Úr, mert mindekkettő kapcsolatban van Vele! A kánaáni asszonynak nem volt ez a hatalmas erőforrás: a hármason fonál. Valószínűleg volt férje – de nem volt lelki társa. Sokan élnek így. Felemás igában – ahogyan az ige fogalmaz (2Kor. 6:14). Egyik erre húz, másik arra. Egyik Krisztussal, Krisztusé – a másik a világgal, a világgé. Alapjában feszültségforrás. Merre megyünk, kinek engedünk, mi alapján döntünk, viselkedünk, élünk, oldunk meg, dolgozunk fel feszültségeket, stresszt, problémákat?

Ennek a kánaáni asszonynak hatalmas erőforrás lehetett volna, ha a társa ott van mellette; ha kéztenfogva mennek Jézushoz, előtte közösen imádkoznak, és együtt kérik Jézus irgalmát, kegyelmét a leányukra – aki az övék, akit nagyon szeretnek. Azt mondta az Úr Jézus: „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.” (Máté 18:20) **Ahol pedig ott van Jézus, mert az ő nevében, az ő igéje köré gyűlnek össze – oda kiárad a Lélek: békesség, bátorítás, erő, reménység, szeretet.**

Krisztusban testvérek közössége, akiket egymás mellé állított Isten gondviselő kegyelme! Nem csak házasság – hanem bármilyen hívő közösség! Aki elhívott – közösségre hívatott el: az Úr Jézussal; és egymással. Oszd meg terheidet – éljünk Isten kegyelme ajándékával! „Imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének”. (Jakab 5:16) Isten társas lényeknek teremtett minket, mert ismeri teherbíró képességeink határát, és tudja, hogy „nem jó az embernek egyedül lenni” (1Mózes 2:18). Akkor miért cipeljük egyedül terheinket? **Miért cipeljük a stresszt egyedül – sokszor még hívő házaspárok is?**

Ennek az asszonynak nem volt lelki társa, noha férje valószínűleg volt. Szeretett lánya megmentéséért nagy hittel és reménységgel közeledett Jézus felé – egyedül! Ez is stressz. De ez sem legyőzhetetlen – mert **hit által ez is lehetséges.** Milyen sokan – éppen a házastársuk miatt – távolodnak el Jézustól, bizonytalanodnak el a hit útján. Erre az asszonyra ez nem igaz. Sőt, inkább az, hogy teljesen rábízta magát, kiszolgáltatja magát Jézusnak!

III. Mégpedig azért, mert semmi más megoldást nem tud, és nagyon mélyen hisz abban, hogy Jézus segít. Hiszi, hogy Jézus Isten (erről szolt, amit mondott), megváltó, szabadító. Akkor pedig nem utasíthatja el, akkor segítenie kell! **Sok olyan stresszes helyzet adódik az életünkben, amiket Isten azért ad, azért enged bele minket – hogy önmaga felé tereljen.** Leányát kegyetlenül gyötörte a gonosz lélek. Ha nem gyötörte volna – talán nem is ment volna Jézushoz. Talán egyáltalán nem is érdekelte volna. Ez az állandó stressz, amiben benne élt, ez a feszültség, látva lánya szenvedését – ez sokszorozta meg a hitét.

Először elkezd kiabálni – a nyílt utcán, távolról, valószínűleg némelyek botránkozására: „*Könyörülj rajtam! Uram! Dávid fia!*” (Ebben a sorrendben van az eredeti szövegben). „*Leányomat kegyetlenül gyötöri a gonosz lélek.*”. Milyen nagy hit! Pogány létére, a férje nélkül – és mer kiállni, és meri vállalni!

És megdöbbenő módon: Jézus ignorálja. Nem törődik vele. De az asszony nem hagyja abba. Már a tanítványok is szólnak az érdekében: „*Erre odamentek hozzá tanítványai, és kérték: Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik. De ő így felelt: Én nem küldettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz.*” És az asszony nem hagyta abba, ment utána, és továbbra is kiáltozott. És amikor odaért hozzá, leborult előtte: „*Uram, segíts rajtam! Jézus erre így válaszolt: (nagyon megalázóan!) Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét és odadobni a kutyáknak. Az asszony azonban így felelt: Úgy van, Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk aztaláról hullanak. Ekkor így szolt hozzá Jézus: Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod! És meggyógyult a leánya még abban az órában.*”

Hol van a hit határa? Ez a történet arról szol, hogy sehol! „*Aki mindvégig kitart, üdvözül.*”. (Máté

10:22). „Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik”. (Mt. 23:12) **Igen, igaz Jézus: nem érdelek semmit; pontosabban kárhozatot és halált érdelek a bűneimért, amelyekkel a szerető és mindenható Isten ellen lázadok – de a kegyelmes Isten, Jézus Krisztusért, nekem mégis életet ad.** Ezért pedig – bármilyen történjen, még ha nem értem is, ha nem is tudom összerakni, ha teljesen ellentétesnek tűnik is az Isten eddig megismert szeretetével, akaratával – akkor is tudom, hogy szeret és üdvösségemet munkálja. **Mert a keresztfán kiontott drága vérével jegyzett el magának!** „De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitői, hogy életet nyerjünk”. (Zsidó 10:39) Nos, testvéreim, ezért nem lehet, nem szabadna, hogy a stressz tönkretegy a hívő ember életét. **Nem – pont ellenkezőleg: legyen eszköz Isten kezében, hogy még inkább közeledjen hozzá, kitarja a szívét felé, megalázza magát előtte – mint ez a kánaáni asszony tette! Ez az Isten megoldása. Ez az örök élet!**

„Engedelmeskedjétek azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjétek az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. (...) Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felmagasztal titeket”. (Jakab 4:7–10) **Tegyük ezt minden szituációban, amikor fokozódik bennünk és körülöttünk a feszültség – hogy egyre közelebb kerüljünk Hozzá, megértsük Őt, és tanuljunk Tőle, élni: örök életet!** Ámen.

2010. 06. 13. Vasárnap. Vancouver. C: Felállás kudarc után. I. Az Úr intézi. II. Az Úr a hajóból tanít. III. Az Úr ígét ad Péternek és Péter által. IV. Az Úr indít.

Lekció: Lukács 5: 1 – 11

Textus: Lukács 5: 5 „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálót”.

Kedves Testvérek!

A kudarc-élmény is a stressz egyik formája. Ha nem oldódik fel – a kudarc-élmény rányomja negatív bélyegét az egyén életére (depresszió): én semmire sem vagyok jó, nekem semmi nem sikerül, ah, kár is erőlködni, eleve feladom, vesztes vagyok. **Pedig ez soha nem igaz!** Isten szeret, és mindannyiunkat pontos terve van az ő országa építésében! Dicsőséges terve van az életünkkel – benne az össze kudarcainkkal, stresszeinkkel (ahogyan arról múlt héten volt szó). **Értékesek vagyunk Neki, olyannyira, hogy Fiát adta értünk.** Ezért nem akarja, hogy kudarcaink megbénítsák, lenyomják az életünket. Meg akar szabadítani az Isten gyermekeinek szabadságára. „Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni”. (Galata 5,1)

Ismertem valakit, aki gyermekkorában hatalmas kudarc-élményeket élt át – és ezek meghatározták az egész életét; noha nem lett depressziós. Édesapját nem ismerte. Kisgyermekként édesanyja elhagyta és elment a városba dolgozni, a nagyszülei nevelték fel. Aztán egyszer édesanyja megjelent az új férjével, és elvitte magával a teljesen idegen, barátságtalan nagyvárosba, ahol nem találta a helyét, a gyerekek a vidéki gyereket csúfolták, nem fogadták be. Hiába változott meg körülötte idővel minden – ezeket a kudarc-élményeket soha nem tudta feldolgozni magában. Zárkózott lett, nem tudott kapcsolatokat kialakítani, nem lett társa, családja.

Sokan kudarcukból kiindulva azt mondják: nekem nem jött be semmi ebben az életben – miközben ez nem igaz, csak az, hogy valóban volt sok olyan út, szándék, akarat, indulás az életükben, ami nem sikerült, vagy nem úgy sikerült, ahogyan eltervezték.

Mindenki másképpen reagál a kudarcokra. Ma néhány alapelvet szeretnék elmondani a Szentírás üzenete alapján: **hogyan reagál a hívő ember a kudarcokra, hogyan áll fel belőlük meggazdagodva; azaz meggazdagítva.** Hiszen **nem magától gazdagodik meg – hanem Valaki**

meggazdagítja!

I. Péter és halásztársai: egész éjjel fáradtak, végezték szokásos, rendes munkájukat. Rendszerint nem egész éjjel halásztak – de most egész éjjel kellett, mert semmit nem fogtak. Nem adták fel - hiszen megvolt hozzá minden, hogy megéljenek a halászatból: szaktudásuk (mikor, hol, hogyan kell halászni), technikai felszereltség (hajó, háló, csali), áldozat és odaszánás (egész éjjel), és a tóban a rengeteg hal – és most sehol semmi. Pedig lehetetlen, hogy ne lenne hal a tóban. Lehetetlen, hogy így eltűnjenek – és lám, mégsincs egy ici-pici halacska sem.

El tudod képzelni, hogy nem az Isten rendezte így? Akkor miért dühöngsz, miért esel kétségbe, miért vergődsz – ha veled ugyanez történik? A legjobb tudásod szerint teszed a magadét – és nem megy. Azt mondják erre: összeesködött ellene az ég. Nem. Nem esküdött össze, csak az Isten ezt most – valami célból – így adja. Ő tudja miért – és ilyenkor az a hívő magatartása: hogy **elmosolyodik, felneáz, és azt mondja: Uram, adj nekem kitartást, reményt, erőt, és adj értelmes, engedelmes szívet, hogy megtanulhassam azt, amire tanítani akarsz!** „*Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az ÚR szeret, annak álmában is ad eleget*”. (Zsoltárok 127:1–2) Még álmában is – azaz tud nyugodtan pihenni: nem karikás a szeme, mert állandóan kialvatlan; nem ideges, feszült, mert erőn felül hatja magát, és mert elárasztják a gondok. Miért? **Mert alapján igaz rá, hogy rend van az életében: pénz és idő-beosztásában, családjában, munkájában – mert Krisztusért él az Isten dicsőségére. Ez van mindennek előtt!**

Orando et laborando – imádkozzál és dolgozzál. Ez van a Debreceni Református Kollégium falán. Valóban tegyél meg mindent maximálisan, amit csak tudsz, amit Isten előtt állva becsületedből, erődből, szorgalmadból csak telik – de bízd az Úrra, mert Ő intézi, nem te! Nagy szabadság ez annak, aki ezt hiszi és ebben, ebből él!

II. De hát hogyan működik ez a gyakorlatban? Simon Péter és halásztársai éppen csalódottan szálltak ki a hajóból és hálóikat mosták, amikor Jézus odalépett hozzájuk, és megkérte őket, használhatná-e a hajójukat, hogy tanítsa a sokaságot. Elég udvariatlan kérdésnek tűnhet. Ezek az emberek ki vannak készülve: fizikailag, lelkileg.

Simon mégsem mondta azt: Jézus, most nem. Tisztelünk téged, nagy tanító és mester vagy, de nagyon fáradtak vagyunk, és a hálóinkra rászárad az alga, meg kell csinálni. Aztán rohanunk haza pihenni, hogy erőt gyűjtsünk az éjszakára, mert következő éjjel valamit fognunk kell, hogy élni tudjunk – szóval Jézus, ne haragudj, de most nem. A meglepő az, hogy nem ezt mondták, hanem minden fáradtság és munka ellenére: beengedték a hajóba Jézust, és engedték, hogy használja Jézus a maga dicsőségére!

Ez a kudarc leküzdésének legelső, nagyon gyakorlati lépése: add át Jézusnak, engedd bele Jézust! Olyan könnyen mondjuk, hogy nincs időnk az Úrra. Simonnak és halásztársainak igazán nem lett volna – és mégis lett. **Ma azt mondja, azt kéri Jézus: add nekem az életed: sikertelenséged, fáradtságod, kimerültséged – használni szeretném. Úgy is, akkor is, ha nem fogtál semmit, ha éppen sikertelen, és akkor is, ha éppen lenne bőven mást mit csinálni (mindig van!) – Jézus azt kérdezi: használhatnám?**

Ez pedig legelőször azt jelenti: megtölthetem önmagammal? Jézus beszállt abba a hajóba, Péter kicsit beljebb evezett, Jézus leült és elkezdett tanítani. Áradt az Isten életadó igéje. A kimerült Péter maga is itta az igét, töltekezett – miközben eszközzé lett abban, hogy mások töltekezzenek, igét kapjanak, életet nyerjenek!

A kudarcokból Isten igéjének és Lelkének a segítségével lehet megerősödvé felállni. Úgy és akkor, ha beengedem az életembe Isten szeretetét, a bűnbocsátó, kegyelmes Urat, Jézust! Ha egészen konkrétan életté lesz Jézus Krisztus szabadító kegyelme – „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden*

szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődés meg, a láng nem éget meg. Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, a te szabadítód”! (Ézsaiás 43:1-3) **Az-e neked Jézus? Ha az, mert megbocsátotta bűneidet és örök életet adott – akkor add át neki az életedet, kudarcaidat. Legyen mindig ő a középpontban! Mindent benne értelmezz, mindent Vele beszélj meg, mindenkor figyeld az ő igéjét!**

III. Nem tudni, meddig tanított a hajóból Jézus, de biztos nem két percig – és még azután szólt Péternek, hogy evezzen a mélyre és vesse ki a hálókat – Péter megtette. Nem azért, mert Jézus jobb halász lett volna, mint Péter. Jézus ács volt – nem halász. Akkor miért? **Azért, mert az ige, amelyet Péter hallott, megérintette, átformálta Pétert. Jézus úgy tanított, mint akinek hatalma van. Átáradt rajta a Lélek, az erő, a szeretet, a világosság, az igazság.** Péter őszintén meg is mondja: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálót”. És 1001-szerre, kimondhatatlan fáradtság közben, elidultak – pontosan úgy, arra, ahogyan, amerre Jézus mondta. Jézus jelenlétében megszűnt a kudarctól való félelem. Miért? **Mert Jézust követték. Megalázták magukat előtte, és engedelmeskedtek Neki.**

Téged ki vezet? Megalázod-e magad Jézus előtt? Ha ő valamit mond – teszed-e, avagy megmagyarázod, hogy te ezt jobban tudod. Péter igazán tehette volna... **Minden kudarc, amelyet Isten megenged az övéinek átélni – alkalom arra, hogy jobban odaszánjuk magunkat Neki; figyeljük rá és kérjük vezetését!**

„Keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek”. (Máté 6,33) **Aki először Jézus közelében van és ígét hallgat; aki megérti vezetését, abban megszűnik a kudarctól való félelem, mert megetelik hittel és Lélekkel – hogy újult lendülettel induljon ismét Jézus vezetésével!**

IV. Nem ígérte azt Jézus Péternek, hogy sok halat fog fogni – de végül mégis annyi lett, mint még soha. Mit csinált vele Péter? Semmit. Otthagyta. „Kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték Jézust”. Pedig Jézus nem ígérte, hogy sikeresek lesznek. Csak azt mondta Simon Péternek: „Ne félj, ezentúl emberhalász leszel”. (Lukács 5:10) **Élete alapiránya változott meg.** „Minden gondotokat öreá vessétek, mert neki gondja van rátok”. (1Péter 5:7)

Hogyan kelhetek fel kudarc után? **Ha beengedem Jézust az életembe (kudarcomba), és minden más körülmény ellenére is neki engedek, rá figyelek.** Akkor Jézus jelenléte, az ige és a Lélek által megszűnik stressz, a félelem. „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság Lelkét”. (2Timóteus 1:7) **Ha engedelmesen teszem azt, amit az én Uram mond, amiről tudom, megismertem, hogy az az akarata. Vagyis új értékrend szerint, Isten dicsőségére élek!**

Nincs olyan kudarc, amelyből Jézus Krisztussal ne lehetne felállni – még ha a kudarc sokszor ismétlődik is. „A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által”. (Róma 15:13). Szükségünk van rá – Isten pedig kínálja ingyen kegyelemből, Jézus Krisztusért! Élünk Vele! Ámen.

2010. 06. 20. Vasárnap. Vancouver. Apák napja. C: Depresszió-megelőzés. I. Kősziklán áll – nem csavarodik be. II. Hit-alapok. III. Tud váltani.

Lekció: 2Királyok 5:1-19

Textus: 2Királyok 5:1-3 „Egyszer rabló arám csapatok vonultak ki, és foglyul ejtettek Izráel országából egy kisleányt, aki Naamán feleségének a szolgálója lett. Ez így szólt úrnőjéhez: Bárcsak eljuthatna az én uram a samáriai prófétához, az majd meggyógyítaná bépklosságából”.

Kedves Testvérek!

Az interneten talált hivatalos meghatározás szerint: „A depresszió sokkal több, mint egy kis sopánkodás, vagy rossz hangulat. A depresszió a hangulatzavarok legsúlyosabb formája, ami a hangulaton kívül befolyásolja a beteg közérzetét, gondolatait, érzéseit, viselkedését és a fizikai állapotát is. Jelenleg nem ismeretes egy kizárólagos ok a depresszió hátterében. Három *neurotranszmitter* (ingerületátvivő anyag) kapcsolható a depresszió kialakulásához: a *szerotonin*, a *noradrenalin* és a *dopamin*. A kutatók nem teljesen értik még, hogy a neurotranszmitterek egyensúlyának megbomlása hogyan vezet a depresszió tüneteinekhez. Nem lehet biztonsággal tudni, hogy a neurotranszmitter szint változás az oka vagy az eredménye a depresszióknak.” A depresszió okai közt felsorolja: öröklődés, stressz, személyiségjegyek, hormonok, alkohol, kábítószer.

Az Isten igéjének tükrében a depresszió az Istennel való élő kapcsolat hiányának, vagy rendezetlenségének jele, betegsége. Egy hívő pszichológus meghatározása szerint: **Hit-deficit-betegség.** Egy keresztyén honlapon olvasható orvosi vélemény szerint: „a legtöbb depresszió **bátortalansággal kezdődik – reménytelenségbe megy át – és kétségbeeséshez vezet.**” (Ezekről a fokozatokról majd jövő héten beszélünk részletesebben.)

I. A depresszió nem az Isten akarata, hanem a Sátán embert romboló taktikája. Akkor tud a Sátán diadalt aratni, ha a hívő életében nincs jelen az Isten (majd látjuk jövő héten, hogy ez még elhívott prófétával is előfordult: Illés). „*Amikor az erős fegyveres őrzi a maga palotáját, biztonságban van a vagyona. De ha nála erősebb tör ellene, és legyőzi őt, akkor elveszi fegyverzetét, amelyben bízott, és széttoszta a zsákmányt. Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, tékozol.*” (Lukács 11:21) Akinek élete Jézus Krisztusra van alapozva, aki tudja, hogy semmi nem választhatja el őt Tőle, aki tudja, hogy bűnbocsánatot és örök életet kapott ingyen kegyelemből – az kösziklán áll. Azaz bizonyos mentális játszmákat neki is el kell játszania mint mindenkinek – úgy hívja a Biblia, hogy a hit nemes harca –, de a játszmák kimenetele biztos – „mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket”. (Róma 8,37)

Az igében egy kislányról olvastunk, akit rabló arám csapatok elfogtak és elhurcoltak. Lehet, hogy a szüleit megölték. Ha nem, akkor talán még rettenetesebb, hogy elszakítva, idegenben hurcolták. Nem felnőtt – hanem gyermek, kislány. Olyan, akinek még fejlődni, növekednie kell; formálódnia, tanulnia, érnie. De ebből már nem lesz semmi. Csak azt tanulhatja meg, amit a munkavégzéséhez tudnia kell. Nincs meleg családi otthon, szülői szeretet, biztonság, védelem, támasz, fogódzó. Mindent kihúztak ez alól a kisleány alól, ami az élete volt. A mentális játszma gondolata alapján ez egyenes utat mutat a mély depresszió felé.

Mi lett vele? Mit tudunk meg róla? Azt tudjuk meg róla, egy nagyon befolyásos, gazdag ember házába került. Azt tudjuk meg róla közvetve, hogy nem úgy élt, viselkedett, mint akinek teljesen elment az életkedve mindentől, mindenkitől. Miután ebbe az új, idegen családba került, és megtudta, hogy a család feje halálos beteg, ezt mondta úrnőjének, Naámán feleségének: „*Bárcsak eljuthatna az én uram a samáriai prófétához, az majd meggyógyítaná bélpoklosságából*”. **Először is, ez a lány azért nem depressziós, mert nem csavarodik be.** Azt értem ezalatt, hogy nagyon jellemző ránk nézve, hogy csak magunkkal, keserveinkkel foglalkozunk; teljesen önmagunkba temetkezünk, magunk körül forgunk – ameddig önmagunkba nem csavarodunk bele. Különösen, ha valami súlyos trauma, vesztesség ér: valami, amit fel kell dolgozni; valami ami súlyosan megérint; aminek kapcsán beindul a mentális játszma. Sokak, akik így önmagukba csavarodnak, ahogyan telik az idő, egyre mélyebbre és mélyebbre kerülnek, mint valami spirális, lefelé húzó pályán. (Jónás) **Nagyon sokan, e rab kislány helyében észre sem vették volna Naámán baját – mert az teljesen lényegtelen saját helyzetükre, problémájukra nézve.** Ez a kislány – egyedül hit által – képes nem csak magára nézni. Sőt: a másokra figyelni, rá koncentrálni és neki Isten szabadítását hirdetni. **Aki ilyen, aki erre képes, akit képessé tesz erre a „szeretet által munkálkodó hit”** (Galata 5:6), **Jézus Krisztus – az soha nem lesz depressziós!** Az mindig talál nyomorultat, nyomorultabbat maga körül – akiknek nincs segítsége, nincs

Megváltója!

II. Hogyan lehetséges az? Ő csak egy néhány éves kislány! **Csak úgy, hogy otthonról ezt hozta magával.** Csak úgy, hogy **otthon élő hitet kapott a szüleitől.** Pedig még egészen fiatal – mégis **az a hit, amelyet a szülői házban látott, hallott, tapasztalt, lám, most ilyen hatalmasan életté lett benne.** Ők, a szülők, nagyszülők elvetették a magot – és lám: hatalmas fává növekedett, amely meg tudta tartani e kislány életét, sőt, általa egy hatalmas, előkelő család is megtapasztalta az Isten szabadítását és új életre jutott. Hatalmas csoda.

Teljesen költői kérdés, de mert nekem feltette az Isten apák napja kapcsán, hadd tegyem fel nektek is: ha a mi gyermekünk került volna ilyen helyzetbe, mint ez a kislány: mi történik? Mit kaphatnak tőlünk? Erre persze azt mondjuk: jaj, belegondolni is rettenetes, Isten őrizz. De mégis: **lenne-e bennük ilyen hit-töltet, mint ebben a kislányban volt, amely meg tudta tartani?** Átsugárzik-e rajtunk a Krisztus, a mi megváltónk, amelynek sugár-hatókörébe ők is belekerülnek és átítatódnak – hogy adott körülmények közt Őt sugározzák tovább?

III. Tehát ennek a kislánynak van mihez nyúlnia, van miből töltekeznie. Ahogy kommunikál rabtartójával, arról bizonyos, hogy élet és szeretet van a szívében. Nem hagyta el magát, nem csuklott össze. Nem viselkedett depressziósan, nem volt marcona, bánatos képű, kellemetlen személyiség – hanem kedves, aranyos, jó kedélyű, szorgalmas, megbízható. Igaz, ez nincs benne a Bibliában, de ez következik mindabból, amit mondott – és ezt olvassuk például a szintén Istennek átadott életű Józsefről is Potifár házában. Szabad, gazdag emberből lett rabszolga. Ő sem hagyta el magát Potifárnál. Azt olvassuk róla, hogy olyan szorgalmasan, becsületesen, jó lélekkel dolgozott ott, hogy Potifár egész háza felügyelőjévé tette.

József is, ez a kislány is, és a hívő emberek: tudnak váltani. Vagyis, ha Isten úgy intézi, hogy gyökeresen megváltozik az életkörülményük, nem a múltat sírják vissza, azon keseregnek, mély depresszióba esnek – hanem Istentől, békeességben fogadják el mindazt, amin változtatni saját erőből nem tudnak; és abban az adott szituációban akarnak leginkább Isten tetszésére lenni: szolgálni az Urat és embert egyaránt!

Nagyon nehéz, és magas fokú lecke ez a számunkra. Hol akar minket látni az Isten? Valóban ott és úgy? Ha nem mi téptük ki magunkat az Ő kezéből és mentünk a saját fejünk után, nem kérdezve és nem hallgatva Őrá – hanem meg vagyunk róla győződve, hogy az Úr intézte, vezette az életünket – akkor simuljunk bele az Ő kegyelmes, szerető, hatalmas kezébe: Neki ott is, úgy is gondja van ránk! Akkor is ha szolgálólány Naámán házában, vagy rabszolga Potifár házában. **Isten tudja. Sőt, ennél sokkal több: ott, úgy, egészen konkrét, csodálatos terve van vele!**

Két idős ember került gondozásra szoruló állapota miatt idősek otthonába. Mindkettő társától, családjától elszakítva, idegen emberek közé. Mindkettő néhány év múlva abból az otthonból távozott el az örökkévalóságba. Egyikük súlyos teher volt mindenki számára, mert örök elégedetlen, békétlen, depressziós, panaszkodó, duzzogó, mindent, és mindenkit hibáztató, kritizáló, sorsát el nem fogadó és hordozó éveket élt le ott az otthonban. Másik körül viszont kivirult az élet: hálaadással volt tele a szíve, tudott örülni a szép virágnak, a napfénynek, a gondozók kedves mosolyának. Másra már nem volt képes, de meghallgatta sorstársait és lelki erőt adott nekik, igékkel, bizonyágtételekkel vigasztalta őket. Akik bejártak hozzá – feltöltekezve jöttek el tőle. Pedig ugyanazt a terhet hordozták – avagy: ugyanabba a szolgálatba állította őket az Isten. Így is igaz – és úgy is.

Van, hogy engedetlenségünk, bűneink következménye az, ahova, ahogyan kerülünk – és van, hogy Isten direkt módon intézi a dolgokat: **hiszed-e, hogy ha engedelmes gyermeke akarsz lenni, ha az maradsz, akkor ott, abban akar használni és megáldani, amiben vagy? Ez a hit a depresszió felé vezető mentális játszmák mentő horgonya! Odaköt Jézus Krisztushoz! Nincs is játszma – szabadítás van!** Mind életemben, mind halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges megváltómnak a Jézus

Krisztusnak a tulajdona vagyok! Így! Ilyen valóságosan és igazán, mint ez kislány az idegen Naámán udvarában. Szeret, világít, szolgál, életet ment!

Befejezem. Azt írja a Szentírás, hogy Naámán el is ment a prófétához. Kisebb kerülőutak után – amelyeken Isten tovább formálta ezt a pogány embert – Naámán Istennek átadott életű, új emberként jött haza. (1Királyok 5:17–19)

Lehet, hogy Naámán hazaküldte ezt a kis rabszolga-szolgálólányt, miután meggyógyult, és ő is hívő emberré lett – hiszen ez által a leány által nyert életet, és ők Isten gyermekei, azaz egymásnak testvérei lettek. Mint amikor Pál ír Filemonnak a keresztyénné lett szökött rabszolga, Onézimosz ügyében – már nem rabszolgád ő, hanem a testvéred Krisztusban! Az Úr nagyon csodásan és számunkra felfoghatatlan utakon működik! Nem tudjuk, mi történt aztán – mert nem is az a lényeg! A lényeg, hogy így, mindenkor, mindenben hitben és szeretetben járjunk! „Mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket”. (Róma 8,37) **Jézus Krisztus önmagát adta értünk, hogy aki neki adja át reménytelen, önző, bűnös életét – azt ő átformálja élő hitű, kegyelmet nyert emberré, aki világít ebben a világban.** Légy lámpássá – Jézus Krisztus kegyelméből! Amen.

2010. 06. 27. Vasárnap. Vancouver. C: Hívő depressziósok kezelése Isten rendelőjében.

Lekció: 1Királyok 19: 1 – 18

Textus: „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét”. 2Timóteus 1:7

Kedves Testvérek!

Ma a hívő depressziósokról lesz szó. Ellentétes fogalmak a hit és a depresszió – de azt olvassuk az igében: „Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak”. (Ézs. 40,30) A hívők is kísérhetők és kísértésbe is esnek. Nem a mi erőnk tart meg minket – hanem egyedül az Isten kegyelme! Az viszont hatalmas! Oda viszont mehetünk segítségért. „De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el”. (Ézs. 40:31)

Ma Illés prófétáról lesz, Illés depressziójáról. A legelső és legfontosabb amit le kell szögezni, hogy bár – amint látni fogjuk – **depressziós lett Illés: ezt is, mindent az Úrral beszélte meg! Állandó kapcsolatban maradt Vele!** Ez, az Úr kegyelme mentette meg, emelte ki, kapott új perspektívákat – így kapott kegyelmet. Illés depressziója is – Illés üdvösségét munkálta! Ez az Isten akarata a hívő ember életében!

A depresszió leggyakoribb oka pedig a félelem. Nagyon világosan megfigyelhető, hogy amint a félelemet kiváltó ok megszűnik, vagy a nyomás enyhül – úgy simulnak ki az arcok, enyhülnek el az idegek. Félnünk, mert az életünk valóban tele van félelemre okot adó dolgokkal (magány, gyengülő egészség, romló kapcsolatok, anyagi bizonytalanság, leépítések, romló életszínvonal) A félelem legfőbb oka – a létbizonytalanság.

Sokan azért is félnek, **mert a valóság-érzékelésük torzul.** Nem a valóságot látják, hanem azt, amit a valóságból érzékelnek – ami szinte mindig negatív. Nem tudnak pozitív dolgokat kiemelni, mert mindenről valami negatív jut az eszükbe. Ezt a valós betegséget **a megismerés eltorzulásának** hívja a pszichológia.

I. Illés próféta Isten elhívott, megszentelt eszköze volt. Karmel-hegyi istenítélet – 450 Baal próféta, oltár, tűzkérés. Isten világosan megmutatta magát Illés hívő, átadott életén keresztül. Amikor ezt Jezabel, Aháb király felesége meghallotta, követeket küldött Illéshez: holnapra megöletlek! „*Illés megijedt, elindult, hogy mentse az életét*”. (19:3) **Miért ijedt meg? Eddig egyáltalán nem félt. Ezen a ponton kimerült az elem Illés életében.** Ez volt a fordulópont. Pedig már korábban is üldözte őt Aháb király. Korábban sem kedvelték a királyi udvarban, mert nyíltan elítélte a pogány vallásosságot. De

most egészen konkrétan megfenyegette Jezabel, hogy megöli – és ő megijedt. Nagyon. Elfutott, „egy reketyebokorhoz érve meghalni kívánt, és ezt mondta: Elég most már, Uram! Vedd el az életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél!” (19:4) Mit tanulhatunk ebből?

1... **Felnagyította, eltúlozta a negatív dolgokat – és lekicsinyelte, nem vette számításba a pozitívát.** Egyetlen személy szállt vele szembe (Jezabel) – de ő mégis úgy érzékeli, hogy mindenki ellne van. „Egyedül én maradtam meg, és az én életemet is el akarják venni”. (19:10) Ki akarja elvenni? **Ha Jezabel valóban meg akarta volna öletni Illést, akkor nem követeket küld hozzá, hanem bérgyilkosokat.** Jezebell rá akart ijeszteni Illésre, hogy elhagyja a környéket és ne tegyen több csodát. Ha Jezabell megöleti a népszerű Illést (Karmel-hegy), mártírt csinál belőle – abból népfelkelés lesz. Illés mindezt nem gondolta végig – mert amikor levertek vagyunk hajlamosak vagyunk eltúlozni negatív dolgokat.

Ahelyett, hogy azt mondanánk: nehéz helyzetbe kerültem, azt mondjuk: végem van, ezt nem tudom megoldani. Ahelyett, hogy azt mondanánk: hibáztam – azt mondjuk: kész csőd vagyok, nem vagyok jó semmire; azt mondanánk: ez nem sikerült – nem értek semmihez, nekem nem jön össze semmi. **Mivel Illés csődtömegnek érezte magát – azt hitte, az is. Ameddig hitben, az Úrral járt, tette akarátát, kiszolgáltatta magát, rábízta magát – addig ezt nem érezte.** Addig olyannyira nem, hogy **a teljesen lehetlent is – szilárdan hitte, és tette.** (Karmel-hegy: két bika, fahasábokon. Amelyik isten tüzzel felel, az az Isten. Még meg is locsolta – az Úr pedig tüzzel felelt).

Azt mondja Dávid: „*Veled a rablóknak is nekirontok, ha Isten segít, a falon is átugrom*”. (Zsolt. 18,30) Hogyan? „*Mert te gyűjtasz nekem mécesest, URam, fénysugarat ad nekem Istenem a sötétségben*”. (Zsolt. 18,29) **Miért? Azért, mert rábízam magam arra, aki az életét adta értem! Tudom, hogy Neki gondja van rám: ő vezet, ő gondoskodik rólam, ő tart meg!** „*Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét*”. **A józanság lelkét – amely higgadtan a realitásokat mérlegeli, a teljes egészet vizsgálja és nézi; és realitásként számol az Istennel.**

2. Azt mondja például Illés: „*Egyedül én maradtam meg*” – **ez sem igaz.** Isten szelíd hangján elmondja Illésnek: „De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden száját, amely nem csókolta meg azt”. (19:18) De ezt a hétezer embert Illés nem látta – csak saját magát, magányát, sikertelenségét, csődjét látta. „*Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg*”. (19:10) Három éven át keményen dolgoztam – és sehol semmi: nem tértek meg, nem kerültek közelebb hozzád. Mindent megpróbáltam, de ugyanúgy élnek, mint azelőtt. Depressziós állapotában Illés saját magát vádolta azért, hogy nem sikerült megváltoztatnia a népet. És közben elfelejtette a csodákat, a jeleket, az Isten munkáját, a hívó testvéreket – mindent, amit Isten elvégzett általa.

„*Elég most már; Uram! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél!*” Mert **a depressziós ember összehasonlítja magát másokkal – és rádöbben, hogy ebben is, abban is jobbak mások, mint ő.** Ezzel a hasonlításával pedig csak azt éri el, hogy még jobban megroggyan az önbizalma, reménye, tartása – és nem látthatja meg azokat a kivételes ajándékokat, amelyet Istentől éppen ő kapott! A hasonlítás rejti el ezeket!

Ellenben hatalmas csődtömegnek érezi magát – és azt hiszi, az is. Ez a nagyon hamis érzelmi érvelés. **Így érzem – tehát így van.** Borzalmas leszűkítése ez a valóságnak! Nagyon veszélyes és romboló dolog – a Szentlélek Isten segíthet, hogy tetten érjük benne magunkat! Jövel Szentlélek Úr Isten! „*Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét*”.

II. Mit tett Isten Illéssel? Azaz mit tesz Isten velünk, hogy talpra állítson, meggyógyítson, megtartsa –

és használjon?

1. Először is – **Isten nem szídj le** (Te gyáva, mit csinálsz itt a pusztában?), **nem kéri számon**, hogy hogyan lehet ilyen hitetlen, ilyen lelki roncs – olyan hatalmas megtapasztalások után, amelyeken átvezette őt; nem alázza meg; nem kárhóztatta. (Mennyire szeret, milyen tapintatos!) Helyette időt ad neki a pihenésre: Illés eszik és alszik. „*Azután lefeküdt, és elaludt a rekettyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél! Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kővön sült lángos és egy korsó víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt*”. (19:5–6) Ha kimerült vagy – kell a pihenés. Isten az egész ember egészségét munkálja – test, lélek együtt. Kell a helyes étrend, elegendő alvás, egészséges mozgás.

2. Illés Istennek adja át csalódottságát. Isten ezt kedvesen ki is provokálja. „*Egyszer csak így szólt hozzá az ÚR igéje: Mit csinálsz itt, Illés? Ő így felelt: Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.*” (Ez kétszer is.) **Add át feszültségeidet Istennek! Légy őszinte!** Sokszor kell ebben egy lelki társ, lelki testvér, aki meghallgat, veled imádkozik! Illés félt, baj volt az önbecsülésével, aggódott, magányos volt – de mindezt elmondta, átadta az Úrnak, őszintén. **Ameddig magunkba zárjuk – addig nem gyógyulhatunk meg!** „*Öntsd ki szívedet, mint a vizet, az Úr színe előtt!*” (Jeremiás siralmi 2:19)

3. Isten friss megtapasztalása. „*Az ÚR ezt mondta: Jöjj ki, és állj a hegyre az ÚR színe elé!*”! Hatalmas szél; földrengés; tűz. „*A tűz után halk és szelíd hang hallatszott*”. **Isten emlékeztette Illést, hogy még mindig ott van a közelében. Illés pedig megértette, hogy Isten hatalmas szeretet!** Nem beszél az ige a bűnről, Illés bűnéről, Isten meg sem említi hitetlenségét, futását, reménytelenségét – az Úr hatalma jelei után az ő szelíd és halk hangja emlékeztette Illést arra, hogy az Úr bűnbocsátó, megújító Isten!

4. Nem részletezi itt az ige azokat a folyamatokat, amelyek Illés szívében lezajlottak. Még tele volt önsajnálattal – elismétli szóról szóra, amit először mondott. **De mégis biztos, hogy az Úr megújította és használhatónak ítélte Illést – mert Illés egészen új feladatokat, küldetést kapott!** „*Ekkor azt mondta neki az ÚR: Menj, kelj ismét útra a pusztán át, Damaszkuszba, és amikor odaérsz...*” tedd ezt meg ezt. **A depresszió leküzdésének leggyorsabb módja, ha kikecmergünk az önsajnálattól – és elkezdünk élni.** Az képes rá, akinek életében felragyog az Isten bűnbocsátó szeretete (mint Illés életében); akinek életévé lesz Krisztus keresztye, és vele való közvetlen, mindennapi kapcsolat! Ha betölt minket igéjével – és új irányt, célt ad az életünknek! Megmozgat, szolgálatra indít, megtölt étellel! Illésnek több mint 250 km-t kellett gyalogolnia! Isten meg akar mozdítani, nem akarja, hogy depressziósok legyünk, ki akar emelni a depresszióból!

Ezért küldte el Fiát, Jézus Krisztust, hogy az Ő keresztye és húsvéti üres sírja legyen a szabadulás. Az önmagukért élő emberek garantáltan depressziósok lesznek. Akik lemondanak önmagukról, Krisztust helyezik a főhelyre – azok élete átváltozik, megújul, kivirágzik. Persze – ez nem megy magától; ez harc: a hit naponkénti megharcolása – magam hitben való odaszánása; rábízása magam arra, aki nagyon szeret, gondja van rá, és az üdvösségemet munkálja (amit akkor éppen nem is látok) – mint Illésnek. **Mert a hívő ember depressziója, abban való megtartatása, felállása is az Isten dicsőségét kell munkálja!**

„*Nincs tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől*”. (Róma 8:1–2) Nincs semmi. „*Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk*”. „*Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt*”. (Zsidó 4:16,15) **Járuljunk hozzá, és maradjunk Vele élő kapcsolatban – és ő**

gyógyít, formál, használ, mint Illéssel tette! Legyen áldott érte! Ámen

2010. 07. 18. Vasárnap. Vancouver. C: A csüggedés ellenszere. I. Emlékezés. II. Megújulás, átszervezés. III. Ellenállás.

Lekció: Nehémiás 3: 33 – 38; 4; 6: 1 – 16

Textus: Nehémiás 4: 4 – 8

Kedves Testvérek!

A csüggedés: a lélek betegsége – **az egész embert támadja meg, hogy lebénítsa, és végül működésképtelenné tegye.** Van, hogy végigkíséri az életet, miközben folyamatosan elrabolja a hálaadást, a boldogságot, és a reménységet, ezáltal rombolja Isten szeretett teremtményét, az embert – és van, hogy egyenes, direkt módon halálos, mert öngyilkossághoz, vagy az élet felmorzsolásához vezet. Ha megkérdeznénk, hogy melyik a legpusztítóbb betegség a földön, akkor az emberek leginkább a rákot, szklerózis multiplexet, a gyermekbénulást, az AIDS-et sorolnák fel. Pedig a test bajánál rosszabb a csüggedés – mert abba tönkremegy az egész ember. A test baja kívülről hat befelé, nem feltétlenül teszi tönkre a belső embert – a lélek baja viszont eleve belülről hat, és az emberi élet motorját támadja meg. Az benne a legpusztítóbb, hogy nagyon általános – mindenki szokott elcsüggedni. Nincs kivétel. „Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak”.

Ráadásul **visszatérő betegség.** Vannak olyanok, akiknek az immunrendszere erősebb, és vannak, akiknek gyengébb – de **az biztos, hogy ez a fajta fertőzés (kísértés) rendszeresen ismétlődik.** Ha egyszer valami csüggesztő szituáció elmúlt – biztos lehetsz benne, hogy érkezik a következő. Éppen ezért akarja az Úr az övéit felkészíteni az Ő igéje és Lelke által. „Öltsétek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben”. Efézus 6,11

Azt is tudni és látni kell, hogy a csüggedés fertőző. Mások is elcsüggedhetnek attól, hogy ha te csüggedt vagy – és te is elcsüggedhetsz attól, ha valaki, vagy többen körülötted csüggedtek.

A csüggedés tehát általános, visszatérő és fertőző jelenség mindannyiunk életében. De az a jó hír (evangélium), hogy gyógyítható. „Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el”. (Ézsaiás 40:30–31) Mert ezt mondja az ige a mi megváltó Urunkról, Jézus Krisztusról: „a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta”. (Ézsaiás 53:4) **Jézus Krisztus a szabadító! Hogyan lehet tehát ellenállni, és kigyógyulni a csüggedés halálos, embert romboló, ismétlődő és fertőző, halálos betegségéből – az Úr Jézus Krisztus szabadító kegyelme révén?** Kérem és várom, hogy a Szentlélek nyissa meg az Isten élő igéjének világosságát és ő gyűjtsen fényt a mi életeinkben!

I... Először is: **a mi ellenségünk a Sátán veti el a csüggedés magját, hogy majd halált arasson.** Nehémiást a főnöke, a király engedte el Jeruzsálemben, hogy helyreállítsa a várost és annak lerombolt kőfalát. Hatalmas csoda ez önmagában, és nagy lelkesedéssel kezdtek a munkának.

Majdnem mindig így kezdődik. Az ember – a hívő ember – hittel, reménységgel, lelkesen kezd neki valaminek, amiről tudja, hogy az az Úrtól van. Még a 3. rész végén – bár már a környező népek elkezdték fenyegetni őket – ezt olvassuk: „De mi építettük a várfalat, és már az egész várfal elkészült félmagasságban, mert a nép nagy kedvvel dolgozott”. (3:38) Tele van erővel, lelkesedéssel. Aztán kevéssel utána: „A júdaiak azonban ezt mondták: Megrokkant teherhordók ereje, pedig sok a törmelék, és mi már nem tudjuk építeni a várfalat!” (4:4)

Miért nem? Mi történt? Miért csüggedtek el? Mitől bénultak le? 1. Először is azt olvassuk, hogy **elfáradtak, kimerültek.** Azt írja az ige: „hajnalhasadástól a csillagok feljöttéig” (4:15) folyt a munka. Ezért „megrokkant a teherhordók ereje”. Azaz **kimerülésig dolgoztak.** Vannak sokan, akik ugyanezt

teszik – és **ugyanezért kimerülnek, aztán meg elcsüggednek. Kiégnek.** Az ember magától sokszor nem tudja a helyes egyensúlyt ebben sem. Olyankor pedig a frusztráció hatalmassá nő, és az ember hajlamos rá, hogy az elvégzendőket lehetetlennek lássa. Pedig az Úr „Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi”. (Ézsaiás 40:29) De hát az építők nem gondoltak az Úrra – erről majd még lesz szó.

2. Különösen akkor következik be ez a fajta kimerülés, amikor már valami félig készen van. „Az egész várfal elkészült félmagasságban” – és akkor kimerültek és fel akarták adni. Először, amíg a vállalkozás új volt – nagy lelkesedéssel láttak neki. Aztán kiderült: ez óriási munka. Nem lesz meg két nap alatt. Félig felépült – de közben a munka nagy teherré lett, megkopott az újdonság varázsa, az emberek már nem dolgoztak „nagy kedvvel”, mint az elején. Ez is tipikusan emberi tulajdonság – ezért van, hogy sokan sok mindent félbehagynak. Elkezdik, csinálják egy ideig – majd megtorpannak és abbahagyják.

3. Azért is hagyták abban a jeruzsálemiek a kőfal építését, mert megijedtek. Eleinte nem, de amikor a fent elmondottal összeadódtak – mert ezek általában úgy összeadódni szoktak! – akkor elkezdtek félni is; **és ez csak fokozta a csüggedést!** „A júdaiak azonban ezt mondták: Megrokkant a teherhordók ereje, pedig sok a törmelék, és mi már nem tudjuk építeni a várfalat! Ellenségeink meg ezt mondták: Meg sem tudják, észre sem veszik, egyszer csak rájuk törünk, legyilkoljuk őket, és azzal véget vetünk a munkának. A szomszédságban lakó júdaiak is mindenhol eljöttek hozzánk, és tízszer is mondták nekünk: Térjetez vissza hozzánk”! Tehát hagyjátok abba a munkát! A csüggedéssel együtt jár a félelem is. Addig nem félték. Addig ezt (is) átadták az Úrnak (mármint ahogyan fenyegették őket): „Halld meg, Istenünk, hogyan csúfolnak minket! (...) Mi azonban építettük a várfalat”. **Ahogy elcsüggedtek – úgy kezdték a fenyegetést komolyan venni, megijedni tőle. A félelem mindig csüggedést hordoz – és csüggedés pedig sokszor félelmet vált ki: mert ezek ketten ikertestvérek!**

II. Mit mond ezekre az Isten igéje? Hogyan győzhetjük le a csüggedést? 1. Először is: „*Ne féljetez tőlük! A nagy és félelmes Úrra gondoljatok!*” **Emlékezzetek az Úr hatalmas tetteire, ígéreteire!** „Mert amikor még erőtelnek voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekéért. Hiszen még az igazért is aligha halna meg valaki, bár a jóért talán még vállalja valaki a halált. Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk”. (Róma 5:6–8) Megmentett minket, megszabadított, és a tulajdon gyermekeivé tett Krisztusban! Úgy bánik velünk, mint gyermekeivel!

2.1. **Emlékezzetek Isten irántatok való jóságáról, hűségéről a múltban!** Ha elkezdesz arról a sok jóról gondolkodni, amit Isten eddig tett az életedben – az felemeli a lelkedet, és enyhíti szorongásaidat: megbocsátotta bűneidet, eltörölte hűtlenségeidet; vezette, formálta az életedet, sokszor meglátatta, hogy a rosszat is hogyan fordítja javadra.

2.2. **Emlékezzetek magatokat Isten közelségére – a jelenben!** Ő akkor is velünk van, ha éppen nem érezzük a közelségét – mert azt mondta: „*Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged*” (Zsidó 13:5). Lehet, hogy nem hívjuk segítségül – Ő mégis ott van.

2.3. Éppen ezekért pedig: gondoljunk arra, **tartsuk minden kor szem előtt,** hogy „*nagy az ő szeretete irántunk, az ÚR hűsége örökké tart*”. (Zsoltárok 117:2) **Végigkíséri egész életünket – a jövőt is rábízhatjuk teljes békességben!** Ezért a sodródó, préselő körülmények közben, különösen ebben a gyorsan változó korban, amiben élünk: ne találgass, rémüldözz, egyáltalán vedd le a szemed a körülményeidről – hanem helyette **az Úrra koncentrálj: az ő ígéreteire, hatalmas tetteire, bűnbocsátó kegyelmére! Rá figyelj, mert a körülmények** – mint Nehémiás csapatának – nagyon könnyen csüggedést és levertséget okoznak – ez pedig a Sátán egyik hatékony eszköze az ember pusztítására!

Az elcsüggesztő gondolatok helyett – inkább tanulj meg néhány igeverset kívülről, és azokra gondolj: „*Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd azokat fiaid előtt, és beszélj azokról,*

akár a házadban vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz! Kösd azokat jelként a kezedre, és legyenek fejdíszként a homlokodon. Írd azokat házad ajtófélfáira és kapuidra!” (5Mózes 6:6–9)

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Filippi 4:13); „Semmilyen teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől (Róma 8:39); „Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” (Róma 8:31); „Minden lehetséges annak, aki hisz” (Márk 9:23); „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm. 8,32). **Az elcsüggesztő gondolatok helyett – inkább énekelj zsoltárokat, dicséreteket.** Mesélte valaki, akinek az édesapja lekipásztorban volt a legsötétebb kommunizmusban, és esőben, fagyban, kánikulában motorral vitte az igét a szórványgyülekezetekbe – miközben ment a motoron: mindig énekelte. Énekelte a reformátusok 500 éves hitvalló énekeit, meg az újabb énekeket – amelyek mind az Úr dolgairól, kegyelméről, hatalmáról, szeretetéről szólnak. És közben megerősödött lelkileg, **felbátorodott – megemlékezve az Úr tetteiről.**

Hogyan lehet harcolni a csüggedés ellen? Mi sehogyan sem tudunk „harcolni” – de ha szélesre tárjuk a szívünk, az életünk kapuját az szerető és hatalmas, Megváltó és Szabadító Isten, a Jézus Krisztus előtt, akkor ő jön igéje és Szentlelke által – és elűzi a félelmet, esélyt se ad a csüggedésnek!

III. És akkor ez a Lélek segít, hogy a csüggesztő körülmények közt, azok ellenére – jöjjön új lendület, új megközelítés, új irány, amelyen el lehet indulni. Legyen élet, ne álljon le semmi – pont ellenkezőleg, minden helyes irányban az Isten dicsőségére és az ember javára épülésére folyják tovább! **1. Nehémiás hite és bizonyágtétele, amely emlékeztette a júdaiakat az Isten tetteire; 2. és átszervező munkája elérte a célt: az emberek felbátorodtak és folytatták a munkát.** Igaz, csak a fele tudott dolgozni, a másik fele fegyverrel őrt állt – de még ez sem volt baj, sőt ez is az Istentől való volt, hiszen így a csapat egyik fele mindig pihent, és nem volt már a munka óriási hajsza, mint az elején – amitől el is csüggedtek. Mert ha az Úrra bízom – Ő tudja, és az úgy jobb, ahogyan ő intézi! **Soli Deo Gloria! Mindenért Egyedül Övé a Dicsőség!**

„A várfal Elül hónap huszonötödikére, ötvenkét nap alatt készült el” (6:15). Közben rengeteg csüggesztő körülmény volt – külső, belső gondok –, **de a várfal az Isten Lelkének vezetésével, az Isten dicsőségére mégis felépült!** Aki nem olvasta a Bibliaolvasó Kalauz szerint az elmúlt héten, annak ajánlom, olvassa el otthon azt is, ahogyan ezután hálát adtak Istennek az építők: felolvasták a törvénykönyvet, a nép bünt vallott, majd elkötelezte magát az Isten szövetségének megtartására.

Jézus Krisztus mondja: „Ha tehát a Fiu megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek” (János 8:36) **Boruljunk ma oda mind a kegyelem királyi székéhez megvallva csüggedéseinket – hogy kegyelmet találjunk, és hasznos eszközei lehessünk az Ő országa építésében! A csüggedéstől szabadon – a Szentlélek erejével, hittel, reménységgel, kitartással, alázattal; mindenkor az Isten dicsőségére! Ámen**

2010. július 25. Vasárnap. Vancouver. Piknik. Isten megoldásai. Hogyan kerekedhetek felül a problémáimon?

Lekció: 2Kronikák 20: 1 – 32 Jósáfát háborúja a móábitákkal és az ammóniakkal

Textus: 2Kronikák 20: 20 – 22

Kedves Testvérek!

Sokszor érezzük, hogy olyan hatalmas probléma tornyosul elénk, amelyet nem vagyunk képesek megoldani, amely túlszárnyalja a képességeinket, erőnket. Sok ilyen van: lelki vívódások, kiúttalanságok, valamilyen erőn felüli feladat kihívása, kapcsolatok, életkörülmények alakulása, anyagi problémák... Ezt élte át az Istennek átadott életű, azaz hívő Jósáfát király, amikor megtudta, hogy a környező arab népek összefogtak ellene és hatalmas sereggel törnek ellene, már egészen közel vannak. Mit tett ő? Mit szoktunk mi tenni?

1. Először is megijedt. Nagyon megijedt – azt gondolom, ez nagyon kézenfekvő. Igazából nem

vagyunk őszinték, ha azt mondjuk, hogy mi soha nem ijedünk meg. Jósáfát hívó ember volt – de mikor ezt a lehetetlen, kétségbeejtő helyzetet meghallotta, amelyből emberi számítás szerint semmilyen kiút nincs – akkor megijedt.

Mind szoktunk így megijedni. Amikor annyi sok az elvégzendő feladat, és mindet meg kell csinálni, és lehetetlen. Vagy amikor olyan sok a számla, a fizetnivaló, és nincs miből, teljesen lehetetlen. Vagy amikor olyan jó lenne békességben, harmóniában élni – de olyan falak épülnek fel, amelyeket lehetetlen áttörni, amelyeken nincs átjárás. Stb...

2. Az ijedtség után a legfontosabb, amit egy hívó embernek tennie kell, hogy beazonosítsa az ellenséget! Azt, aki ellenünk van, aki azt akarja, hogy mi összetörjünk, tönkremenjünk, kikészüljünk. Ezen dolgozik teljes erejével – kívülről és belülről. Lehet, hogy valójában nincs is semmilyen külső ellenség, hanem mi gerjesztjük saját magunk problémáit engedetlenségünkkel, tékozlásunkkal, keményszívűségeinkkel – mert nem az Úrra hallgatva, az Ő útjain járunk, hanem makacsul és vakon megyünk a magunk feje után.

Azt mondja a mi ellenségünkről, a megtévesztőről, félrevezetőről, a Sátánról az Úr Jézus: „Embergyilkos volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor a hazugságot szólja, a magáéból szól, mert hazug, és a hazugság atyja”. (János 8:44) Ez akkor is igaz, amikor saját bűneink miatt kerülünk problémák közé (akkor azt akarja elhíttetni, hogy nincs kegyelem) – és akkor is, amikor a saját hibákon kívül kerülünk megoldhatatlan problémák közé (akkor pedig, hogy nincs megoldás).

Be kell azonosítanunk – tudom ki áll ezek mögött, ki akarja elrabolni az életemet és nyomorba dönteni! **Ez nem az én megváltó és szerető Uramtól van, aki önmagát adta értem, hogy kimentsen bűneimből az örök életre!**

3. Mit tett Jósáfát ebben a helyzetben? **Böjtöt hirdetett, összehívatta az egész népet, hogy együtt keressék az Urat!** „Megijedt Jósáfát, az Urat kezdte keresni, és böjtöt hirdetett egész Júdeában. Összegyülekeztek a júdeaiak, hogy segítséget kérjenek az Úrtól. Júda összes városából is eljöttek, hogy az Úr segítségét kérjék”. Vagyis: **vidd imában az Úr elé! Add át neki az egészséget! Jósáfát tulajdonképpen így imádkozott: Istenem, tudom, hogy a múltban mindig is te segítettél rajtam. Tudom, hogy a jövőben is te akarsz és tudsz segíteni. Ezért, kérlek, segíts rajtam most!**

4. Segíts rajtam, rajtunk, mert **a saját erőnkől nem tudunk megállni!** „Nincs erőnk ezzel a nagy tömeggel szemben, amely ellenünk támad. Nem tudjuk, mit tegyünk, csak rád tekintünk”. (20:12) **Csak egyfajta embernek nem segít az Isten: aki úgy gondolja, hogy nincs szüksége segítségre. Aki elismeri öelötte a maga tehetetlenségét, alkalmatlanságát, kegyelemre szoruló voltát; aki hozzá megy, aki neki szolgáltatja ki, rá bízta magát, tőle kér segítséget – annak életében Isten hatalmasan megjelenik. Annak életében Isten elvégezheti a maga szabadító munkáját!** Azt mondta Jósáfát: „Csak Rád tekintünk”. Úgy is fogalmazhatnánk: megadjuk magunkat teljesen Te neked. Mi tesszük, amit tennünk kell, amire Te indítasz (ami tudjuk, hogy semmi és semmire sem elégséges önmagában) – és várjuk, hogy te cselekedj! Ez minden hívó ember alapállása minden problémás helyzetben! **Jósáfát nem menekül el, nem vonul be a templomba, hogy csak imádkozzon – hanem imádkozik, az Úr Istenre bízta, majd: „kora reggel fölkeltek és kivonultak a Tekóa pusztájába”. (20:20) Mindezt úgy: „Csak Rád tekintünk”. Szükségünk van a Szentlélek erejére: „Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkeimmel! - mondja a Seregek Ura.” (Zakariás 4:6)**

5. **Miközben pedig ezt tették – nagyon felbátorodtak! Ez sem önmaguktól volt, hanem ez is a Szentlélek Isten munkája volt az ő életükben!** Először is ezt válaszolta nekik az Úr, egyik prófétája által: „Figyeljete, egész Júda és Jeruzsálem lakói, meg te, Jósáfát király! Ne féljete, és ne rettegjete ettől a nagy tömegtől, mert nem a ti háborútok ez, hanem Istené.” **Jósáfát és népe elhitte a próféta szavát, kiengedte kezéből a megoldást, és azt rábízta az Úrra – és közben nagyon felbátorodtak!**

Ez a hit ajándéka! Kétségbeesés, csüggedés, káosz helyett – felbátorodás! Azt mondja az Úr Jósáfátnak: „*Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak veszteg állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az Úr. Ne félj, és ne rettegi, Júda és Jeruzsálem!*” Mit jelent veszteg állni, amikor problémáid vannak, amikor csata előtt állsz, amikor válságban van az életed? **Ez a csöndes lelki bizalom hozzáállása, amely így szól: de én Istenben bízok!**

Soha nem az az Isten akarata, hogy kikészülj, vagy megfutamodj egy-egy nehéz helyzetben! Ha elfutunk – a helyzet utánunk jön, és egy kicsit arrébb utolér. Lehet, hogy nem pontosan ugyanúgy néz ki majd, de alapjában ugyanaz lesz. Miért? Azért, **mert Isten meg akar tanítani rá, hogy Ő, és az Ő kegyelme elégséges minden problémára!** „*Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljetez is őbenne*”. (Kolossé 2:6) **Őbenne – aki megváltotta az életemet, aki önmagát adta értem, aki kimentett bűneimből, aki örök életet ad! Ő hűséges, rá támaszkodhatunk; Ő soha nem hagy cserben minket! Ezt kell tanulgatnunk újabb és újabb helyzetekben, fejezetekben – egy egész életen át.**

Ebben jutott előre Jósáfát király – és lehet ma példa a számunkra. Egyedül azért, mert az Úr Jézust ábrázolta ki, mutatta fel: az ő szilárd jellemét, békéjét, határozottságát. Ez lehet a mi életünk alapja is.

6. Van azonban még valami ebben a történetben, az Úr Isten ebben a szabadító tettében, ami nagyon különleges. Ez pedig az, hogy bár semmilyen fenyegető körülmény nem változik meg – mégis Jósáfát és a nép még a csata előtt, a háború kimenetele előtt: szívből hálát ad az Istennek! Mindössze elhangzik egy nagyon őszinte, erőtlén, segélykérő imádság; aztán az Úr szabadításának ígérete: „*Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az Úr! Ekkor Jósáfát arccal a földig hajolt, és Júda meg Jeruzsálem lakói mindnyájan leborultak az Úr színe előtt, és imádták az Urat. A keháti és kórahí léviták pedig fölálltak, és egyre hangosabban dicsérték az Urat*”. (20:18–19) Nos, **ez a győzelmes hit! Az Úr Isten igéjét hallották, az Ő szeretetét és szabadítását! Más nem történt. A roppant tömeg ellenség, akikről ők maguk vallották, hogy nincs erejük szembeállni – továbbra is közeledik. Ők meg egyre hangosabban, szívből dicsérik az Urat.** „*A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által*”. (Róma 10:17)

Aztán „*Kora reggel fölkeltek, és kivonultak Tekóa pusztájába. Amikor kivonultak, előállt jósáfát, és ezt mondta: Hallgassatok rám, Júda és Jeruzsálem lakói! Higgyetek Istenetekben az Úrban, és megmaradtok! Higgyetek prófétáinak, és boldogultok! Miután tanácsot tartottak a néppel, fölállították az Úr énekeseit, akik szent öltözetben dicsérték őt, és az arcvonala előtt vonulva így énekeltek: Adjatok hálát az Úrnak, mert örökké tart szeretete!*” Te hiszed-e ezt? Hiszed-e ezt olyan valóságosan és olyan igazán, ahogyan ezt hitték Jósáfát és népe a teljesen kilátástalan körülmények közt? Hiszed-e ezt te, aki már tudhatod azt is, hogy úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!”

Jézus Krisztus ezt mondta Lázár sírjánál, amikor még mind sírtak: „*Elvették tehát a követ, Jézus pedig felemelte a tekintetét, és ezt mondta: „Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál. Én tudtam, hogy mindig meghallgatsz, csak a körülálló sokaság miatt mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.*” (János 11:41–42) **Mert már hálát adott az Isten elkövetkező szabadításáért!**

Ott van-e ez az ének életünk csatáinak arcvonalaiban, hogy „Adjatok hálát az Úrnak, mert örökké tart szeretete!” **Örökké tart! Előre adj hálát Istennek az ő szabadításáért – amely készen van Jézus Krisztusban!** Uram, tudom, hogy problémáim vannak, de előre hálát adok Neked, mert nincs olyan helyzet, amit Te ne tudnál megoldani! Kérlek, adj nekem értelmes szívet, higgadtságot, türelmet, bölcsességet és békességet, hogy a problémáimban is Úr maradj az életemben, és hadd tudjalak ezek közben is Téged felmutatni, Téged dicsőíteni!

Ez is az Isten megoldása az életünkre nézve – és ha hiszitek, ha nem: működik! Mégpedig

csodálatosan! „Amikor elkezdtek az ujjongást és a dicséretet, az Úr lázadókat támasztott a Júdára támadó ammóniak, móábiak és Széir-hegyvidék lakói között, és ezért vereséget szenvedtek”. Pontosabban: egymást ölték, mészárolták le. Az Isten népe csak nézte, majd összeszedte a zsákmányt. És ahányan vagyunk, és egyenként ahány szituációban – ez az adott körülmények közt ismétlődhet, bármely problémában: mert az Úr szerető, hatalmas, szabadító Isten. **Minden az Ő dicsőségére van! Mi is – ha neki adtuk más magunkat! Meg a problémáink is!** Övé vagy-e már? Ha igen: ez meglátszik-e rajtad? Hasonlít-e életünk Jósáfát életére – pontosabban az Úr Jézus Krisztuséra? Végezze el a Szentlélek, hogy hasonlítson; egyre jobban! Ámen.

2010. 10. 17. Vasárnap. Vancouver. C: Öregen is gyümölcsöző. 1. Aranykorúak (80 év fölötti testvéreink) köszöntésekor.

Lekció: Zsoltárok 71; Cseri Kálmán, Öregen is gyümölcsöző c. könyve felhasználásával.

Textus: Zsoltárok 92:15–16 „*Öreg korban is gyümölcsöznek, dús lombúak és zöldek maradnak, és hirdetik: Igaz az Úr, kösziklám ő, akiben nincs álnokság.*”.

Kedves Testvérek!

Idős, tisztelt, szeretett testvéreinket köszöntjük ezen a vasárnap. Azokat, akik mögött nagyon sok élettapasztalat, harc, küzdelem van – sok igehallgatás, sok tanítás, amit hallottak és átéltek; és akik maguk is tanítottak generációkat. Akik viszont megöregedtek – mint ahogyan mind megöregszünk egyszer, hacsak addig meg nem halunk.

Mondta nekem valaki: könnyű magának, tiszteletes úr, ameddig ilyen könnyedén lépked. De majd ha megöregszik – megtudja, mi az a balsors. Tudja mit ér az ember, ha vén? Semmit. Kétféle dolgot akarok venni az üzletben – de mire odaérek, az egyiket elfelejtem. Hiába írom le papírra, de a papírt sem találom sehol, mert otthon hagytam. Hol itt fáj, hol ott fáj. Rendszeresen járok orvoshoz – pedig fiatalabb koromban évekig nem is láttam. Világ életemben tevékeny ember voltam, és most is az lennék – de már szinte semmit nem bírok csinálni. Nagyon hamar kifáradok, és ezért néha neki sem kezdek. **Az akarat még megvan – de az erő már odavan.** Így pedig nem érdemes élni. Már nem tudok örülni semminek. Egy hasonlat azt mondja, hogy olyan az időskor, mint a vadgesztenye – még a virág is tüskés gombóccá lesz rajta, mire eljön az ősz. Törvényszerű-e, hogy ez így történjen? Ez lenne Isten terve az életünkkel?

I Semmiképpen sem. **Nem minden fa virága lesz őszre szúrós gombóccá.** Az a kérdés, hogy milyen az a fa? Az almafákon a virágzás után csodálatos szép gyümölcsök érnek be kora őszre. Amilyen a fa – olyan a gyümölcse; Jézus maga mondta ezt a példázatot. **Aki Krisztusba van ültetve, benne, vele növekszik; ő metszi, gondozza, ápolja, hogy egészségesen növekedjen, fejlődjön – az jó gyümölcsöt terem. Végig. Időskorban is.** Vagyis: nem a maga keserűségének állott szagát terjeszti (ez is egy élet gyümölcse), hanem **Krisztus jó illatát árasztja a világba.**

Olyanok ezek az emberek, mint a parkok. Azt mindenki látja, ahogyan a gyárak kéményei ontják magukból a füstöt – de azt senki, ahogyan a fák termelik az éltető oxigént. Vén, vagy kevésbé vén fák, facsoportok végzik a levegő-tisztítás munkáját: láthatatlanul. Nem is kell, hogy lássa bárki is, hogy ezt végzik. Azaz nem is csinálnak semmit – azzal végzik, hogy vannak. **Krisztust árasztják – akiből egész életükben táplálkoztak. Termelődik körülöttük a friss oxigén.**

Lehet ilyen az idős a családban. Lehet, hogy már ahhoz sincs ereje, hogy kiporszívózzon – de napközben, otthon, a csendben odatelepedhet Jézus lábaihoz, és telítődhet olyan áldásokkal, amelyeket tőle senki nem vehet el, de ő továbbadhat másoknak. Akkor megtörténhet az is, hogy egy este a fiatalasszony így szól az ágyban fekvő anyósához: Anyuka, annyi bajon jött össze – nem tudna segíteni? Én nem tudok imádkozni, de a maga imádságát meghallgatja a jó Isten. A férjem, a gyerekek, a főnököm, a vizsgám, az egészségem... és sorolja. És jól esett elmondani, és végül mégiscsak együtt imádkoztak. Egy erőtlen, magatehetetlen, idős ember tartja a lelket az aktív, rohanó, elfoglalt

fiatalokban, akik nem tudnak, és talán nem is akarnak elcsendesedni. Tartja a lelket hitével és szeretetével bennük. Szolgálat az élete – most is. Ott is, az időskori betegágyban.

Pedig lehetne, hogy panaszkodjon, saját sanyarú sorsával törődjön, és várja, igényelje, kikövetelje, hogy ki jön hozzá, ki vigasztalja meg őt, ki törődik vele... Lehetne, hogy megkeserítse azok életét, akik körülötte vannak. Ehelyett adja magát az Úrnak, és Ő ad neki szolgálatot, hogy adhassa magát másokért; és ezzel legyen teljessé az élete – ott is. Öregen is gyümölcsöző élete.

II A Biblia szemlélete szerint az az ember, aki Jézus Krisztusban felismerte Urát és Megváltóját, Isten szeretetét, a bűnbocsánat és üdvösség ajándékát – az megízlelte az örökkévalóságot. Annak a számára az idő többé nem múlik, hanem telik.

Mit jelent ez? Joó Sándor lelkipásztor 1967-ben elmondott prédikációját hadd idézzem: „Ha az idő múlik, akkor az azt jelenti, hogy minden nappal, órával, minden elmúlt esztendővel rövidebb lett, egyre kevesebb van belőle hátra, és egyszer egészen elmúlik. Ha azonban telik, az azt jelenti, hogy nő és minden nappal közelebb jut a kiteljesedéshez. Telik: azaz telítődik – mint egy pohár; aztán egyszer egészen megtelik. Teljesen tele lesz, kiteljesedik benne az élet.

A múltó idő viszi az életet, el, egyre messzebb. A telő idő hozza az életet, az örök életet, egyre közelebb. Aki felett múlik az idő – az rendszerint hátrafelé néz, a múltba. Aki számára telik az idő – az előre néz, még a halálon át is a jövő, örökkévalóság felé. **A múltó idő: öregít; a telő idő pedig: megérlel.** Az idő múlása nyugtalanítja és szomorúvá teszi az embert. Az idő telése pedig megbékéltet és vigasztal. **A múltó időben a halál a kapuzárás – érthető tehát előtte a pánik. A telő időben a halál kapunyitás – érthető hát előtte a nyugalom. A múltó időben a halál az életünk vége. A telő időben azonban a halál csak a mulandóság vége, és az örök élet kiteljesedése.** A te számodra, testvér – akárhány éves vagy – múlik az idő, vagy telik?”

Akinek telik az élete, aki fokozatosan betelik az élettel, Jézus Krisztussal – az érlelődik, hogy majd beérve betakarítsa őt az, aki életre hívta. Azt mondja az ilyen emberről az ige: „*érett korban térsz koporsóba, amint a maga idejében takaríttatik be a gabona*”. (Jób 5:26) Az érett nem feltétlenül azt jelenti, hogy idős. Isten tudja, hogy mikor érik, érlelődik meg az ember, és mikor lehet betakarítani. „*Életem ideje a te kezében van*”. (Zsoltárok 31:16) **Ha Neki adtad át az életedet – akkor biztos, hogy sem előbb, sem később nem érkezünk meg az örökkévalóságba, mint akkor, amikor már beértünk. Mert Ő az abszolút Úr, és ő az, aki tudja, hogy ki, mikor érik be.**

III Min lehet azt lemérni, hogy érlelődik az életünk? Azon, hogy **telítődik.** Mivel? **Isteni ajándékokkal, isteni értékekkel – azaz Jézus Krisztussal.** „*Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van*”. (2Korinthus 4:7) Ez a keret, a forma – ez a test és a testi, gyarló ember. Az mondja Pál: ez a test és az a néhány esztendő, amit itt a földön kaptam ajándékba: ez cserépedény. Törékeny – de Isten mennyei kincsekkel tölti fel, és az túléli a formát, a keretet. Ezért sokkal többet kell törödnünk a tartalommal – akkor érik, érlelődik be az életünk; akkor telik, telítődik egyre több isteni ajándékkal.

Éppen ezért: nem az a fontos, hogy ki meddig él – hanem az a fontos, hogy ki, hogyan él! Az élet nem tartam – hanem tartalom kérdése! Azaz teljesen mindegy, hogy milyen hosszú valakinek az élete – ha ez alatt az időtartam alatt telítődött kincssel, mennyei tartalommal; teljes élete volt, és nem torzót hagy maga mögött – hanem kerek egészet! Mert arra használta, amire való: hogy megteljen isteni tartalommal!

Jézus Krisztus 33 éves volt, amikor kivégezték. Ha ma ilyen fiattól kell búcsúznunk, azt mondjuk: előtte volt még az élet. Még csak olyan jó negyvenes sem volt. Harminchárom éve fiatalember – és mégis isteni tejjel telítette. Betelt a küldetése – teljes egészet hagy maga után. Tökéletesen megvalósította mindenben az Atya akaratát. Elvégezte az ember megváltását.

A legnagyobb magyar költő 26 éves volt, amikor meghalt – Petőfi Sándor. Költészete teljes, érett

életmű. Az evangélikus vallású költő betöltötte hivatását, amire őt az Isten elhívta – csak 26 éve adatott rá, és az elég volt.

IV Mert akinek nem múlik az élete, hanem telik – annak állandó, megújuló, kiteljesedő küldetése van! Minden életkorban. Azt vallja Pál apostol a kivégzése előtt: „futásomat elvégeztem, végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését”. (2Timóteus 4:7–8) **Futásomat – tehát értelmes, célszerű küldetést.** Közben beszél arról is, hogy mennyi kísértése volt, mennyi könnyhullatás; ellenség lesett rá, tanítását elferdítették – és mégis áldás volt rajta, és mégis öröm kísérte. **Ez a tartalom teszi értelmessé az életünket!**

Ma az orvostudomány nagyot lépett előre, hogy meghosszabbítsa az emberi életet. Különösen Amerikában és Európában. Egyre több a magas kort megéelő ember. **Az élet tartamát meg tudjuk hosszabbítani – de a tartalmat nem tudunk adni hozzá.** Egyre több a halni vágyó idős, aki nem találja élete értelmét, akiknek nincs küldetésük. **Akiket hosszú – de üres életre ítélték.**

Akinek futása van – az nem szeretne meghalni, az élni akar addig, ameddig elvégzi futását. Tudja, miért fut, mi a cél. Tudja, hogy törékeny cserépedény – de azt is, hogy Isten akkor is kincseket rejtett el benne. **Már ott van a fán a gyümölcs – de még érik, pirosodik.** Mert az Úr nem úgy szedi le, hogy félig érett – és majd a hidegházban valahogy beérik (azt szoktam mondani: kínjában) –, hanem éppen akkor, amikor kell, amikor teljesen beérett. „*Akkor elhunyt Ábrahám, meghalt késő vénységében, öregen, betelve az élettel, és elődei mellé került*”. (1Mózes 25:8) **Betelve az élettel – hazahívta Ura és megváltója.**

Ezért írja Pál: „*Nekem az élet Krisztus*” és azért folytatja így: „és a meghalás nyereség”. **Ha nekem az élet Krisztus, akkor túlélem a haláloamat, akkor nekem a meghalás nyereség – mert színről színre látom meg azt, akiben eddig hittem, akit követtem, akiért futottam.**

„*Öreg korban is gyümölcsöznek*”. Szeretném kiemelni ezt a kicsi kis szócskát: „**is**”. Legyen ma ez az egy szó az üzenet: küldetés. Minden életkorban – mindannyiunknak van. Az a feladat, amit ott, ahova minket Isten állított, a legjobban tudunk elvégezni. Ami a mienk – és amit más nem végez el. Például imádkozni állandóan az unokákért, családért, gyülekezetért, szomszédért, nyomorultakért, az Úr dolgaiért. Érintéseket közvetíteni. Odaáldozna magam másért, a szolgálatért – ameddig csak tehetem. **Nyitott szemmel járni – és látni, tenni: Igét megélni, Igét mondani. Küldetésstudattal élni a családban, a közösségben, a munkahelyen, a barátok közt, az otthonban, a kórházban! Mert futásom van, végig: megélni Krisztust!**

A fejfánkra majd két dátum kerül. Teljesen mindegy, hogy hány év telt el a két dátum közt – a lényeg a küldetés! Hogy az a néhány év: **múlt, vagy telt! Elmúlt – vagy kiteljesedett?** **Az életet arra kaptuk, hogy telítődjünk, és másoknak adjunk. Adjon az Úr nekünk életet! Amen.**

2010. 10. 24. Vasárnap, Vancouver. Örege is gyümölcsöző 2. A rakéta töltetű élet.

Lekció:Lukács 2: 21 – 39; Cseri Kálmán, Örege is gyümölcsöző c. könyve felhasználásával.

Textus: Zsoltárok 71: 5 – 9

Kedves Testvérek!

Minden ember, aki túllépett a negyvenedik életévén, rádöbben: nem marad örökké fiatal. Jó lenne örökké 20, 30 évesnek maradni – de erre senki sem képes. Inkább azt veszi észre az ember, hogy öszül és ráncosodik; nehezebben mozog, felszed felesleges súlyokat; nincs rendben a vérnyomása, az emésztése; rendszeresen gyógyszereket szed. **Beindul egy visszafordíthatatlan folyamat – kinek később, kinek előbb; ki előbb szembesül velem, ki később –, amit öregedésnek hívunk.**

Múlt vasárnap arról szólt az ige üzenete, hogy aki Krisztusban van, annak **nem múlik az idő, hanem telik.** Nem a múltba néz, nem eltávolodik az élettől – hanem folyamatosan előre néz, Urára, Krisztusra, és őbenne állandóan gazdagodik, megtelik étellel: Krisztus(élet)-tapasztalattal, Isten kijelentésével, mindig új, aktív, intenzív küldetéssel. **Nem megfosztatik az élettől – hanem fokozatosan és folyamatosan betelik vele.** Mindegy, hány éves – ez attól kezdve igaz rá, hogy Jézust behívta a szívébe, Jézussal él, jár.

Ezért ma arról szól az ige üzenete, hogy **aki Krisztusban van, annak van ellenszere az öregedés ellen! Az lehet öregen is fiatalos!**

Nem valamilyen csodaszer krémet, vizet, készítményt szeretnék reklámozni – hanem arról beszélni, hogy miközben az öregedés jelei nyilvánvalóan jelen vannak az életünkben, hogyan maradhatunk mégis egész lényünket tekintve frissek, fiatalosak?

I Azt írja Pál a Filippi gyülekezetnek: *„Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára”.* (Filippi 1:6) *„Éppen ezért” – vagyis Jézus Krisztusért! A benne rejlő kegyelem gazdagságáért!* Ha ő elindít valakit az új élet útján – nem hagyja magára félúton. Ha pedig gondja van rá – éppen, ahogyan elhívta – akkor célba is vezeti. Folyamatosan mellette, vele van! Kijelenti magát neki! Folyamatosan neveli, formálja, tanítja, oktatja. *„Azt az embert, aki féli az Urat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza”.* (Zsolt. 25,12) Oktatja – mert állandóan megüresített szívvel, alázatos lélekkel felfelé néz! Igazodni akar Ura akaratához – minden életkorban!

Ezért **az marad mindig fiatal, akinek az az alapállása: Uram, szavadra kész vagyok változni bármikor, bármiben!** Akkor is, ha hetven, nyolcvan, kilencven éves is! Tudom, hogy te szent vagy, én pedig természetem szerint lázadó, bűnös – de kérlek, ajándékozz meg kegyelmeddel! **Mihelyst ez a készség kimúlik valakiből – megszűnt fiatalnak lenni, és elkezdődik az öregedés gyors folyamata; még akkor is, ha csak negyven, vagy akár 18 éves!** Kész vagy-e a változásra és a változtatásra – ha Isten szava megszólít?

Nagyon sokan vannak, akik úgy megkeményedtek, hogy szinte képtelenek a változásra – és ezzel saját maguknak is ártanak, és másoknak is. Lelkipásztort keresett fel egy férfi, és a hosszadalmas beszélgetés közben világossá vált, hogy annak a sok problémának, ami körülötte van, elsősorban ő az oka. Ezt testvéri szeretettel, elég konkrétan el is mondta a lelkész, hogy: nézze, itt is nyilvánvaló volt, ott is nyilvánvaló volt – elsősorban magának kellene változnia! Ha nem is egy csapásra, de fokozatosan rendbe jönne sok minden, ha szelídebb lenne – ahogyan az ige mondja. És Isten igéje alapján elmondta, amit megértett erre az esetre nézve. Ijesztő volt, ahogyan teljesen vakon hátrított el magától mindent. Köszöngette hálásan a beszélgetést és mondta: igen, ezt én is gondoltam, mondtam is már a főnökömnek, a családomnak, a barátaimnak, hogy ezekre a szempontokra kellene figyelniük, és akkor minden másképpen lenne. Kétségbeejtő lelki süketségről tett tanúbizonyságot, mint aki lebénult lelkileg. Pedig fiatalember volt. **Az öregedés ott kezdődik, amikor Isten szavára sem vagyok hajlandó változni!**

Az ilyen embernek megszűnik a kapcsolata az élet forrásával. Olyan, mint az adás nélküli rádió. Van készülék – ez olyan, mint a test. Van is benne áram – ez olyan, mint a lélek. **De nincs benne adás – ez a szellem. Isten Szentlelke nem járja át, nem érheti el, nem érintheti meg – és a készülék haszontalan és néma. Addig fiatalos valaki, ameddig van adás, amíg tud mit venni és továbbadni – addig van értelme az egész apparátusnak.** Lehet, hogy jól működik a test, vannak pszichikus energiák, intellektus, értelem – de ha nincs szellem, ha nincs üzenet, ami az egészet működteti, használja, az egésznek értelmet ad: akkor menthetetlenül elkezdődik a rohamos öregedés.

Kb. 25 évvel ezelőtt alkották meg német orvos-kutatók a **nyugdíj-halál** fogalmát. Megfigyelték, hogy sokan, akik nyugdíjba vonulásuk után nem tudják értelmes feladatokkal kitölteni az életüket – orvosilag

bármilyen egészségesek is, rövid időn belül meghalnak. Társaik, akiknek volt miért élniük, égniük – rozoga egészséggel is – sokkal tovább élnek.

Isten mindenkit tud használni! Istentől érkezik adás fiatalnak is, idősnek is egyaránt! Mindenki fontos lehet, mindenkinek feladata van – aki kész beállni az Ő szolgálatába! Ezt vallja meg boldogan a zsolotáros idős korában: „*Mert te vagy, Úram, reménységem, te vagy, Úram, bizodalمام ifjúkorom óta. Te voltál támaszom születésem óta, te hoztál ki anyám méhéből, téged dicsérlek szüntelen*”. **Végig volt és van adás – volt és van értelme az életnek: legyen érte áldott!**

Olyan ez, mint a rakéta – amit vonz magához, lefelé a gravitáció, de a belőle kiáradó tolóerő mégis magasságokba emeli. A testre hat az anyag lefelé húzó, gravitációs ereje – a lélekre pedig a szellem, a Szentlélek emelő ereje. Ott kezdődik a rossz értelemben vett öregedés, amikor valaki nem enged a tolóerőnek, az emelőerőnek! Amikor teljesen a testével, önmagával van elfoglalva! Amikor csak azzal foglalkozik, hogy kiről, mit hallott, ki, milyen gyógyszert szed, ki, hova jár orvoshoz, kinek milyen tünetekben jelentkezik a betegség; és valójában már csak az étrendje, a kényelme, a nyugalma érdekli. Vagyis csak a test, és ennek lefelé húzó erői hatnak rá: földhözragadt ember lesz, és a végén belesüpped a sárba – elevenen eltemeti magát. És ehhez nem is kell idősnek lenni! Fiatalkorban is megtörténik, ha csak ezen a testi síkon tud mozogni – csak ott még az illető nem képes érzékelni az öregedést, ami pedig jelen van az életében.

Akire viszont a Szentlélek Isten emlő erői hatnak, nem nehezedik bele a sárba, mert Istennel való kapcsolata: az imádság és az Ő dinamikus, élő, éltető igéje emeli, tartja meg, mozgatja, élteti, tölti meg energiával. Az ilyen embernél történhet meg az, ami a rakétával: minél öregebb lesz, annál magasabbra emelkedik – annál kevésbé érzi saját testének a súlyát.

Nem tudom, hogy Simeonnak és Annának milyen testi erőtlenségei, időskorral együtt járó problémái voltak. Platón mondta: „Félj az öregségtől, mert soha nem jön egyedül”. Testméret csökkenése, ránc, ősz haj, lassuló reflex, és a legkülönfélébb testi bajok.

Egy idős embernél voltam látogatóban. Beszélgettünk sok mindenről. Megkérdeztem, hogy hány évesek a gyermekei, és hány unokája van. Hosszasan gondolkodott, majd azt mondta, hogy nem tudja. De hát mikor születtek? Azt sem tudja, de valahol fel van írva – majd nevetett rajta, hogy lám, milyen lesz az ember, mire megöregszik. Aztán beszélgettünk arról a szolgálatról, amit végzett, és végez ma is – persze sokkal visszafogottabban, de szívvel lélekkel. Mert amit tud, amíg tud, elvégez – a testi nyomorúságain pedig mosolyog. **Mert jobban emeli a rakéta – mint amennyire húzza a test súlya. Az is jellemző rá, hogy összesíti, egybegyűjti az élete alatt felhalmozott könyveket, szellemi értékeket, és olyan személyeknek, szervezeteknek adományozza, akik megbecsülik, használják, és épülnek általa. Nem begyűjtöget, és görcsösen markol – hanem boldogan ad, gazdagít másokat. Mert nem a múltban él, és nem is múltból él – hanem a múltból is a jövőt építi. Nem múlik az idő a számára, hanem telik, betelik. Pedig 90 éves elmúlt.**

Mint Simeon és Anna. Mit tudunk meg Simeonról – erről az idős, istenfélő emberről, aki Jézus Krisztus kegyelmének előhírnöke volt, ezért van benne a Bibliában.

1 Isten igéjére figyelő ember volt. „*Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát*”. Figyelte, értette, megjegyezte az igét. Hitte, és ez éltette.

2 Tele volt várakozással, hittel. Komolyan veheti bárki, hogy addig nem hal meg, ameddig meg nem látta az Úr Krisztusát. „*Most bocsátod el, Úram, szolgádat, beszéded szerint békességgel, mert meglátták szemeim üdvösségedet...*” (Lukács 2:29) A test addig erős, amíg van mit várnia, van miben reménykednie az embernek! És nekünk van miben reménykednünk!

3 Isten vezetése alatt élt. „*A Lélek indítására elment a templomba, amikor a gyermek Jézust bevitték szülei*”. Simeont egész életében az Úr vezette, begyakorolta, és most is az ő vezetése alatt áll.

4 Örvendező ember volt. Minek örüljön már egy ilyen öregember? – kérdezte valaki. **Simeon az Úrban örült.** „*Akkor karjába vette és áldotta az Istent!*” Éppen úgy, mint Anna. (84 éve özvegy, csak 7 évig volt házas, leghamarabb 14 évesen ment férjhez = minimum 105 éves.) „*Abban az órában ő is odaállt, hálát adott az Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását*”.

Így lehet folyamatosan telítődni Isten szeretetével, Jézus Krisztussal – és ezt a kincset, belső töltetet tovább sugározni: minden életkorban! Ebben legyünk áldott, megszentelt eszközei a mi Urunknak!

Ámen.

2010. 10. 31. Vasárnap. Vancouver. Reformáció, új bor ünnepe. C: Változás (reformáció) – mindvégig.

Lekció: 1 Sámuel 12: 1 – 5; 21 – 25

Cseri Kálmán, Öregen is gyümölcsöző c. könyve felhasználásával.

Textus: 1 Sámuel 12: 5 „*Akkor ezt mondta nekik Sámuel: Tanú az ÚR veletek együtt, és tanú az ő fölmentje a mai napon, hogy nem találtak semmit a kezemben. Azok pedig ezt felelték: Ó a tanú!*”.

Kedves Testvérek!

Az ember élete állandó változás. Néha egyik napról a másikra változik meg minden – leginkább azonban a változás elhúzódik, hosszú folyamatok végén lesz mássá az élet. Néha az egyén rádöbben a változásra, de általában ezek a változások egészen csöndben, szinte a háttérben húzódnak meg, észrevehetetlenül – **és az ember legfeljebb a folyamat előrehaladásával látja meg, hogy az élet körülötte, benne megváltozott. Mássá lett.**

Márpedig mindenki mássá lesz. A Cunaks hockey-csapat 40 évvel ezelőtti, első kapitányát köszöntötték néhány nappal ezelőtt, és a régi csapattársak nyilatkoztak a televízióban. Kedves, pocakos idős emberek voltak – semmi esetre sem sportoló sztárok. Pedig azok voltak. Ismert emberek, akiknek nevét ismerte egész Vancouver, sőt, Észak-Amerika – egy ideig. Aztán elfelejtették.

Boldog az az ember, aki hitben, az Úr Jézussal való közösségben járja végig élete útját, benne és vele változik – tudatosan. Akit formál a Mester, attól kezdve, hogy átadta neki a szívét. Akinek életében valóság a mindenkori újra- és átformálódás – Jézus képére, az Isten akarata szerint! Áldott az az ember, aki idősödve is mindig fiatal marad – mert kész változni és változtatni: az Isten kijelentését követve!

I Két mondatot szeretnék kiemelni az idős Sámuel próféta beszédéből. Az első, hogy azt mondja; reálisan, a konzekvenciákat levonva: „megöregedtem és megöszültem”. Eddig én vezettelek benneteket, Isten választott eszköze voltam – de most megértettem, hogy mi az Isten akarata, és félreállok. Itt az új vezető, Saul, a király. Megdöbbenő, hogy milyen könnyedén, meggyőződéssel, határozottan, és méltósággal teszi mindezt! Nem sértődött, nem vonakodva, nem „utánam az özönvíz” hozzáállással, mert biztos nem lesz senki, aki ezt ugyanolyan jól fogja tudni csinálni, mint én, nem a sebeit nyalogatva – hanem ugyanolyan alázattal, ahogyan eddig vezetőként közöttük élt és szolgált, az Isten elhívó kegyelméből, mindvégig, mindenben Őreá mutatva. Ő tudja, hogy sáfár volt. Isten sok mindent rábízott hosszú időn keresztül. Most kiveszi a kezéből, és ő boldogan adja vissza annak az Úrnak, akié. Nem az övé volt Izráel népe. Nem az övé volt a kijelentés, amit továbbadott. Nem ő oldja meg Isten népe problémáit, nem ő a fontos – hanem az Isten! Az Úrra figyeljtek! Őt kövessétek!

Itt is úgy áll oda, mint alázatos, bűnös ember. Lehetséges, hogy vétkeztem, mondjátok meg, kész vagyok megvallani. Aki így tud alázattal és egyben méltósággal visszavonulni, aki képes így átmenni változásokon – annak élete mindenkor kiteljesedik, mindenkor használható eszköz marad Isten kezében!

Hogyan vonul vissza, megy nyugdíjba Isten gyermeke? 1 **Önként,** 2 **idejében,** és ha lehet, 3

fokozatosan.

1 Önként – mert senki nem figyelmeztette. Ő vette észre, hogy megöregedett és itt az ideje, hogy visszavonuljon. Ő vette észre: a nép királyt akar, és az Úr sem tesz ellene ennek az akaratnak. Lehet, hogy amikor ezt először meghallotta, feszített: és akkor velem mi lesz? Hát ezért adtam magam értetek oly hosszú időn át, hogy most eldobjátok, mint egy használt rongyot? És Uram, te ugye nem fogod engedni! Hiszen te vagy a királyuk – és én vagyok a te prófétád! Biztos **az idős Sámuelnek is meg kellett harcolni a maga hitharcát – és győzött!** Csak az tud nehezen visszavonulni – aki fontosnak tartja magát. Istennek ez az embere még azzal is tisztában van, hogy Sámuel sem nélkülözhetetlen. Az Úr a nélkülözhetetlen. És az Úrnak gondja van az ő választottaira. Ezért figyelmezteti a népet: ne akarjon a környező népekhez hasonlítani, nekik az Úr legyen az első mindenben! Ezt elmondja – és alázattal visszavonul! Miért?

2 **Mert Sámuel észrevette** (ősz haj, idős kor, a szituáció alakulása) – **ezt akarja az Úr! Nem ő döntötte el – hanem az Isten rendelkezett így. Nem súgta ezt Isten a fülébe – hanem a hívő ember igei látásával, nyitott szemével, világosan, egyértelműen meglátta!** Mert Sámuel Isten gyermeke, aki mindenben keresi, várja az ő Ura és Megváltója szavát, akaratát! Igaz-e ez ránk?

3 **Fokozatosan**, mert valóban sokaknak hatalmas törés, ha a felelősség, igénybevétel, lekötöttség, egy aktív, tevékeny élet csúcspontjára belezuhannak a semmittevésbe, mellőzöttségbe, ürességbe. Ezt élte át az egyik neves szívsebész professzor, aki egyik nap még a legkomplikáltabb szívműtétet végezte – másnap pedig, nyugdíjazása után, már be sem mehetett a műtőbe. Ez sem helyes. Adja tovább tudását, szakértelmét, használjon, szolgáljon – ameddig, ahogyan tud, hiszen szolgálatra hívatott el. Fokozatosan lépjen hátra – hogy megüresített életét töltsen meg más tartalommal az Úr!

II A másik mondat, amit szeretnék kiemelni Sámuel beszédéből éppen ezt a gondolatot viszi tovább. Azt mondta: „*nem találtok semmit a kezemből*”. 1. Eddig tele volt kezem: rengeteg ügyintézés, felelősség, munka – most ezeket mind leteszem, önként. Kiengedem a kezemből. Eddig tele voltak a kezeim mindazzal a feladattal, amire elhívást kaptam az Úrtól – most megöregedtem, és az Isten kivette mindezt a kezemből. Ezért üresek. De ezen nem kesergek, mert tudom, hogy ő nem azért vette ki, csak hogy elvegyen – hanem azért, hogy helyette valami mást tegyen bele, valami mással töltsen meg. Tehát kivette – és én felfelé figyelek, mert meg akarom érteni, át akarom venni azt, amit most adni akar! Nemcsak idős korban igaz ez a szemlélet a hívő emberre – **hanem minden életkorban, mindig, amikor változásokon vezet keresztül őt az ő Ura és Megváltója!** 2. Aztán azért is üresek a kezeim, mert nem vettem el senkitől semmit, nem éltem vissza a hivatalommal. 3. És azért is, mert nem szorongatom ma is görcsösen azt a pozíciót, jogkört, íróasztalt, titulust, fizetést, hatalmat, méltóságot, amit megszereztem – mert tudom, hogy nem szereztem meg semmit, hanem Isten használt, az ő eszköze lehettem. Minden az Ő dicsőségére van! Legyen érte áldott! Van sok dolog, ami éppen most is folyamatban van, amit el kellene végezni, és céljaim is vannak – de ezeket már Isten nem engedi nekem elvégezni. Nyilván így jobb. Egyáltalán nincsenek görcseim: oldott, nyitott, szabad ember vagyok! Miért? Mert **nem ezekre nézek, nem ezek határozzák meg az életemet** – megvan mindenem, amire szükségem van: „*nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel*” (1Timóteus 6:6). Most valami mást akar velem.

Sámuel üressé lett kezeit, életét megtöltötte az Úr, és használta. Két dolgot említ igénk.

1 „*Én pedig nem követem el azt a bűnt, hogy abbahagynám az éretteket való könyörgést*”. Eddig az kellett, hogy sáfárkodjam, dolgozzak; legyen kérges a kezem. Most visszavesz belőle sok mindent, és azt mondja: tanuljon meg ez a kéz simogatni – az eddigiéknél sokkal többet. Sűrűbben emelje fel a telefont, menjek el magányosokkal sétálni. És mindenekelőtt: tanuljak meg imádkozni – az eddiginél sokkal mélyebben. Ez az utolsó mondata Sámuelnek: **minden hívő idős ember életében bűn az, ha nem könyörög többet, mint azelőtt!** **Azért teszi Isten üressé a kezünket, hogy szabadok legyünk a**

szolgálatra, a szorosabb vele való kapcsolatra. És ez arra is igaz, amikor a hívő ember munka nélkül marad, vagy beteg lesz – Isten azért is teszi, hogy szabadokká tegyen a Vele, Benne való elmélyülésre, Rá figyelésre!

Egy hívő embernek nagy családja volt, és vezető beosztásban dolgozott. A gyermekek felnőttek, kirepültek mind, a férfi pedig nyugdíjba vonult. Még néhány hónapig bejárt a munkahelyére, átadni a stafétabotot, segíteni az utódját – de hamarosan érezte, hogy ott már nincs szükség rá. A gyülekezetben vállalt egyre több szolgálatot, bibliaórát, imacsoportot szervezett, többféle szolgálatban részt vett. Több mint 10 évig végezhetett, de aztán fokozatosan legyengült, felesége meghalt, és ő otthonba került. Gyermekei, unokái a világ több pontján éltek, csak ritkán látta őket. Természetesen a templomból látogatták – de az élete teljesen más lett. Kivette Isten a kezéből mindazt az eszközt, amit sáfárságra bele helyezett. És most? Füzetet vezetett, akikért rendszeresen imádkozott – és minden imameghallgatást egy külön füzetbe feljegyzett. Ennek híre ment. A nem vallásos öregotthonban imacsoport alakult. Idős emberek adták át életüket Krisztusnak. Több és több imameghallgatást jegyezhettek fel – és amikor meghalt, a szobájában ápolók és gondozottak adtak érte hálát Istennek.

Sámuel is a megüresített kezeit erre használta: „*Tőlem is távol legyen, hogy vétkezzen az Úr ellen, és ne imádkozzam értetek. Sőt inkább tanítalak majd benneteket a jó és egyenes útra*”. **Nem kioktatva – hanem bizonyóságot téve.** Mint ez a férfi abban az öregotthonban. Bizonyóságot téve arról, amit megértetett velem, amire elvezetett, amit kijelentett! Azt az ígét adom tovább – amivel engem meggazdagított. Ott, és úgy, ahol, ahogyan Isten alkalmat, lehetőséget készít rá! Sámuel, vagy ez a hívő férfi **így lettek az Isten útjelző táblái.** Először aktív munkában, szolgálatban – aztán már, mint akik kiálltak a hajszából, de odaálltak azok mellé, akik meghajszoltak – és végül azok közt, akik idősek, megfáradtak, de nem ismerik a szabadítót, az élet forrását, Jézus Krisztust. **Így lehet valaki végig szolgálatban, küldetésben! Így telhet be folyamatos szolgálatban élettel – mert az nem múlik a számára, hanem telik.** Olyan szépen és igazán mondja az ige: „*Ne feledkezzetek meg vezetőitekről, akik az Isten igéjét hirdették nektek. Figyeljetek életük végére, és kövessétek hitüket*”. (Zsidó 13:7) Hála az Úrnak értük – az én életemben többen is vannak ilyen emberek – akik az élő Jézus Krisztusra mutatnak, mutattak. **Halottak napján különösen is aktuális az üzenet: kövessétek hitüket!** És Isten elvégzi, hogy mi is folyamatosan megújulhassunk, Rá mutathassunk, és az utánunk jövő nemzedékek kövessék a mi hitünket – Jézus Krisztusért! Ámen

2010. 11. 14. Vasárnap. Vancouver. C: Hívő emberek hitetlen gyermekei.

Lekció: I Sámuel 2: 12 – 30 Éli fiainak bűne.

Textus: I Sámuel 8: 1 – 2 Sámuel fiainak bűne.

Kedves Testvérek!

Nagyon kemény, húsba vágó lecke az, amit az Úr nekem üzent, amivel engem megtalált, megítélt – és amit én most alázattal szeretnék nektek továbbadni! **Kemény, világos – de evangélium van benne!** Arról szól, hogy az Isten nem akarja a bűnös ember halálát, hanem hogy megtérjen és éljen. **Az engedelmességről szól – ami sokszor nagyon nehéz.** **A kemény szeretetről szól, amit a világ nem ismer – de amely mentő szeretet, életet munkál.**

Néhány héttel ezelőtt az idős Sámuel próféta visszavonulásáról volt szó. Olvasva az ígét, elem hozta az Isten azt a kérdést: hogyan lehet, hogy ennek a nagyon komoly hívő embernek, Isten megszentelt eszközének elvetemült gyermekei voltak? És hogyan lehet, hogy éppen előtte, az ő nevelő és lelki apja, Éli főpap gyermekei szintén éppen ilyen elvetemültek lettek? Éppen ezért lett Sámuel az Úr választottja és nem ők. Lehetnek hívő, Istennek átadott életű, szolgáló embereknek elvetemült, istentelen gyermekei? Nem teszi ez teljesen hiteltelenné szolgálatukat? Nem teszi, mert minden kegyelemből van. Mégis, mindenki megdöbben, és azt kérdezi: ki ennek az apja? Vagy: de hát kinek a fia vagy? És hangzik a válasz: Éli főpap; Sámuel próféta. Még csak nem is az, hogy Kiss József presbiter, Szabó Alfréd lelkész... Hogyan lehet ilyen

embereknek ilyen gyermekei?

Már csak azért is, mert vannak pozitív példák, és ezek a helyénvalók: a gyermek hűséggel és szorgalommal folytatja a szülői hivatást, és a család neve, megbecsülése évszázadokon át ragyog. Apja kőműves volt – fia is remek szakember lett. Öntödéje volt – gyermekei vitték tovább a szakmát. Apa is hűséges lelkész, orvos, mérnök, tanár és a gyermekei is méltóképpen viszik tovább az apai örökséget a társadalom javára. Az USA 41. és 43. elnöke apa és fia, a két George Bush. A Bibliában is apáról fiúra szállt régen a mesterség – Jézus is alap-szakmáját tekintve ács volt, mint az apja; igaz, nem erre, nem ezért született.

Hogyan lehetséges akkor, hogy hiteles hívő emberek gyermekei így elkallódjanak, ilyen messze essen az alma a fájától, mint Éli főpap, vagy Sámuel próféta esetében?

I/1 Azt kell mindenekelőtt világosan látnunk – hogy **gyermekeink a keresztségben elhívtak az Istennel való szövetségre, közösségre az Úr Jézus Krisztus által!** Arra hívtak el **mindenekelőtt, hogy tiszteljék és szeressék az Urat!** Hogy Isten akarata megvalósuljon bennük és általuk. A legfontosabb, hogy **Őt ismerjék meg egyre jobban, Neki adják át életüket!** Ha ez megvalósul, akkor Isten áldott eszközei lesznek az Ő országa építésében, kegyelmet nyert és folyamatosan tisztuló életű bűnös emberek, akik a helyükön vannak, és betöltik küldetésüket. Ha ez nincs – akkor maradnak az Isten elleni lázadásuk állapotában, ameddig Isten szeretete el nem éri őket.

A tékozló fiúról szóló példázatra gondolva is fel lehet tenni a kérdést: hogyan lehet, hogy a fiú így viselkedett egy ilyen szerető atya közelében, hogy elment és eltékozolta mindenét? És hogyan lehet, hogy a másik fiú, az idősebb, aki otthon maradt, ilyen szeretetlen és önző legyen? Azért lehetséges, mert **mindnyájan megromlottunk, és megtérés és újjászületés nélkül nem lehet életünk!**

Mit lehet tenni ezért? Azt fogadtuk kereszteléskor: úgy neveljük, és neveltetjük, hogy felnőve vallást tegyenek hitükről. De mert mind bűnösök vagyunk, ugyan tudunk jó példát is adni – de látják a bűneinket. Azok pedig eltávolítják őket a hittől. **Rettenetes a képmutató, saját bűneit nem látó, másokét mindenben kritizáló szülő példája – és áldott a kegyelemből élő, hiteles.** Akinek életén látszik Isten bűnbocsátó, megszentelő munkája – mert tud bűnt felismerni, megvallani, és abból megtisztulni. Azért, mert tudja, éli: minden kegyelem! Hát gyermekeit is **folyamatosan oda helyezi a Megváltó, Szabadító Úr Jézus kegyelmébe.** Mert ő is ebből él. Hogy ne csupán a vallásosságot adja tovább – hanem a kegyelmet! **Az élő Istennel való élő kapcsolatot az Úr Jézus által!** Mit lehet tenni: 1 bizonyágtétel; 2 imádáság.

Mert mi nem tudunk senkit hívóvé tenni, átformálni, megváltoztatni. Sokszor nagyon keserű tapasztalok árán kell megtanulnunk, hogy még saját gyermekeinket se. Pedig **ez a legfontosabb, hogy ők is megismerjék Jézus Krisztust – és ez a főcélt bizony nagyon sokszor eltűnik a szemünk elől; ahogyan Éli és Sámuel szeme elől is eltűnt. Miért?**

2 Éli is és Sámuel is vezetőket akartak csinálni a gyermekeikből. Gyermekeik egzisztenciális jövőjét fontosabbnak tartották gyermekeik örök életénél! Azt akarták, hogy azt a titulust, rangot, pozíciót, amivé őket formálta, amiben őket használta az Úr Isten – továbbörökítsék a fiaiknak.

Szép, nemes cél, minden szülő álma – de nem mindenáron. **Mit akar vele az Úr? Mi a szándéka Neki az ő életével?** Sokszor nem az, ami a szülő elképzelése, álma, vagy meggyőződése. Jézus Krisztus sem tisztos ács lett, illetve maradt – pedig valószínűleg apja, anyja is ezt jobban szeretették volna – hanem elvégezte küldetését, a világ Megváltását, amelyre elhivatott. **Éli és Sámuel is elhívtak voltak, nem önmagukat képviselték, nem önmaguk karrierjét építették – hanem az Úrnak szolgáltak, neki átadott szívvel!**

Éppen ezért meglepő, ahogyan a gyermekeik karrierjét építették. Mintha azt gondolták volna: ha már eljutottunk valahova (természetesen az Isten kegyelméből) – akkor, akiket legjobban szeretünk, akik a sajátunk, nekik legyen könnyebb!

Első tanulság: ne akarjunk valakit csinálni a gyermekemből – hanem helyezem őt a szerető Isten kezébe! Bűnbocsánatot nyert életem és szavaim bizonyágtételével munkáljam, hogy ő is ráhangolódjon az

Úrra, és onnan, Tőle kapja meg hivatását, vezettetését, életét! Hogy neki is az Úrban legyen élete! Én sem vagyok készen, nekem is folyamatosan tisztogatja életemet az én szerető Uram és Megváltóm – mennyivel inkább erre van szüksége az én gyermekemnek, aki sokkal éretlenebb, tapasztalatlanabb, járatlanabb az Úr dolgaiban, mint én. Gyermekem, figyelj az Úrra! Figyeljünk együtt! Szeretnék irányokat mutatni, vezetést adni, ez Isten rendelése által a kötelességem is – de minél idősebb leszel, annál inkább magad kell megértsd, hogy mi az Úr akarata veled, a te életeddel!

II/1 És mert ez Éli és Sámuel életében elmaradt, ezért teljesen a világ szerint szerették gyermekeiket – és azok élete teljesen félresiklott. Nem akarok spekulációkba bocsátkozni, de az egyik nagyon jellemző oka, amiért az ilyen félresiklások történhetnek, mert a szülőknek nincs ideje a gyermekekkel foglalkozni. Bizony elképzelhető, hogy se Élinek, se Sámuelnek nem volt. Rengeteg ember, egy nép gondja, baja volt a vállukon, nagyon sok intéznivaló, állandóan be voltak fogva, nem volt idő a gyermekekre, a családra. Nem kerültek közel a gyermekek a szülőkhöz – hanem inkább eltávolodtak tőlük, és a hittől.

2 (Észrevenni és figyelmeztetni.) Ezért is történhetett, hogy Sámuel nem vette észre, azaz nem akarata észrevenni, hogy a fiai mit művelnek. Azt mondják az emberek Sámuelnek: „*Fiaid nem a te utadon járnak*”. Hogyan lehet, hogy ezt mindenki más látja, csak Sámuel nem?

Azért történhetett, mert Sámuel szülő, apa – ők pedig a gyermekei. Ez a szülői elfogultság. Mert az én gyermekem nem olyan – nem lehet olyan. Ha olyan is, akkor sem olyan. Pedig, ha mindenki látta – neki is látnia kellett volna. És ha mégse látta – megérthette volna az Isten igéjéből. Már a kezdetektől fogva lehet látni, hogy merre tart az életük.

Sámuel és Éli is visszanezve látták, hogy hol és hogyan voltak következetlenek, hol nem szerették helyesen gyermekeiket, hol és mi volt fontosabb az Úr dolgainál – de ott és akkor nem látták. Pedig ez lenne a lényeg – és igenis lehet látni az engedelmességet, vagy az ellenszegülést az Úr törvénye, szeretete iránt. Lehet látni az öntörvényűséget, és önzést. És ha lehetett látni – akkor le lehet leplezni. Le kellett volna állítania: következetességgel, határozottsággal, de szeretettel. „*Nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról!*” (Ezékiel 33:11) Ez így nem mehet tovább, ez nem az Úrtól van, ez nem az Úr akarata. Ti, gyermekeim, nem az Úr akaratát tesztitek, nem őt szolgáljátok, hanem teljesen önző módon csak önmagatokért éltek. Meg kell térjete! Ha pedig nem térte meg, nem valljátok meg neki vétkeiteket, ha nem újultok meg irgalmas szeretetében – akkor kell helyettetek választani az Úr akarat szerint való vezetőket. Ezt viszont egy apának kimondani rettenetesen nehéz, mert ez a család szégyene.

Annak a szülőnek van hitele a gyermeke előtt, akin látszik, hogy maga is kegyelemből élő ember. Az a szülő tud hatni a gyermekére, akiben él az Úr Jézus, aki önmagát adja gyermekéért az Úrban; aki maga is képes nemet mondani arra, amire az Isten is nemet mond, és tenni, ami akaratával egyező. Aki éppen a gyermekéért nem alkuszik meg a bűnnel gyermeke életében, hanem imádsággal, intéssel (igehirdetéssel), és jó példával tesz ellene. „*Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok*”. (Jakab 5:16) Ez a gyógyszer mindenben! „*Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől*”. (1János 1:7) **Mert Jézus Krisztus golgotai győzelme a szabadítás!**

Éli főpap el is mondta a maga fiainak (akik helyett Isten Sámuelt választotta; Éli Sámuel nevelőapja: ilyen példa volt Sámuel előtt!): „*Miért csináltok ilyeneket? Mert hallom gonosz dolgaitokat az egész néptől. Ne tegyétek, fiaim, mert hallom, hogy nem jó hírt terjesztenek rólatok az Úr népe előtt. Ha ember vétkezik ember ellen, akkor Isten a döntőbíró, de ha az Úr ellen vétkezik valaki, ki merne ott döntőbíró lenni? De nem hallgattak apjuk szavára*”. Jól tette Éli, hogy ilyen világosan elmondta – de nem hallgattak apjuk szavára. Miért? Mert nem félték az Urat. Mi volt akkor Éli bűne? Az, hogy nem ment tovább. Fiaim, nem lehettek tovább Isten népe lelki vezetői megtéretlen szívvel! Össze kell hívni a népet, le kell borulni az Úr előtt imádságban – és kell, hogy az Úr szerint való vezető kerüljön a nép élére! Ezt se Sámuel, se Éli nem tették meg – hanem takargatták gyermekeik bűnét, gyermekeik világi érvényesülése, karrierje érdekében.

Melyik a fontosabb? „Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer”. (Példabeszédek 28,13)

III Sámuel két okból nem akart királyt (csak az egyiket említi): 1 mert az Úr a királya a népnek 2 és mert akkor a gyermekai pozíciója teljesen megszűnik. Amikor a nép odament hozzá, hogy királyt akar „Sámuel végighallgatta a nép beszédét, és elmondta az Úrnak”. **Felfelé figyelt – és megkapta a vezetést. Isten elhívott és megszentelt eszköze, Sámuel, megvívta a hit nemes harcát, és győzött. Nem írja az ige, hogy mi lett két fiával: Jóéllel és Abijjával (Jóél neve – Jahve Isten; Abijjá – Atyám Jahve). Biztosan Sámuel az Úr kezébe helyezte életüket! De, bár nagyon szeretete volna, ha fiai lesznek utódai – ebben is az Úrnak engedett. Fiai elé helyezte az Urat! Miközben a fiai bírászkodtak, ő az Úr indítására királlyá kente Saul. A saját gyermekei ellen ment? Nem, hanem az **Úr akaratát teljesítette – mert az volt az élete, mindenek előtt!****

Legyen áldott az Isten, aki azt az ígét adja nekünk, hogy gyermekeink szentek – azaz Isten számára elkülönítettek (1Korinthus 7:14). Még akkor is, ha a házaspár egyik tagja csak a hívő – de **ha ő odaszenteli, odahelyezi az Úr színe elé, akkor neki gondja van rá. Csak soha ne a gyermek legyen az első helyen – hanem mindig az Úr; mint Sámuel életében!** Ebben adjon Ő nekünk bölcsességet, hitet, reményt, szeretetet – és hiteles életet! Ezt is ő végzi el Szentlelke által – és aztán az összes többit. Mert mindenért egyedül Ővé a dicsőség! Legyen áldott a neve! Ámen.

2010. 11. 21. Vasárnap. Vancouver. C: Álom és valóság. Az ige által vezetett hívő ember álmai. 1. Álom és kijelentés.

Lekció: 5Mózes 13: 2 – 5
kijelentés.

2.Álmodozás és

Textus: „Miatán régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette”. (Zsidó 1:1–2)

Kedves Testvérek!

Minden ember álmodik, miközben alszik – de nem mindenki emlékszik rá. Az álmok mindig azoknak a valós eseményeknek, érzéseknek egyfajta vegyülete, amit átéltünk, ami bennünk van. Vannak, akik jelentőséget tulajdonítanak álmaiknak, és vannak, akik csak mosolyognak rajtuk. Ma már újságokban is lehet olvasni álomfejtő tanácsokat, és gondolom sokan olvasták, vagy olvassák Krúdy Gyula, Álmoskönyv-ét. Álmodtam valamit, vajon mit jelenthet? Jelent-e egyáltalán valamit? Vallásos emberek felteszik magukban a kérdést: az Isten tudja, mit álmodok – miért adta, engedte, hogy éppen ezt vagy azt álmodjam? Talán üzeni akar valamit? Mit üzen? Vagy csak belemagyarázom? Honnan tudhatom meg?

Hiszen **az Ószövetségben is rendszeresen álmok által üzent az Isten.** Józsefet úgy hívták a testvérei, hogy az álmlátó. A fáraó álmait megfejtve mentette meg a birodalmat az éhínségtől. Dániel könyvében Nebukonodozor király álmát fejtette meg Dániel. Prófétáinak rendszeresen álomban adta kijelentését az Úr. Az újszövetségben Jézus születésékor a bölcsüket álomban vezette az Isten. „Mivel azonban **kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba**”. (Máté 2:12) Mi tehát az igazság? Mi van azokkal, akiknek rendszeresen vannak álmaik? Szól azok által az Isten?

1 Az Isten kapcsolatot keres az emberrel – aki fellázadt ellene, és ezért a természetes és tökéletes kapcsolat megromlott. Az Isten a kezdeményező – pedig mi lázadunk ellene!

Isten kijelentésének fejlődéstörténete (evolúciója): Ádámhoz és Évához hang szólt – „az Úr megjelent Ábrahámnak látomásban” – angyal (követ, küldött) – Izsák: „azon az éjszakán megjelent neki az Úr és ezt mondta” – József álmai – Mózeshez az égő csipkebokorból – **tízparancsolat, az írott kijelentés, ige** – prófétai kijelentés álomban, látomásban: majd leírt formában (Kr.e. 622 Jósiás reformációja) – Messiási prófécia (különösen a fogság alatt) – Ószövetség: a prófétai iratok

kanonizálása Kr.e. 200, a teljes ószövetség Kr.u.100 jamniai zsinat. **Isten tökéletes kijelentése Jézus Krisztusban – a Szentlélek kitöltése** – evangéliumok, levelek, apokaliptika – kanonizálás: 367 Athanásius.

Az Isten kijelentésének középpontja: Jézus Krisztus. Rá mutatnak előre az ószövetségi próféciaik, az ószövetségi áldozat, a bűnbocsátó, kegyelmes Isten tettei – és Róla, a Benne teljessé lett Isteni szeretetről tesz bizonyosságot az Újszövetség. János 3:16 „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. „Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk”.

Isten üzenhet álmok által ma is – mert Isten mindenható és ő bármit felhasználhat, ne akarjuk az Istent korlátozni –, **de Isten kijelentése, amely az ő szeretetéről, Jézus Krisztusról szól, egyedül az Ő igéjéből érkezik el hozzánk!** Lehet egy álom is jel, eszköz Isten kezében – de annak is Jézus Krisztusra kell mutasson, őhozzá kell vezessen, az Ő igéjének meghallásában kell segítsen, amely az Ő büntőlő kegyelméről szól! Lehetetlen másként!

Illetve lehetséges – de akkor **az nem tőle van!** Valaki azt álmodta, hogy megnyeri a PNE-n a főnyereményt, a házat – és erre szikla szilárdan hitte, hogy ez meg is fog történni. Ezt onnan tudtam meg, hogy hívtam templomba, és mondta, hogy nem tud jönni. Isten neki azt üzeni, hogy oda kell mennie, mert meg fogja nyerni a házat. Nem tudtam vele vitatkozni, de ahogyan tudom, a házat nem nyerte meg; és Isten élő igéjét sem hallotta.

Ellenben pénteken, a bibliaórán egyik testvérünk arról tett bizonyosságot, hogy az ő ateista, istentagadó háttérből való megtérése, és Krisztusra találása éppen egy érdekes álommal, látomással kezdődött. Ezt használta fel Isten az életében, hogy vágyat ébresszen benne az Isten-keresésre. Ezután rögtön adta az Ő élő igéjét, különféle eszközeit (hirdetést, személyt, gyülekezetet), csodálatos úton vezette végig – de az egész út egy álommal, látomással indult: hogy elinduljon, hogy csukott fülei kinyíljanak az ígére.

„A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által”. (Róm. 10,17) **Ez alaptörvény. Éppen úgy, mint hogyha a feltartott labdát leejtem, akkor leesik. Nem álomból, látomásból van a hit, az Isten örök életet, szabadítást munkáló kijelentése – hanem Krisztus beszéde által. Álom és látomás nem közvetítik Isten kijelentését, az Ő igéjét. Azt csak a hirdetett, írott, és testté lett ige tartalmazza!**

Tehát, akiknek rendszeresen vannak álmaik, és úgy érzik, hogy ezek üzenetet hordoznak – tegyék az ige mérlegére, vessék össze Krisztus beszédével, az Ő kijelentésével: megáll, mert krisztusi, az igével összhangban van (akkor sem valami önálló kijelentés, hanem ígét megerősítő, ígére ráhangoló „ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk” – testé lett, írott, hirdetett ige); **vagy megég, mint a pelyva, mert csak emberi agy szüleménye?**

2. Ugyanez a helyzet a mi álmodásainkkal is. Minden ember fantáziál – ezt is álomnak nevezzük. Amikor fiatal voltam, volt egy Edda nevű együttes, akiknek nagy slágere volt ez a dal: „Álmodtam egy világot magamnak, itt állok a kapui előtt. Adj erőt, hogy be tudjak lépni, adj hitet a magas falak előtt”. Egy országnyi fiatal énekelte – bár nem volt világos, milyen világot álmodott magának, és kitől kér erőt és hitet, hogy az meg is valósuljon, hogy be tudjon lépni. Egy amerikai filozófus szerint: „Az Álom a valóságnak és az illúzióknak komplex keveréke. Serdülőkorban intenzív nappali ábrándozásokban formálódik, a továbbfejlődés azonban megkívánja átformálását, a realitáshoz való igazítását. A kiformált Álom alapvetően az életnek értelmet adó, hosszú távú célok és tervek foglalata. Ez a vágyott élet Álma”. Ezt pedig mindenki álmodja.

Általában olyan formában, hogy jó iskola után, csodálatos karrier, biztos egzisztencia; megértő, kedves, jó humorú, csinos, hozzáillő házastárs; egészséges, engedelmes, okos, szép gyermekek; egészséges,

boldog, gondtalan öregkor. Volt egy ilyen sláger is: „Mindenkinek van egy álma...”

Ady Endre, Álmom: az Isten

**Batyom: a legsúlyosabb Nincsen,
Utam: a nagy Nihil, a Semmi,
A sorsom: menni, menni, menni
S az álmom: az Isten.**

**Vele szeretnék találkozni,
Az álmommal, nagy, boldog háttérben
S csak ennyit szólni: Isten, Isten
S újból imádkozni.**

**Nem bírom már harcom vitézni,
Megtellek Isten-szeretettel:
Szeret kibékülni az ember,
Mikor halni készül.**

Vannak, akik már ebből felébredtek. Nagyon sokat csalódtak, és keresnek valami, Valaki többet. Ezt a keresést fogalmazza meg hitelesen Ady Endre, Álmom: az Isten. „Vele szeretnék találkozni” – **hogy álmaim ráhangolódjak az Ő velem kapcsolatos konkrét akaratára – ami majd a halál után a Krisztussal lételben tökéletesen megvalósul.**

Pál apostol is ezt álmolta – olyannyira, hogy azt írja: „*Szorogat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak*”. (Filippi 1:23–24) Rengeteg sok gond, támadás, kísértés közben, Krisztussal futva a pályát – szeretne végre célba érni; de ezt is aláhelyezi az Isten világosan megértett kijelentésének.

Akkor nem lehetnek a hívő embernek álmai: a vágyott élet álma? De igen! Nagyon is. **Csak legyenek Krisztussal, Isten kijelentésével összhangban!** „*Legyen meg a te akaratod!*”! Nem passzív belenyugvással: nekem vannak világos terveim, akaratom – de tudom, hogy (sajnos) semmi más nem történhet, csak az, amit te akarsz. Hanem úgy, hogy: de én nem akarok álmodni semmi mást, mint ami a Te akaratod – mert tudom, hogy az az egyedül jó és üdvösséges! **Ebben is Rád akarok hangolódni, Uram!**

Segédlelkézi kihelyezésem. Hetes – Somogyjád. Isten Somogyjádra helyezett, bár én mindenképpen Hetesre szerettem volna menni. Pedig milyen jó, hogy Somogyjádra kerültem. Milyen sok álmodat keresztülhúzza az Isten! Nem úgy lett, pedig én beleéltem magam, olyan jól elterveztem, olyan szép álmom volt. Milyen sokszor szinte haragudtam is miatta – és visszanézve, milyen kegyelmes, mennyire szeret, hogy keresztülhúzza.

Mindenek előtt az ő igéje által! „*Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait*”. (Zsidó 4,12) Igenis, a szándékainkat is. Nagyon keményen hangzik: megítéli. Pedig szeretettel teszi – aki vele jár, annak az életében egyre inkább elvégzi, hogy ne gondoljon mást, mint amit Úra gondol. **Minél tapasztalatlanabb hívő valaki, annál sűrűbben fordul elő, hogy mást gondol, és megy a maga feje után.** Aztán **önmaga zsákutcáiból keresi a kiutakat.** És ezenközben is hangolja az Úr Önmagára, Ön maga szelíd hangján – hogy a vágyott élet Álma, és az Isten velem tervezett akarat, amit rajtam keresztül szeretne elvégezni, ami az én küldetésem: hogy ez a kettő egyre inkább eggyé váljék.

Ezt Isten végzi el azok életében, akik már találkoztak vele Jézus Krisztusban. Akiknek életét tisztítja Jézus bűnbocsátó szeretete, akik Vele járnak, Vele közösségben élnek. Te ilyen embernek vallod-e magad?

Odaborulsz-e a kegyelem forrása, Krisztus keresztje elé, aki megbocsátja minden lázadásainkat és önfejtésünket – hogy **ő formálja álmainkat, vágyainkat?** Hogy **ne a világ lenyomata legyünk csupán, hanem a világban Krisztusé!** Hogy **ne csak önzéssel töltsük ki álmainkat** – hanem **értelmes, produktív étellel; önátadó, önmehtagadó szolgálattal!** Uram, összességében, mi a terved az étellemmel? Erre a kérdésre adjon nekünk az Úr olyan válaszokat, amelyekből kialakul, összeáll majd számukra a „vágyott élet álma”. Ámen.

2010. 11. 28. Vasárnap. Vancouver. C: Az elveszett megtartatása. I. A magány. II. Zákeus magánya. III. Az elveszett megtalálása.

Lekció: Lukács 19: 1 – 10 Zákeus

Textus: Lukács 19: 10 „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.”

Kedves Testvérek!

I Azt tapasztalom magam körül, hogy a mai ember egyik legnagyobb problémája a magány. Sok gyermek, fiatal, középkorú, idős egyaránt küzd azzal, hogy nincs társa. Nem értik meg, és nem is akarják megérteni – sőt, úgy érzi, hogy már nem is tudnák megérteni. Még a hozzá legközelebb állók sem. Ezt élük át a kisgyerekek, amikor úgy beszélgetnek a felnőttek – a szüleik is – a fejük felett, hogy oda se figyelnek rájuk. Odadobnak néha valami válaszfélét a kérdéseikre – úgy, hogy nem is tudják, mi volt a kérdésük. Ezt élük át tizenévesek, a lázado kamaszok – így hívjuk őket –, hogy nem értik meg, és nem is akarják megérteni őket. Ezt éli át a fiatalság, hogy állítólag ők annyira mások, hogy nem lehet velük igazában beszélni. Ezt élük át a férfiak a házasságban, hogy igazából a feleségüket nem érdekli, ami velük történik, ami bennük lezajlik, ami őket foglalkoztatja. És pepitában ugyanezt tapasztalják az asszonyok is, hogy a férjüket egyáltalán nem érdekli, mit éreznek, mi fáj belül – mert nem érnek rá, és nem is akarnak ráérni. Ez a fajta magány és meg nem értettség szorongatja az **öregjeinket** is – akiket lassan már senki sem ért meg, mert mindig ugyanazt a néhány emléküket mesélik, és már tudnánk folytatni... De hát ők az emlékeikkel élnek együtt – sokszor egyedül!

A magány nem egyedüllét. Lehet valaki tömegben is magányos – és egyedüllétben is harmonikus. A magány egy érzés; az egyedüllét egy fizikai állapot.

Mindenki fut, siet, intéz – vagy nézi, miközben mások futnak, sietnek és intéznek; és nincs idő egymásra. Eladó az egész világ – csak az ember értéke, és az emberi kapcsolatok minősége romlik. Már egyáltalán nem is kapjuk fel a fejünket, amikor stabilnak hitt, komoly értékeken alapuló, gyermekes házasságok felbomlanak – sajnos keresztyén emberek körében is. Nem tűnik fel, hogy a mai gyermekek sokasága belenevelődik a társas magány állapotába (iskolában, otthon egyaránt – egyedül sétálnak haza az iskolából, mert az iskolán túl semmilyen kapcsolatuk nincsen egymással) – olyannyira, hogy nem is igénylik a mély, őszinte, nyílt kapcsolatokat. Miért is, hiszen **a felnőttek között is alig van ilyen.** Ezért már nem meglepetés a magány, nem hagy űrt bennünk a társtalanság (miközben talán sokan vannak körülöttünk) – mert hozzászoktunk. Hozzászoktunk, hogy fáj. Mert azért fáj, ha az ember nem fontos senkinek. Ha nincs – még a közvetlen rokonságban sem – akit igazán érdekelne az életünk, gondjaink, a gondolataink, érzéseink, a lényünk.

Pedig Valakit érdekel. Isten elküldte egyszülött Fiát közénk, ebbe a világba, hasonló lett teljesen hozzánk, a kereszten átélte a magány és eltaszítottság érzésének legnagyobb mélységét – hogy közel hozza hozzánk Isten szeretetét, hogy mi soha ne lehessünk magányosak. „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” Mert **Istennek nagyon drágák vagyunk.** Azt mondja maga a Mindenható: „Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznének is, én terólad meg nem feledkezem!” (Ézs 49,15) **Azt ígéri Isten: állandóan szemmel tart, számon tart, gondja van ránk. A kezében tart, sőt, ha engedjük, a karjaiba vesz – hogy valósággal átéljük: soha nem vagyunk egyedül. A szerető Istenéi vagyunk – ha nem tépjük ki a kezünket a kezéből; ha neki adjuk magunkat!** „De most így szól az ÚR, a te teremtőd: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízben kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. Drágának tartalak, mivel szeretlek.” (Ézs 43,1-4.)

II Hogyan szeret? Mi ez a gyakorlatban? Zákeust nem szerette senki. 1 Hazaáruló. 2. Rabló. 3. Vallásilag tisztátalan. 4. Nagyon gazdag. Nem voltak őszinte kapcsolatai – mert ő maga sem volt nyílt és őszinte. Egész életét a szerzés, gazdagodás, önzés motíválta. Voltak körülötte emberek, rengeteg

sok ember vette körül, ő vezette egész Jerikót adóbehajtását – de tökéletesen magányos volt. Nem volt senkije. A szép felesége nem volt a társa – mert Zákeus önmagán kívül senkit nem tudott szeretni, hát a felesége sem szerette őt. A pénzét szerette. Azt a jólétet, amit férje által élvezhetett. Hány és hány ember él így, ehhez hasonlóan: társas magányban. En sem szeretlek téged – te sem szeretsz engem: de az érdekeink, a sorsunk összekötnek, és azért ez nem is olyan rossz. Azaz rosszabb is lehetne – például egyedül, vagy szegényen. Ezért inkább melletted maradok; a gyerekek pedig szépen felnőnek, mindenkinek mutatjuk, hogy szép család vagyunk (csak a torka véres); és persze közben hűségéről, önátadásról ne beszéljünk. Mindenki él a játékszabályoknak megfelelően – a maga útján. Ma nagyon sok boldogtalan házasság működik így – jólétben, vagy kevésbé jóban a széles mosoly fátyla mögött!

Zákeus elveszett ember volt – de ezt már érezte, és többre vágyott. Azt mondta egyszer valaki, hogy az a legnagyobb problémája, hogy nem tud szeretni. Soha nem tanulta meg senkitől. Úgy nőtt fel, hogy nem látott őszinte, igaz, tiszta, őnzetlen szeretetet. Szíve mélyén vágyott rá mindig, hogy őt szeressék – de ha valaki szeretettel közeledett felé, nem hitte el, hogy őszinte, és előbb-utóbb elmarta maga mellől. Mert úgy érezte, hogy kiadja önmagát, sebezhetővé válik, ha őszintén megnyílik valaki előtt – ezért mindig távolságtartó maradt. Így pedig csak futó kapcsolatai voltak egész életében. Pedig ahogyan idősödött, egyre inkább társra, mélyebb kapcsolatokra vágyott – de nem volt. Miért van az, hogy ő ilyen nyomorult? Hát nincs rajta semmi szeretnivaló? Dehogyan nincs! Az Isten nagyon szereti. Ezért adta Jézust. Őt kell befogadnia ahhoz, hogy Isten szeretete beáradjon az életébe, és mindent mássá tegyen!

Valószínűleg ilyen, vagy ezekhez hasonló gondolatok voltak Zákeus fejében is, amikor felmászott arra a vadfügefára, hogy láthassa Jézust. **Reménytelenségben, szeretetlenségben, bűnben, önzésben lévő élete sötétségéből kukucskált Jézus felé.** Nagyon jófelé keresett. Ő pedig azt mondta neki: „*Zákeus szállj le hamar, mert ma a te házában kell megszállnom*”. **Nem beszélt Zákeus önzéséről, harácsolásáról, hazugságairól, temérdek bűniről, bűnbe merevedett életéről – hanem kegyelmet hirdetett.** Zákeus szívét a Lélek elkészítette a bűnbánatra és bűnbocsánat elfogadására.

Egy szót sem szól neki Jézus, egyszerre **Zákeus tudja magától, hogy hova kell menni, mit kell csinálni, kiknek tartozik.** Ezért – magától – elkezdett adni a legszegényebbeknek. Aztán azoknak, akiknek tartozott. Elkezdte az életét az ígéhez igazítani. Ő maga szabja ki magára a büntetést: négyszeresen kárpótolok mindenkit, akit becsaptam. Miért? Mert már tudja, mit jelent szeretni. Árad belőle valami. Keresztülárad rajta valami, amit ő is úgy kapott. **Újra kapcsolatban van az Atyával, Istennel, és felismeri, hogy testvérei a többiek.** Még azok is, akik ellenségesen állnak vele szemben.

Ez a változás – **csoda!** Sokan azt mondják: mese – pedig valóság. **A Szentlélek munkája az ige, Jézus Krisztus befogadása által.** Életünk minden bajának az az oka, hogy elveszítettük Istent, akinél otthon érezhetjük magunkat – biztonságban, védettségben. **Aki nekünk olyan gazdagságot ad, amiből telik adni másoknak: jó szót, megbocsátást, segítséget.** Mindig azt, amire éppen szükség van. **Ha helyreáll a kapcsolat, kinyílik a szemünk, megmozdul a kezünk – mint Zákeusé – és áldássá leszünk.** Zekeus átok volt Jerikó számára – de áldássá lett. Mert azért jött el Jézus, hogy életünk lehessen Benne! „*Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.*” Hogyan?

1 **A nevünkön szólít.** Amikor Jézus a hatalmas tömeggel a fa alá ért (ez a vadfügefafa ma is látható Jerikó romjainak főterén www.mindennapi.hu), felnézett, és így szólt: „*Zákeus, szállj le hamar, mert ma a te házában kell megszállnom*”. Nevén szólította – vagyis ismerte. **Zákeus, tudom, ki vagy, mi van benned. Gondom van rád, személy szerint! Téged is ismer, rád is gondja van, téged is neveden szólít!**

2 **Önmagát adja.** Ma is sokan tisztos távolból, csak látni akarják Jézust. Bejönnek, kimennek, elbújnak a templomban, mintha ott se lennének. **Akarnak Róla hallani valamit – pedig Ő önmagát kínálja. Bűnbocsánatot, szabadítást, új életet.**

3 **Bejön az életünkbe!** Azt mondja: Nekem ma a te házádnál kell lennem! **Együtt akar élni velünk!** Csak az a kérdés, hogy mi akarjuk-e? Feltételezzük-e legalább, hogy lehetséges? Hiszünk-e neki – hogyha mondja, akkor úgy is van! **Ő nem csap be – a golgota keresztje a bizonyíték, hogy komolyan gondolja. Akkor pedig hívjuk be az életünkbe.** Zákeus se mondta: Jézus, ne haragudj, nem úgy készültem. Van otthon egy csomó rendetlenség, amit neked nem szabad látnod – most ne gyere. Talán majd máskor. Sokan ezt mondják – és nem nyernek életet. „Zákeus sietve szállt, és befogadta őt.” És **így nyert életet.** Ha hezitált volna, lehet, hogy soha többet nem adatott volna meg neki az alkalom (kairosz – minősített idő).

Adventben ez a legfontosabb kérdés: **miért jött Jézus?** Azt mondja: „Azért, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet”. Mikor? Ebben a rövid történetben kétszer is szerepel ez a rövid szócseke: ma. Azt mondta Jézus Zákeusnak: „ma a te házában kell megszállnom”; és később: „Ma lett üdvössége ennek a háznak”. Ha ma a te házában is megszáll Jézus, ha ma te is Neki vallod meg bűneidet és Vele, igéje, lénye, vagyis Lelke vezetésével indulsz el az ő akarata szerint új irányba – akkor ma lesz üdvösséged. Ha ma sem engedsz Neki, ha ma sem léphet be az életedbe, ha ma sem indul új, élő, életformáló kapcsolatod Vele – akkor megszomorítod Azt, aki azért, hogy ez valóság lehessen, az életét adta érted. **Köszönjük meg neki, hogy elveszettek voltunk, de megtalált – és hogy meg is tart az őrök életre!** Ámen.
